

## **Tác Giả và Tác Phẩm**

### **Nguyễn Thị Thu Huệ**

#### **Tiểu sử**

Sinh ngày 12.8.1966 tại Bến Tre. Hiện cư ngụ tại Hà Nội.

#### **Tác phẩm**

Truyện ngắn Nguyễn Thị Thu Huệ (2001) – Ngủ muộn (tiểu thuyết)  
Những ngày xưa yêu dấu (kịch), Nào ta cùng lãng quên (tập truyện, 2003).



#### **Mục Lục**

**Bảy ngày trong đời – 2**  
**Rồi cũng tới nơi thôi – 10**  
**Nguyễn Thị Thu Huệ - người đẹp viết văn – 14**  
**Mùa đông ấm áp - 15**  
**Mại - 22**  
**Hậu thiên đường – 27**

#### **Phụ đính :**

**Cõi mê – Thu xếp cuối đời – Cát đọi**  
**Cầu thang - Nước mắt người đàn ông - Chị tôi**

*(Tìm bài đọc: ở “Keyboard”, nhấn nút “F5”, đánh số trang, rồi “Enter”)*

## Bảy ngày trong đời

- Mai anh đi mấy giờ? - Lụa hỏi.

- Bốn giờ sáng, bé tí ạ! - Sánh ôm lấy Lụa, người ớn lạnh. Sương giăng giăng tím đỏ mặt hồ. Chiều tàn. Ngày chớm đông lạnh tê. Phía thành phố, đèn nháy nháy sáng như sao rơi. Trên đầu, trăng mỏng bốn mọc theo đành. Cả bầu trời có mỗi vì sao hôm.

- Đi xa, nhớ em không? - Lụa nhìn Sánh, mắt hoe đỏ.

- Hơn cả nhớ. Cái đất Hà Nội này, còn có mình em là thân thiết - Sánh nhìn ra xa. - Không có gió. Nhưng lại lạnh. Hơi lạnh trong không khí. Hơi lạnh dâng lên từ mặt hồ. Lan toả.

- Quần áo anh đâu? Cả tiền đi đường nữa? - Lụa hỏi.

- Đàn ông đơn giản lắm. Lính mà. Chỉ cần nắm lá sung và dùm muối là lừa được mấy bát cơm.

- Đấy là thời chiến. Còn bây giờ, hoà bình lâu rồi! - Lụa nói khẽ rùng mình.

- Em lạnh à?

- Vâng! - Lụa ôm ngực ho khan.

Sánh vòng tay ôm cô chặt hơn. Cả hai ngã dúi xuống bãi cỏ. Bên họ, vỏ hộp bia, Coca-Cola và những vỏ bao thuốc ngoại vương vãi. Trước đó, chắc vừa có một cuộc chơi ở chỗ này. Hai người chìm đi trong nhau. Lụa khóc.

- Có anh bên cạnh, sao em buồn?

- Em nghĩ đến sự chia tay ngày mai. Đàn ông đi xa như thuyền gặp gió. Bao sự mới mẻ chờ đợi trước mặt. Em ở lại một mình, quanh quẩn góc nhà xó bếp.

Sánh vội áp đôi môi mình lên đôi môi mấp máy của Lụa. Cả hai lại chìm đi. Trăng lên. Cong vút và kiêu bạc ở góc trời. Tối rồi. Có cảm giác tiếng sương rơi thảng thốt trong buổi chiều tàn.

- Anh xong việc, tìm em ở đâu?

- Lúc nào em cũng ở nhà, và chờ anh quay về.

Tiếng những đồ hộp va loảng xoảng khi chân Lụa đạp phải.

- Em có đau không?

- Sánh thì thầm và nhìn vào ngực Lụa. Bên vú trắng xanh của Lụa, một vết hằn của răng cắn, sâu hoắm.

- Không, không đau! - Lụa rên rỉ.

- Ừ! khi yêu đau đớn cũng là hạnh phúc! Sánh thì thầm.

Sánh chợt ôm đầu, mắt đờ dại đi trong thoáng chốc. Anh cúi gầm xuống.

- Anh sao thế? - Lụa hỏi.

- Anh bị choáng. Thỉnh thoảng nghe trái gió trở giong, nó vẫn thế. Hôm nào đau đầu quá, có cảm giác mắt lồi ra khỏi mặt.

- Anh bị lạnh rồi. Về thôi. Nếu em muốn tìm anh thì sao?

- Để anh nhớ xem chỗ nào có thể đến được nhé. À, có một chỗ là nhà cậu bạn anh. Nó là thương binh, hỏng mắt rồi. Bây giờ đang ở trong tổ vót tăm. Anh sẽ đưa địa chỉ cho em, nhưng phải cần lắm mới được tìm, còn chỉ vì nhớ anh thì không được tìm, em nhé.

- Khó hiểu quá. Nhưng bắt chợt em muốn gặp anh, cũng không được à? - Lụa hỏi.

- Cũng không. - Sánh tiếp tục ôm chặt đầu hơn, người anh rung rung.

- Thế cũng được. Em tin anh. Em chờ anh xong việc và tìm em. - Lụa nói, giọng hơi lạnh lạnh.

- Ngoan lắm. Nghe anh nhé, anh sẽ quay về.

Tối thui. Và họ chui bờ rào để về. Đây là một biệt thự nhỏ ven hồ. Ngày nghỉ, những đôi trai gái đến đây để vui chơi, giải trí. Nhà Lụa cách biệt thự cái hàng rào gang.

- Nhiều lúc, em cũng chẳng hiểu tại sao lại tin và yêu anh. Nhanh như chớp mắt ấy.

- Do số phận hết. Ông Trời đã định, và mình thì làm đúng ý trời! - Sánh hơi cười, nhưng khuôn mặt anh có vẻ đau đớn lắm.

- Hâm ở đâu ấy. Lúc nào cũng số phận như ông cụ non. Thử hỏi, nếu nhà em không bị bão làm sập cái mái bếp thì anh có việc gì để đến giúp nào?

- Ừ, thì mong trời phùng mang trợn mép thổi bay cái mái bếp, nên anh mới có việc làm chứ. Chẳng lẽ anh cứ tự nhiên phăm phăm lao vào nhà em để phá nhà em và cướp em đi chắc?

- Có lẽ, là số phận thật - bắt giác, Lụa thở dài khe khẽ.

Hình như anh đã nghe thấy bài hát này ở góc một cánh rừng trụi lá, bên một con suối nhỏ, trong vắt. Tiếng chim tu hút xa xa. Thằng bé cùng đơn vị vừa huýt sáo vừa bắt kíp mìn. Rồi nó thổi lửa. Anh chợt thấy người rã ra. Anh biết là mình cũng đuối sức rồi. Mặt trời chói gắt trên cao. Anh nằm trong vũng, chiếc chăn trùm qua mặt. Anh ngắm nghía những giọt nắng nhí nhách rơi qua lỗ thủng của tầng. Bỗng tiếng mìn nổ. Anh cảm thấy đây là tiếng mìn nổ trên cạn chứ không "bục" một cái như ở dưới nước trong những lần anh đi đánh cá. Tiếng nổ đanh, khô khốc. Anh vùng dậy, tụt ra khỏi vũng và chạy về phía ấy. Thằng bé đang quần quai dưới đất, hai bàn tay nát máu. Rồi đêm xuống.

Anh chợt nhớ ra tình cảnh của mình. Lá thư của cô út đuổi theo anh suốt chặng đường hành quân. Hôm qua, thằng Thảo cùng quê đã nằm lại trên khoảnh đất cao cao góc rừng. Một mảnh đạn bay qua và ở lại trong thái dương đã mang đi cuộc sống của nó. Bố anh mất được hai năm thì bây giờ đến mẹ. Cô em theo chồng về quê sinh sống. Căn nhà ngói cũ kỹ bán rồi vì anh đi chưa hẹn ngày về. Đại khái, bây giờ, bỗng nhiên anh trở thành người vô sản.

Mưa ở phía núi. Tất tạt mọi thứ đều quần quai trong gió thét. Lòng anh buốt đắng. Lạnh ngắt. Cứ mỗi ngày qua đi. Anh lại tự tôi luyện cho mình khả năng chịu đựng sự đau khổ. Thế mới hay con người nó giống sợi dây chun, kéo mãi cũng được và co lại cũng xong. Anh thì bị kéo đến bao giờ?

Mưa tạnh. Qua mảng tầng, lỗ chỗ, trắng nhỏ giọt xuống anh. Trăng cao vời vợi, cô độc, nghiêm trang.

Ngày giải phóng đến gần. Anh tự cảm thấy mình là kẻ không thức thời. Có kẻ đến và đi khỏi cuộc chiến khéo léo và khôn ngoan. Anh chạy vào và họ chạy ra. Vinh quang và may mắn đến với họ sớm. Còn anh thì không. Nhiều lúc, anh bỗng thấy mình giống một thằng cu cời truồng chạy lông nhông trên đường phố. Không nhà. Không người thân. Người yêu xưa đã lấy chồng. Thoắt trẻ đầy lại thoắt già đầy, mà anh thì không hiểu ra thế nào nữa.

Rời quân ngũ. Anh vẫn theo con đường ấy để về nhà, dù biết chẳng còn gì, nhưng cái thói quen dẫn chân anh đến. Con đường sống trâu bụi lấm. Xao xác tiếng gà gáy trưa. Heo hút vắng. Căn nhà ngói cũ ngày xưa nay đã đổ tươi, vôi quét lại xanh màu ngai ngái. Gà lợn đuổi nhau nhung nhăng. Cả mèo và chó nữa. Vài con ngan lạch bạch và trịnh trọng đi lại trong sân. Anh chợt nhớ đến mẹ. Nỗi nhớ nôn nao. Mẹ thèm được cuộc sống thế kia lắm. Ngày trước, khi mẹ còn sống. Lúc nào cũng "tao thích có đàn gà ấp, có vài con lợn giống và dăm ba con ngan, ít rau dền, rau ngót". Nhưng đến khi về với đất, mẹ cũng không làm được cái mơ ước con con của mình.

Những đứa trẻ con nhỏ nhem lê la gặm mía cả vỏ góc nhà, một hai người đàn ông da đỏ sạm như dân chài lưới đi ra đi vào. Anh dừng lại. Lơ ngơ đứng giữa ngôi nhà của mình. Cái giếng vẫn thế, hàng đậu vẫn nguyên. Chỉ có người là không phải của mình nữa rồi.

Có một cái gì lạ trong lòng Lụa. Ngực cô mây mảy hơn. Phía bên phải của bụng cô có cái gì đó mà ngày càng cứng cứng. Có mang rồi. Mà Sánh thì đi từ hôm ấy chưa về. Một đêm kinh hãi trôi qua khi Lụa biết rằng "nó" ở trong mình. Buổi sáng, cô lao ra đường. Biết sẽ chẳng thấy anh, nhưng cô vẫn tìm. Những khuôn mặt trôi qua cô mờ mịt như khói phun. Mắt mũi loè nhoè, nhặt thếch Lụa lại quay về nhà, lẩn khuất như cái bóng. Mẹ bảo bố: Đạo này con Lụa thế nào ấy. Tôi nghi lắm ông ạ. Bố gầm gừ: Nghi là thế nào? Con Là nó bảo tôi hình như chị Lụa ễnh bụng ra rồi, toàn thấy ăn khế chua và chanh cả quả thối. Mẹ cãi: Ễnh là ễnh thế nào? Nó không đi chơi đêm, không yêu đương thằng nào, có mà chữa với bò à? Ngày xưa, mẹ tôi bảo không được phơi quần áo cạnh chuồng bò, chữa ngay.

Bố cười: Bà lờm khờm. Già rồi còn luyên thuyên. Mai lòi nó ra hỏi là xong ngay. Trốn đi đâu được? Lụa đứng dậy và chui bờ rào sang bên kia. Mặt hồ diu diu sóng. Tiếng cá quẫy. Anh bảo: Cá vật đẻ. Lụa hỏi: Vật đẻ là gì? Anh cười, mai kia em đẻ, cũng sẽ vật như nó. Khắc biết!

Anh và Lụa luôn mồm nói chuyện với nhau, luôn hỏi và luôn trả lời. Chẳng đâu vào đâu nhưng không bao giờ hết chuyện. Lụa bảo: Người gì mà gian, hôn lâu không thờ được. Anh cười: Anh vốn gian từ bé. Có lúc nhờ mình gian mà khối người được nhờ. Ngày còn ở lính, tất cả đều thèm thuốc mà không có. Chỉ hy vọng khi có đoàn lính mới tò te nào hành quân ngang qua là gặp nhau. Thôi thì đủ chuyện, ai đồng hương thì nhận, ai cùng quê thì mừng. Em không hình dung được bọn anh sung sướng thế nào mỗi khi gặp một người cùng quê với mình ở nơi khỉ ho cò gáy đâu. Được mùa không, nhà có gì mới không... cứ thế mà hỏi thôi. Rồi xin thuốc lào để hút. Anh toàn làm chân xin thuốc. Mồm nói, mắt tít lên cười, tay thì vè thuốc thật lực. Làm sao vè chặt lại cho vào rít một hơi rồi thì ra ngay, vè luôn điều khác làm sao để đối phương không

tập trung vào việc mình hút thuốc.

- Sao lại phải thế? - Lụa hỏi

- Chẳng nhẽ chia tay xin, chúng nó cũng có nhiều đâu. Phải làm thế để khi chúng nó đi, mình nhặt lại những bã cũ, cạo cạo bên ngoài đi, lấy cái ruột còn nguyên bên trong ra, hút lại.

- Thế bây giờ, anh mơ cái gì nhất? - Lụa hỏi.

- Em là vợ anh. Chúng mình sẽ có những đứa con thật ngoan. Muốn có một công việc tử tế, có sức khỏe. Anh sẽ lôi những thằng bạn cùng quân ngũ và về làm việc với nó. Tội nghiệp. Mỗi đứa một phương lợ ngợ giữa đời. Thế thôi.

Lụa chột giật mình vì tiếng mẹ gọi bên hàng rào. Giọng nghiên nghiến. Lụa chui về. Phía sau cô, vì vút tiếng cước của chiếc cần câu cá được người câu tòi giật nhanh.

Bố lại uống rượu. Ông ngồi co chân trên cái sạp lim ở góc nhà. Mồm ông chíp chíp mút miếng mực kho nướng cháy.

- Lụa, vào đây bố bảo!

Lụa luống cuống lại gần. Cô hiểu đã đến lúc không giấu nổi mọi chuyện được nữa rồi. Cô cảm giác vì mình sắp nổ tung ra vì sự sợ hãi.

- Con ngồi xuống kia - bố chỉ tay về góc sạp. Im lặng. Lụa nghe tiếng lá rụng phía sau vườn.

Rất ít khi bố nói chuyện nghiêm chỉnh bố bố con con với Lụa. Thương thì mày tao hoặc gọi tên. Bố từng bảo Lụa: Nếu hai người đàn ông chơi với nhau gọi mày mày tao tao là tử tế nhất, không thì ông ông tôi tôi cũng được. Gọi xưng tôi là hơi gay gay, gay tí nữa là thừa anh, tôi thế này, tôi thế nọ.

- Con có biết, ở đời ta có nhiều kiểu chết không? - giọng bố từ tốn, ngậm ngội ra điều tâm đắc lắm.

- Cái ông này, cứ hay nói quẩn. Ai chẳng biết lại còn hỏi. Sống mỗi người mỗi nét, chết mỗi người mỗi tật. Mẹ riết giống.

- Bà đừng xen vào chuyện của hai bố con tôi. Có chết vì tai nạn hay bệnh tật tôi không kể. Đây là bố muốn nói với con là người ta hay chết về những tham vọng, hay đam mê thấp kém. Ví dụ có những kẻ chết vì tiền... "Chết vì tiền là cái chết buồn phiền".

- Ô, ông này, quay ra làm thơ từ bao giờ thế? - mẹ ngạc nhiên.

- Bố thì không chết vì tiền.

- Ông chết vì cái gì? - mẹ hỏi.

Lụa lại nhìn bố chờ đợi, người cô bốt run hơn - may ra, đến lúc nào đó, mẹ con bà làm khổ tôi quá, tôi sẽ chết vì rượu ..."chết vì rượu là cái chết rất điệu". Người mà đã say thì còn coi cái đường đời gập ghềnh đá sỏi là cái sàn diễn vũ ba lê, mà anh ta diễn viên, múa lượn như bướm bướm. Bố lại nâng chén lên khế khà một cái. Lụa cảm thấy cái vị cay của rượu trong không khí.

- Ông gọi con vào để dạy nó thế đấy. Bao nhiêu năm mới có một buổi tối bố ngồi dạy con, chẳng trách con hư là phải.

- Từ từ, nói cái gì cũng phải có bài có bản, có đầu có cuối chứ. Lạ, bố hỏi. Con biết con đang chết vì cái gì không?

- Không bố ạ! - Lạ đáp ứng.

- Con chết vì tình. "Chết vì tình là cái chết bất thành linh". Lạ cười và nhìn mẹ. Mẹ cũng cười, nụ cười như mếu.

- Bố mẹ biết mọi chuyện rồi, có nói gì thì nói đi, khi còn chưa muộn - bố gầm gừ. Lạ im lặng, người chột nóng, rồi chột lạnh. Cô muốn khóc. Tiếng côn trùng rả rích. Có con cú hay về đậu ngọn cây dừa ven hồ đang kêu khan. Cô thấy dâng lên một cơn buồn nôn. Cô khóc.

- Con xin bố mẹ tha cho con. Đừng bắt con phải nói. Con làm con chịu! - Lạ vùng chạy ra sân. Ôm lấy cái cây và nôn thốc tháo.

Anh như kẻ mộng du. Lúc lơ lửng trên chín tầng mây, lúc như lử khử dưới địa ngục. Anh tự biết lúc nào anh trở thành như người khác, lúc nào thì cái chứng bệnh chết tiệt lại quay lại, những người bạn vừa 10 phút trước tít mắt lên đùa cùng anh, ngoảnh đi ngoảnh lại đã nằm im phăng phắc, hai mắt he hé mở. Vô hồn. Người chết vì sốt rét, người vì rắn cắn, người vì bom đạn. Anh là một trong số hiếm hoi của đơn vị quay trở về được nơi mình xuất phát. Ai nằm xuống cứ nằm. Ai tiến lên cứ tiến. Hình như với anh, cái gì cũng đến muộn. Khi được quay trở lại sống với cuộc sống bình yên, thì mọi ước mơ cũng tan. Xã hội thay đổi từng ngày. Hôm nay vừa quan niệm thế này thì ngày mai đã thành cũ. Nhiều lúc ra đường, nhìn đàn bà con gái mà hãi. Họ đã tiến xa khỏi cái gọi là công dung ngôn hạnh ngày xưa. Tinh những áo hở rốn, váy ngắn khoe đùi. Tất đi dưới chân không phải để ấm mà để trâu trức, rần rỉ nửa đen nửa trắng. Lắm lúc anh cảm thấy giá họ cứ cởi phăng hết ra trông còn không khó chịu như vậy, nó đỡ gọi dục hơn rất nhiều.

Anh sợ. Anh chỉ thỉnh thoảng liếc trộm họ, không dám nhìn lâu, nhìn kỹ vì sợ khinh, huống hồ là đến gần. Lương lính của anh chưa chắc mua đủ đôi giày họ đi dưới chân. Rồi bỗng nhiên, vô tình anh gặp Lạ, tốt bụng và ngờ nghệch một cách khó lý giải. Một ông bố vô trách nhiệm với con cái, lúc nào cũng say xỉn và lấy mình làm tấm gương của đạo đức. Một bà mẹ quanh năm con gà này đẻ trứng tròn hơn con gà nọ. Bà hàng xóm này chê bà hàng xóm kia. Chấm hết. Sánh gặp Lạ và hiểu rằng trời dành người con gái này cho mình. Anh đã không giấu Lạ một chuyện gì, dù hai người chỉ có sáu ngày bên nhau. Nhưng sự ra đi của anh thì phải giấu. Anh không thể nói được khi Lạ như một cây phong lan mảnh mai tựa vào anh là cây đại thụ.

Lạ đang sống trong những ngày thật hạnh phúc nhưng cũng đầy kinh hãi. Đứa con trong bụng lớn dần. Cô càng lấy khăn buộc nhỏ lại thì bụng cô càng nhỏ cao hơn. Của anh ấy. Anh ấy bây giờ ở đâu nhỉ. Bao lần cô đến nhà người bạn hồng mắt của anh để tìm, nhưng cứ đến cửa cô lại quay đi. Cô ngại. Đàn ông, cái sự quên nhớ của họ đều có ý thức. Họ đã không muốn cái gì thì đừng có cố mà giữ, đâu phải cứ có ba đầu sáu tay phòng mang trọn mếp lên là giữ được? Anh không đến, có nghĩa là anh không muốn. Vậy Lạ tìm để làm gì?

Bố vẫn thương xuyên say là chính. Chửi cô đấy rồi nhưng lại khóc vì cô ngay đấy. Lạ rất sợ nhìn bố, vừa khóc vừa rên rĩ. Mẹ thì già sọm đi "Số tôi sao khốn nạn thế này. Người ta bảo tôi có quả bom nổ chậm trong nhà, mau mau mà rước nó đi. Tôi không nghe, ai dè nó nổ thật". Bố

bảo: Con nói đi. Ai là thủ phạm vụ này?

Lụa khóc: Con xin bố, con làm con chịu.

Bố hét: Mà chịu hay tao chịu? Mà biết chó gì mà chịu? Ai, thằng nào trong cái xóm này. Tao vợ được thằng khốn đó, tao thề sẽ cấu đầu nó ra cho gà đá bóng đấy.

Lụa van vãn: Bố đừng nói thế. Anh ấy tốt lắm. Bố đã từng là người lính. Bố đừng nói xấu về họ như thế. Con và anh ấy yêu nhau. Anh ấy bảo anh ấy gửi gắm tình yêu nơi con. Và con là người giữ tình yêu ấy trong lòng.

Bố gầm lên: A, ra mà nói với thằng bố mà thế đấy hả. Thế ra, có độ trăm thằng khốn nạn nó đến và bảo muốn gửi gắm tình yêu nơi mà, mà cho chúng nó gửi vào bụng mà thế chắc?

Lụa cúi gầm mặt. Bụng cô chuyển lục đục bên trong. Tám tháng rồi. Đêm đêm, trong tiếng rơi thánh thót của những giọt nước mắt khóc thầm, cô vẫn xoa tay mình lên hai nhi bé nhỏ đó. Lúc là cái đầu gối, lúc cái gót chân. Con trai hay con gái? Anh bảo: Một thời gian ngắn nữa, khi xong việc, chúng mình sẽ lấy nhau. Em sẽ đẻ cho anh thật nhiều con, con gái giống em cái mắt và cái miệng. Giống anh cái tai và cái tóc. Tóc anh mềm và xoăn tự nhiên rất đẹp. Rồi anh trầm ngâm:

- Nhưng mà con gái tóc xoăn sẽ khổ. Không, chúng mình không thể để cho con gái phải khổ. Có anh, con và em sẽ không khổ.

Vậy mà bây giờ, bỗng dưng anh biến đi đâu. Có lẽ, anh cũng không biết rằng cô đã có con với anh. Con trai hay con gái đều tuyệt vời cả. Lụa mỉm cười, môi cô mẫn chát vì nước mắt. Trước thiên hạ, cô là đứa con gái hư hỏng xấu xa, không chồng mà chửa. Nhưng với Lụa, đó là tất cả cuộc đời cô.

Đứa bé là con gái. Mặt nó giống Lụa, cái mắt và đôi môi. Tai và tóc giống anh. Mọi sự xảy ra đúng như anh nói. Thường những đứa con thiếu thốn tình cảm lại mang nhiều dấu vết của người cha nó. Tóc nó mềm từng búp như râu ngô. Nó là giọt nước to, trừ cái mắt và làn môi của Lụa. Thời gian quá là màu nhiệm, nó từng tưng, nhám nhách trôi qua tưởng như vô tình, nhưng thực ra, nó gắn bó với người như máu thịt và hơi thở. Nó luôn hiện bên mỗi con người. Nó nhân niềm vui và xẻ nhỏ nỗi buồn. Với Lụa, thời gian là người bạn đồng hành tốt bụng. Có những lúc cô tưởng như chết đi vì miệng tiếng đời. Nhưng rồi, mọi thứ cũng qua cả. Kể cả bố, bố chửi mắng và đau đớn vì Lụa như thế, nhưng khi nhìn thấy con bé, người bố như chùng xuống. Ông run run vuốt lên mái tóc của nó. Nó bé bỏng và yếu ớt thế, ai nỡ từ bỏ nó cơ chứ.

Con đặt tên nó là Khánh.

Ngày Khánh được một tháng.

Buổi chiều, Lụa mặc cho con gái một cái áo màu tím nhạt, quấn nó vào cái chăn con, đi xích lô đến nhà người lính mắt kém đang vót tăm để sống. Cô không thể chịu đựng được sự xa cách với Sánh nữa rồi. Giả dụ nếu không có bé Khánh, có lẽ Lụa cũng nuốt nỗi đắng cay ấy vào lòng. Bỗng nhiên, cô được làm mẹ. Cô phải chia sẻ niềm hạnh phúc đó với anh.

Người đàn ông mắt mờ lần sờ cánh cửa khi Lụa đến. Anh ấy cười, nụ cười hồn nhiên như trẻ thơ. Nhìn anh ấy, Lụa nôn nao cả người.

- Em là Lụa?

- Vâng. Sao anh biết em? - Lụa ngạc nhiên.

- Anh là bạn của Sánh. Em là người mà Sánh yêu.

- Thế anh ấy đâu ạ? - Lụa nôn nóng, tim cô đập thì thụp.

- Anh ấy đang ở xa lắm! - Người đàn ông dè dặt.

- Em muốn gặp anh ấy! - Lụa nhìn quanh. Ngôi nhà tối tăm, hoang lạnh như vô chủ. Hiu hắt làn gió đưa qua, có mùi mốc.

- Hiện giờ thì chưa được, bao giờ anh ấy về đã. Em có việc gì gấp lắm à? Bé Khánh ngộ ngộ trong tay Lụa, mắt nó nhắm nghiền, da nó đỏ au trong chiếc mũ bé xíu, ôm lấy khuôn mặt. Lụa ôm chặt con vào lòng, hút hít cái mùi thơm tho của nó.

- Em muốn gặp anh ấy ngay bây giờ. Em chờ đợi anh ấy quá lâu rồi. Em muốn anh ấy trông thấy đứa con của mình.

- Cái gì? Ai cơ, bàn tay người đàn ông thả rơi cái chén. Sao? Sánh có con ư? Con với em ư?. Nó đâu rồi. Người đàn ông cố chồm lên, vói về phía Lụa. Rồi anh cũng chạm tay vào Khánh toàn thân run rẩy như điện giật. Anh nhẹ nhàng vuốt tóc con bé, rồi lấy tay nắm chặt tay con bé. Bàn tay bé như nụ hoa. Anh thì thầm:

- Tuyệt quá. Trời có mắt. Trời thương chúng tôi rồi. Sánh ơi, may hạnh phúc hơn tao. May có con gái. Con gái ơi, con phải có bố. Bác sẽ đưa hai mẹ con đến gặp bố con - Người đàn ông chột nước lên. Hai tay anh ấy ôm chặt đứa bé hơn. Lụa khóc. Cô chẳng hiểu gì cả. Chỉ biết rằng người đàn ông này với anh sống với nhau như ruột già máu mủ.

Họ đi ra đường. Người đàn ông mắt kém như bay lên mây. Lụa gọi xích lô. Người đàn ông nói với người đạp xích lô câu gì đó, chiếc xe lao vù đi. Suốt dọc đường, anh ấy nắm chặt bàn tay bé tí ti của Khánh như sợ nó tuột đi đâu mất. Đi mãi, chiếc xích lô lao thẳng vào chiếc cổng sắt to và dừng lại.

- Đến rồi đấy em ạ! - Người đàn ông nói - Anh ta rút tiền trong túi ra trả tiền xích lô và phẩm phẩm kéo tay Lụa đi, chứng tỏ anh ấy rất thuộc đường.

- Sao lại ở đây hả anh? - Lụa ngỡ ngác.

- Cứ đi khắc gặp. Giời ơi, thằng Sánh, thằng Sánh có con. Tuyệt vời quá. Bé con ơi, may cũng phải coi bác đây bằng bố nghe chưa con. Bố với bác đây sống chết có nhau, không ai lia xa ai đâu con ạ. Chỉ phải tội mắt bác nhìn không rõ nhưng còn sáng hơn khối thằng con ạ.

Lụa ngỡ ngác nhìn. Một vườn hoa, những chiếc ghế đá. Cây đại và vài cây mít. Sao Sánh lại ở đây nhỉ.

- Em và con ngồi xuống đây. Anh đi tìm Sánh. Đừng đi đâu nhé. Người đàn ông dúm Lụa xuống chiếc ghế đá rồi xăm xăm bước đi. Anh biến nhanh vào một chiếc hành lang chứng tỏ anh rất thông thạo đường.



Lụa hồi hộp chờ đợi. Bé Khánh ấm mềm trong tay, nó ngúc ngắc cái đầu về mỗi cổ.

Một lúc người đàn ông hiện ra. Sau anh có vài bóng lố nhố. Lụa thất vọng muốn xỉu xuống vì không thấy anh. Người đàn ông tiến đến bên Lụa nói nhanh: Hãy đặt con bé vào tay Sánh. Đó là liều thuốc tiên cứu cuộc đời nó đấy. Anh bảo gì, em cứ làm thế nhé.

- Anh ấy đâu? Em không hiểu gì cả - Lụa ngỡ ngác.

- Sắp ra rồi.

Mấy người đến gần Lụa. Lụa trở mắt ra nhìn. Sánh của cô đang đến gần. Hai chân liệt sệt như không muốn nhắc lên khỏi mặt đường. Anh nhìn Lụa. Vô hồn, hình như anh không nhận ra cô. Lụa hét lên:

- Anh Sánh. Anh Sánh ơ!

- Ai gọi tôi thế? - Sánh hỏi rồi nhìn Lụa.

- Trời ơi anh quên em rồi sao? Anh Sánh! - Lụa khóc nức lên. Người đàn ông run run đứng cạnh cô, quàng tay ôm lấy vai cô.

- Con gái của mình đây, anh bế con đi! - Lụa khóc nức lên trao bé Khánh vào tay anh - Con gái, như anh ao ước đấy. Anh xem nào, nó giống anh cái tai và mái tóc, còn giống em đôi mắt và cái miệng - Lụa khóc nức lên và đưa bé vào tay Sánh. Sánh cúi xuống. Tiếng một người đứng bên cạnh Sánh nói với Lụa:

- Anh ấy bị thương từ ngày là lính. Chấn động mạnh làm ảnh hưởng đến tinh thần của anh ấy. Vừa rồi chúng tôi phải giữ anh ấy lại để điều trị vì tác hại của những vết thương cũ tái phát. Nói chung, anh ấy phải ở trong bệnh viện. Có những khoảng thời gian anh ấy không còn nhớ gì những việc xảy ra trong quân ngũ. Tỉnh thoảng tỉnh lại, có nhắc đến em. Chị nghĩ là cuộc sống gia đình ổn định, một công việc nghiêm chỉnh sẽ làm anh ấy quên đi dư âm chiến tranh. Tại sao đến bây giờ em mới thăm anh ấy?

- Không, không em không biết gì hết. Có ai nói gì với em đâu. Thế mà, thế mà có lúc tôi tưởng mình là khách qua đường. Tôi tưởng là tôi là quán trọ để anh ấy nghỉ chân và đi mãi mãi. Ai ngờ. Sao anh luôn khổ thế, hả anh? - Lụa nức nở.

- Anh ấy rất hay nói đến những người bạn đã hy sinh ngày trước. Nói chung anh ấy cần cuộc sống yên ổn. Và tránh những cú sốc...

Sánh từ từ ôm Khánh vào lòng. Khuôn mặt anh ửng dần màu hồng. Hai đôi mắt thôi không đờ đẫn nữa. Anh nâng con bé lên cao, vùi mặt vào cổ nó.

- Con của anh. Thật không?

Lụa gật gật đầu. Cô cắn môi lại. Ngày hạnh phúc thứ 7 đến với cô. Vì cô đã tìm thấy anh. Sau này sẽ là bao nhiêu ngày nữa?

- Thật sao? Anh có con ư? Lạ nhỉ - Sánh ngỡ ngác.

- Sao lại lạ hử anh? - Lụa thoáng hờn dỗi.

- Lại là con gái. Có tóc mềm xoắn như tóc anh này. Mắt giống mắt em này. Bé thế mà giống anh nhỉ, đúng không?

- Đúng anh ạ! - Lụa vẫn khóc.

- Trời ơi, sao tôi sung sướng thế này! - Sánh gào to lên, giơ tay nâng bé Khánh lên cao - Tôi có con. Có hẳn một đứa con.

Những người xung quanh đứng lùi xa, mắt hoe đỏ. Người đàn ông bạn anh loe xoe bên cạnh, sung sướng.

- Về đi, về ngay, anh sẽ bế con cho em thoải mái. À không, anh sẽ làm tất, còn em chỉ ngồi chơi với con thôi. Nhớ anh không em bé tí? - Sánh ghé vào tai Lụa thì thầm. Nhìn anh, không ai bảo anh vừa trải qua những thử thách nặng nề của số phận.

- Hơn cả thế nữa! - Lụa thì thầm.

Đường chiều heo hút vắng. Trong không khí có mùi khói bếp. Giờ này. Mọi người đang quây quần bên mâm cơm.

Có ba người bìu dít nhau đi. Người đàn ông cao cao bế đứa trẻ trong tay. Người đàn bà xách túi quần áo, tay kia dắt người đàn ông hồng mắt, liên xiên trên đường.

Bóng họ ngã vào nhau ở cuối đường.

## Rồi cũng tới nơi thôi

Bắt đầu là một bản tin thời tiết từ vài dòng văn hoa du dương cổ hữu đến quen trên trang cuối báo Tuổi Trẻ: "... Bắt đầu từ ngày hôm nay, người dân miền Bắc sẽ bắt gặp một đợt không khí lạnh. Khoảng cách nhiệt độ ngày và đêm chênh nhau khá lớn. Từ 12 đến 24 độ. Đợt không khí lạnh từ phía Bắc tràn về nên vùng núi phía Bắc nhiệt độ có nơi xuống từ 4 đến 10..."

Có vậy thôi. Thế mà tôi thấy luôn khuôn mặt ông. Người đàn ông chắc ở tuổi nào cũng vậy. Nét trai lơ, trải đời như được nhuộm từ ánh mắt, khóe môi, bàn tay cái lắc đầu như rất điệu nhưng không hề cố ý... Thậm chí. Có lúc hình như ông ngủ gật nhưng rõ ràng là ngủ gật cố tình. Thỉnh thoảng. Ông trở về trong trí óc tôi. Điều duy nhất tôi thường tự hỏi mình tại tôi thần thánh ông quá nên ông thực ra cũng bình thường lắm, như cả triệu người nhuộm tóc đen, da vàng kia hay ông thật sự bí ẩn, quyến rũ?

Tôi không tự lý giải được mình. Mọi người bảo mình thường hiểu mình hơn người khác hiểu mình. Thế mà riêng chuyện cứ nghe tin gió mùa Đông Bắc, hay trời càng lạnh tôi nhớ ông. Nhớ quần quai. Nhớ bệnh hoạn. Từ lúc đọc thông tin thời tiết nhiệt độ có thể xuống đến 0 trong những ngày tới, người tôi bỗng nóng bừng như sốt, chân cuồn lên vì những cơn gì đó lân tân li ti chạy trong mạch máu như thể nếu tôi không ngay lập tức nhảy lên một chiếc xe hàng nào đó, để ngây ngây ngắm con đường nhựa phẳng lượn lên lượn xuống như một dải lụa dài quấn những sườn núi, để cùng dừng lại ở một hai quán cóc bên đường cho hành khách nào tận suy, cứ dứt khoát phải giải quyết nỗi buồn xong uống một cốc chè mạn tương mới yên tâm cho xe lượn tiếp. Và rồi ết ết dô dô vài lần. Vài lần đang ngồi thì bỗng va đầu đánh cục vào ghế

trước vì ô tô của tao phải tránh xe máy của mày miễn không đi mạng nào là may lắm rồi. Chỉ khi tất cả tay xách nách mang xuống hết và trước mặt tôi là chợ Đồng Đăng thì những con gì trong máu tôi thôi chạy lên tận li ti. Người thôi bốc nóng. Tôi chỉ dám tự hiểu mình thật đơn giản cho chuyện này. Đây là tôi có nhu cầu ở bên ông. Vào những ngày thật thật lạnh. Và tôi cũng chỉ nhớ ông, vào những ngày "Miền núi phía Bắc trời rét đậm, có nơi có sương muối và tuyết..." Còn những ngày ẩm ướt nồng nực cái lương như mùa Xuân cho tình yêu đắm chìm nảy lộc, mùa hạ tình yêu cháy bỏng, mùa thu nồng nàn... Tôi không nghĩ con người là ông tồn tại trong cuộc đời này. Lại càng không có trong tôi.

Lạng Sơn. Đêm cuối năm. Một năm nào năm nào tưởng không thể quên được thế mà lại quên trong khi nhỏ và vô tình như loang loáng bay trong không gian mùi cháo vịt quay Bắc Kinh ở một quán ăn đêm nào đó xa thật xa lại nhớ như vừa được húp một bát xong.

Ông ngồi gật gù ngủ với dáng bố cục thật chặt. Những đồ đạc của quán dồn sang một bên. La liệt bình rượu Trung Quốc thơm như tẩm hương liệu. Hai con gà cời trường làm đã lạnh càng lạnh hơn, dù sau lưng hai con cời trường béo mốp đó, thấp xuống một chút nghi ngút khói bốc lên từ nồi cháo gạo. Sau đám lũng củng đó là cái phán nhỏ. Lù lù một đồng chắn nhìn kỹ thấy thò ra một cái chân đi tất đen to xù, ước tính chủ nhân của đôi chân đi tất đó phải cao mét tám, nặng tám mươi cân thế nhưng xét theo độ phập phồng của đồng chắn thì chủ nhân chắc cao thước rưỡi nặng 40 kg. La liệt dưới chân là bát, thớt, dao, rau thơm, bánh đa, miến... Lung tung loe toe. Rất bừa nhưng không bẩn. Trong ánh sáng đèn đưa của hai ngọn đèn vàng chắt 40 w. Ông tóc dài buộc túm đằng sau bằng sợi vải vắt một bên ra trước, người hơi thụt xuống trong tấm áo dạ kẻ ô vuông ấm áp. Vì có ông. Tất cả giống một bức tranh.

Tôi ngồi ngắm ông vừa ngủ gật vừa tạo dáng. Chỉ nhìn mỗi ông nhưng thấy tất cả. Không gian lạnh buốt thấu xương sau những cơn gió rất nhẹ tưởng không phải là gió. Thấy tiếng nhưng người buôn nói chuyện hàng họ, trốn chạy công an thuế vụ bằng giọng rất đặc trưng không lẫn vào đâu. Thấy thỉnh thoảng anh xe ôm được "hàng sống" gọi chở em vào khách sạn tàu nhanh giá rẻ xài đỡ ngày đông. Thấy những người Trung Quốc làm việc chở hàng qua biên giới vừa húp cháo vừa tán chuyện ông ổng như thể ngoài họ ra, tất cả là tượng đá dưới âm ti... Chính vì thuyết. Cảm hết. Lại lên tận li ti con gì đó bò trong người. Nhưng lần này là con thèm rượu. Không có rượu thì nhạt lắm. Vô duyên và thừa thãi chính mình lắm.

Nắm cổ một bình rượu, tôi lặng lẽ rót đầy chén hạt mít và tợp một hơi. Bắt đầu là mùi đậm như nước mắm cốt, cay xé cổ họng, rồi mới thơm. Cái con lên tận li ti đỡ chạy cuống cuống trong người. Làm chén nữa. Lại như uống nước mắm cốt. Lại xé toang cổ. Lại thơm... Đến phát thứ tư, ông vẫn vừa ngủ vừa điệu, nói "Cô lấy nước vối trong ấm kia chiêu đi, rượu này đốt họng đấy". Tôi nhìn bức tranh bố cục chặt. Không giật mình thảng thốt khéo diễn như các cô gái gọi, hay diễn viên người mẫu giải nghệ diễn như thờ. Bình thản nhắc ấm nhôm lên và rót một cốc nước nâu nâu vàng vàng có tên là nước vối. Một hơi hết luôn. Bấy giờ. Mới thấy rượu ngọt và thơm.

Bố cục chặt vốn gốc người Hưng Yên. Trong bản khai lý lịch ghi rõ sinh ra và lớn lên trong một gia đình danh vọng tộc, từ đời ông bà tổ tiên không ở trong chi này nhánh họ của những dòng họ nổi tiếng thì tệ nhất cũng có nghề bán gai gia truyền từ lâu ời là lâu. Bố cục chặt từ bé đã được trong ấm ngoài êm hưởng theo nhu cầu. 14 tuổi bố cục chặt vẫn uống sữa, ăn súp lấy tinh, lấy cốt. 16 tuổi vẫn có chị vú vừa tắm vừa cho sờ tí. Cả hai cùng cười rình rích tấm mái không sạch vì chị tắm cho em xong em lại tắm cho chị. Rồi hai chị em cùng tắm. Cùng sướng.

Chơi đến như bố cục chặt chắc thua vua chúa ngày xưa chứ cả vùng Hưng Yên không ai không biết cậu. Cậu là thần tượng của nam phụ lão ấu. Mỗi người yêu cậu một kiểu. Mê cậu

một lối. Cậu đến đâu bao giờ cũng có vài cái ghế đưa ra cậu ngồi. Cậu hợp cà phê đen ít đường các quán đều thuộc. Cậu hạ mông ngồi vào đâu. Ba bề bốn phía thành ngay một bức tranh bố cục chặt. Thế làm gì cậu chả được nhiều người say. Cậu là người của đám đông. Của sự ngưỡng mộ không lý giải cụ thể là được ngưỡng mộ vì điều gì. Chỉ biết là ngưỡng mộ. Chắc vì cậu đẹp giai, cao ráo, lại thơm, biết diện, lắm tiền. Đặc biệt cậu có duyên nói. Sau này. Khi bố cục chặt vừa khóc khùng khục vừa miết mặt lên vùng bụng dưới gồ gồ mỡ chắc và mát của tôi, nói là nhờ làm tình nhiều với đàn bà đâm thành người sâu sắc, hóm hỉnh. Sau mỗi trận mây mưa từ năm 16 đang trẻ khỏe chẳng nhẽ lại thờ hồng hộc lẫn đùng sùi bọt mép ra ngủ như những lão già chơi trống bởi thêm gái, thích chinh phục và hiếu thắng, nhưng chí ha hí hóp xong việc là vật ra ngủ như chết, ngủ sượng như anh nông dân vừa cày xong ba thửa ruộng... Bố cục chặt thì ngược lại. Không bao giờ ngủ. Bố cục chặt lúc đó, và một thời gian dài ời là dài sau này sung mãn lắm. Trời hình như cho bố cục chặt thêm khả năng đó nên càng làm càng khỏe. Càng khỏe càng hay chuyện. Mà chuyện với gái qua đường thì biết rồi đấy. Đủ giọng. Lúc đầu thì em nào cũng có xuất thân như sao y bản chính của nhau. Hoàn cảnh đưa nào cũng như thể chúng sinh ra từ một ông bố và một bà mẹ vừa nghèo vừa đáng thương vừa bệnh tật không cấp cứu bệnh viện thì cũng vừa ở viện về... Nhưng thay vì các em khai hết lý lịch công đoạn một, đến công đoạn hai là em hết hơi hết sức (giả vờ) chiều anh và kết thúc là công đoạn ba tùy tâm anh cho em bao nhiêu em biết bấy nhiêu thậm chí lần này em tình cho không biểu không lấy chỗ đi lại. Gặp phải bố cục chặt. Thêm công đoạn bốn. Đây là buồn chuyện. Đến cái nước này thì còn gì mà mát. Nói dối cũng có lúc. Dối mãi sao được: Thế là tóa loe chuyện các em bây giờ không còn sao y bản chính dập khuôn đóng gạch giống nhau thành phần xuất xứ mà là âm ti củ tỏi chuyện. Bố cục sẵn có dáng dấp lãng tử của hồi môn duy nhất thừa hưởng từ dòng họ danh gia vọng tộc không bị cầm cố thoát thành người hóm hỉnh, sâu sắc. Biết nhiều mà chỉ có mình mới hiểu tại sao.

Tôi cũng không còn trẻ. Lại không phải một cô gái âm ường điệu rơi rụng, điệu chảy nước vì tưởng cứ là gái thì phải mềm, phải chóp chóp gật gật nghiêng nghiêng làm duyên đong giai, giai thích. Tôi cứng cỏi từ bé. Nghịch như con giai từ bé. Và tuyệt nhiên không biết điệu biết rơi rụng như bọn cùng lứa. Tôi thích gì làm nấy. Có khi biết từ lúc chưa làm là sẽ sai lầm nhưng cứ làm vì đã nghĩ đến thì phải làm. Sai thì sửa. Có sai mới biết thế nào là đúng. Đúng cũng từ sai mà ra. Thế mà. Tôi cũng tốn giai (không biết những cô âm ường mắt càng nhắm đếm tiền càng tinh kia thì tốn đến đâu ?).

Tôi gật gù cùng vài bình rượu, siêu nước với nguội với bố cục chặt chẵn một đêm. Bình minh lên. Thấp thoáng sau những đụn mây pha sương. Hiện mờ dần những lưng chừng núi như tranh thủy mặc chất liệu lụa tơ tằm bán đầy Hàng Gai, Hàng Bông thì tôi và bố cục chặt xiên xẹo ngã đổ vào nhau trong một căn phòng tất cả đồ Trung Quốc. Tôi say thế vẫn đủ tỉnh để biết bố cục chặt cũng say bết nê. Thế mà (lại thế mà) ngã vẫn ngon. Vẫn bố cục chặt. Đầu gối lên bụng. Tay vắt qua người. Một tay kia luồn vào trong áo và phá bung ra. Tôi rõ ràng là một họa sĩ tử tế tên tuổi. Tranh bán túc tắc giá cao dù hết tiền tiêu cũng không hạ. Lại có tiếng ngang tàng không biết sợ ai. Thừa bản tính đàn ông và luôn chủ động trong mọi tình huống. Kể cả lúc say. Thế mà. (Kính dị không. Bắt đầu của câu chuyện hồi gay cần bao giờ cũng có chữ thế mà). Thế mà. Làm tình xong. Cũng buồn chuyện.

Bố cục chặt bảo thích nhất cái bụng béo và mát của tôi. Thích thứ hai là mông béo cũng mát lại tròn. Còn cong nữa. Kể xong chuyện dòng họ chỉ vài người như bố cục chặt mà phá gia chi tử, nhà cửa đội nón ra đi. Đi hết. Nghề truyền thống là cái khó đi nhất cũng đi nốt. Lật mông béo tôi lên, úp mặt vào đó sang chuyện tại sao đang là cậu cách thế lại dạt lên Lạng Sơn vừa bán quán vừa ngủ gật. Xoa bàn tay ấm mềm không một vết chai lên đôi mông tròn căng mát rượi của tôi, bố cục chặt bảo phải bỏ quê đi biến để lưu lại cái thần tượng. Đã là người của đám đông rồi không sống yên với một người đâu. Không làm nên một việc gì đâu mà chỉ thích đám

đông thần tượng mình. Tôi vừa úp mặt xuống cái gối sa tanh đỏ mát lịm, vừa cong mông tròn cho bố cục chặt hít hà, hỏi: "Thế thằng nào ngủ trong đống chăn? Chân gì mà to thế?".

Bố cục chặt sượng, nhe răng cắn đánh nháy một cái vào mông xinh mông tròn mông mát làm tôi giật nảy người, lật ngang lấy tay xoa rồi rít. Đúng là bố cục chặt. Trong lúc bị tôi hất ra, mặt thế quái nào mặt lại rơi đúng bụng mát. "Đấy là một con đàn bà. Biết anh bỏ quê đi, trốn nhà đi theo "Lại như những con hàng sống kia chứ gì?". "Không. Con nhà nề nếp gia phong tử tế gấp chục lần nhà anh. Giai theo hàng đàn, toàn bác sĩ kỹ sư, là thần tượng của nam phụ lão ấu cả vùng Hải Dương". Đến thế này thì dù bộ râu của bố cục chặt cà cà vào bụng mát làm tôi lại bị con gì lân tân li ti chạy loanh quanh khắp người mà nếu vào lúc khác thì bố cục chặt kiểu gì cũng chết. Nhưng lúc này thì không. Tôi hất bố cục chặt ra. Ngồi thẳng dậy. Tỉnh hẳn rượu như thể cả người bị chìm vào bể nước lạnh.

Bố cục chặt nằm nghiêng nghiêng hiêng mắt nhìn tôi giống tôi nhìn con gà cời trường, rùng mình: "Trùm cái chăn vào không cảm lạnh bây giờ. Gió núi độc lắm". Tôi không thấy lạnh vì gió núi, mà lạnh vì về bất chợt ma quái của bố cục chặt, run run hỏi: "Con nhà tử tế mà bỏ theo anh lên cái xó rừng này để ngủ đường ngủ chợ? Lại còn xinh nữa?". Bố cục chặt cười nhạt như thể tôi hỏi một câu thà đừng hỏi cho xong. Không trả lời, ôm vòng qua hông mát của tôi, kéo xuống. "Cái tội của anh và cô bé ấy giống nhau, đi với nhau là đúng thôi". "Tội gì?". "Tội là người của đám đông. Không có đám đông không chịu được. Rồi không biết từ lúc nào trở thành người khác. Mất mẹ nó mình". "Thế thì sao?". "Khi đám đông văn quây lấy mình để quây sang một thần tượng mới. Trơ ra. Không biết đi đâu về đâu. Mất phương hướng". "Vớ vẩn, tôi chưa nghe ai nói mình mất phương hướng vì một đám đông". "Vi em chưa tạo cho mình là thần tượng của số đông hoặc của nhiều người". "Nhảm. Tôi đẩy con nhang đệ tử, thiếu nước vái sống thôi".

Bố cục chặt bật cười sượng. Loanh quanh thế quái nào xoay mông mát tôi ra. Làm một nhát. Tôi lại nảy tưng người. Đạp cho bố cục chặt một phát. Đau ứa nước mắt. "Anh bỏ đi ngủ với tôi thế này, cô ấy không rõ lên sao?" Bố cục chặt vẫn kê mặt ảm ỏi là ảm lên mông mát của tôi một hồi lại làm con gì lân tân li ti chạy dọc sống lưng, không trả lời. Những con bé con con đó ở đâu ra mà lắm, chạy như điên làm tôi cũng chán chả thiết hỏi thêm những điều người ta không muốn trả lời. Tôi hơi xoay người. Kệ thay tất cả.

Vài lần gió mùa Đông Bắc đến rồi đi. Vài lần khật khừ xe hàng dã chiến lên chợ đêm uống rượu rồi về khách sạn buôn chuyện với bố cục chặt. Chúng tôi có lẽ là một đôi tình nhân đặc biệt nhất thế giới. Lúc giống bạn hàng đi buôn cùng chuyến tàu. Lúc như hai thằng bạn rượu, không có nhau rượu chất như cồn, nhạt như nước sông. Lúc giống chuyện tình Lan và Điệp, cái lương không chịu được. Khi như hai kẻ bế tắc mất phương hướng đến cùng cực, không đủ nghị lực xác định xem sống hay chết có khác nhau, những lúc sượng nhất lại làm nhảm nhiều nhất sẽ đi đến đâu cái đời sống này. Để nghe bố cục chặt sâu sắc gật gù - rồi cũng tới nơi thôi.

Cô phát thanh viên chuyên mục Dự báo thời tiết của đài truyền hình thông báo một tin không đáng mừng lắm cho nhân dân bằng một giọng an ủi, cảm thông "Ngày mai, những người dân phía Bắc sẽ phải đón nhận một trận rét đậm, có thể rất đậm. Và cái rét đó, sẽ lan đến những người dân Hà Nội nhưng không vì thế mà nắng vàng phai nhạt. Sau đây là dự báo thời tiết...".

Tôi nhận được lá thư của bố cục chặt chào tôi để đi tiếp. Lờ lẽ mọc mọc như những lần buôn chuyện sau một cơn mưa mát. "Tôi phải đi khỏi đây rồi. Đẳng ấy có biết vì sao không? Nói đẳng ấy đừng cười, tại đẳng ấy đấy. Sắp đến những ngày đông dài. Biết là lại được gặp đẳng ấy, tôi mong lắm nhưng người nó cứ vu vơ làm sao ấy. Để rồi thấy đi và không gặp đẳng ấy nữa là hay hơn cả. Tôi đi. Đi mãi. Rồi cũng tới nơi thôi. Chứ cứ dật dờ đợi xuân hạ thu qua để đông về được gặp đẳng ấy rồi lại đợi... Tôi nhảo người lắm. Đạo này thế nào, cứ ghê ghê chính

mình. Sợ rồi đảng ấy cũng ghê ghê tôi thật khủng khiếp. Dù sao thì tôi cũng là người sướng. Nói đừng cười. Lúc nào tôi cũng nhớ bụng mát, mông mát của đảng ấy và muốn cắn thật nhiều. Cũng may mà đảng ấy còn có một cái nghề mà chơi, mà sướng cho mình, chứ tôi thì... Tạm biệt".

Những ngày cuối năm. Tôi lên Lạng Sơn.

Toàn cảnh Đồng Đăng về đêm trong sương gió đầu mùa như một bức tranh với bố cục thật chặt. Âm nồng rượu và hương vị gió núi loanh quanh. Trong khi đó. Bản tin thời tiết cuối cùng trong ngày vẫn tiếng cô phát thanh viên du dương "Vùng núi phía Bắc, nhiệt độ có thể xuống đến 0 độ...".

## Nguyễn Thị Thu Huệ - người đẹp viết văn

"Với tôi, văn chương chưa bao giờ là những điều thần bí, chỉ đơn giản đó là một phần của cuộc sống mà những ai đã trót mang nặng kiếp người đều lấy đó để cất bớt đi gánh nặng đa mang", nữ nhà văn bộc bạch.

Công việc viết văn thuộc về thế giới tâm linh, đòi hỏi phải có sự hết mình. Bởi thế, khó khăn lớn nhất của tôi mỗi khi ngồi vào bàn viết chính là sự phân tâm. Phụ nữ viết văn không phải chuyện đơn giản, bởi bên cạnh còn biết bao chức phận khác. Làm con đối với mẹ, làm mẹ đối với con, chỉ riêng hai điều đó cũng đủ để tôi bù đầu cả ngày. Nếu trong gia đình, người bố viết văn, thì ngay tức khắc công việc đó mới thiêng liêng làm sao. Nếu là đêm mùa hè, người vợ sẽ lặng lẽ đặt lên bàn một cốc nước mát, rồi suýt lủ trẻ không được làm ồn "để yên cho bố làm việc". Còn người mẹ viết văn như tôi, liệu có thể từ chối con mình khi chúng đến nắm áo vòi vĩnh, trong lúc đang say sưa với những ý tưởng văn chương sáng tạo. Chính vì sự phân tâm ấy mà tôi luôn bị giằng xé giữa những khái niệm hết mình. Hết mình với văn chương hay hết mình với chức phận người phụ nữ trong gia đình? Nhưng cũng có lẽ nhờ điều này mà tôi mới viết nên nhiều mảng đời với những sinh hoạt bình dị của đời sống con người.

Khoảng trời trong văn của tôi gói gọn trong cuộc đời các nhân vật. Những người con gái háo hức bước chân vào tình yêu, những người đàn bà sống với ngổn ngang trăm mối tơ vò trong bi kịch tâm hồn không lối thoát. Họ là những con người của thời hiện đại, của những năm tháng mà lối sống bản năng, những khát vọng hướng thiện, hạnh phúc, khổ đau đôi khi chỉ chênh nhau mỏng manh như sợi tóc. Nếu văn chương nói vấn đề thời đại mà chất văn không có, tác phẩm sẽ mang tính ký sự. Ngược lại, văn chương điệu đà quá, sẽ giống như một nồi nước phở không có xương hầm, chỉ có vị phở, váng mỡ, cũng chỉ đánh lừa người ăn một bát mà thôi.

Có một dạo, mọi người nhìn tôi như thể người "ưa gây gỗ" khi tôi đưa vấn đề tác quyền văn học ra tranh cãi. Nhưng đó chẳng qua là chuyện không thể dừng. Ai đời tuyển truyện của tôi mà không thềm nói một câu, lỗi in sai be bét. Cái tôi cần không phải là lời xin lỗi hay nhuận bút, mà chỉ cần độc giả hiểu rằng văn chương Thu Huệ không phải chỉ vài ba truyện ngắn in đi in lại kiểu "quay vòng vốn" như vậy. Mỗi tập truyện ngắn của tôi khi in chung hay riêng, bao giờ tôi cũng đích thân cặm cụi sửa đến từng lỗi nhỏ. Tôi là người cẩn trọng và tương đối quyết đoán với các tác phẩm của mình.

Với tôi, những chuyến đi xa tìm để tìm cho nhân vật của mình một tính cách chỉ có được trong văn chương. Bởi với bao chức phận đời thường đang níu giữ, phải kiên gan đến đâu người ta mới dám lên đường.

## Mùa đông ấm áp

Tôi đứng trên phà vừa rời bến từ bãi cháy sang Hồng Gai. Thành phố trên sông huyền ảo và lung linh lạ thường. Đèn sáng lóe trên các con tàu ra khơi đánh cá, trên những chiếc tàu lớn ghé vào cảng ăn than. Đèn từ các ngôi nhà cao thấp lô nhô trên lưng chừng núi, kéo cao đến đỉnh núi cũng còn lấp lóe Mặt sông loang loáng nước. Sóng ào oạp và gió từ sông đưa lên làm tôi ớn lạnh. Tôi bỗng thấy mình bé tí teo, lơ lửng giữa một khoảng không thăm thẳm cao và mịt mùng sóng. Mọi thứ chợt ùa về trong tôi, dù nó là những kỷ niệm xa tít tắp. Tôi không có ý định ngày nào cũng phải nhớ về nó, khi cuộc sống của tôi bây giờ đã khác lắm rồi Nhưng cũng không bao giờ quên. Nó là một phần đời của tôi, là ngưỡng cửa đầu tiên tôi đập mặt mình vào khi tôi hơn hai mươi tuổi

Năm tôi hai mươi hai tuổi Một buổi sáng tỉnh dậy Tôi nhận được phong thư Nét chữ của anh. Người đàn ông hơn tôi mười hai tuổi "Đến với bọn anh đi Rừng núi và sông nước sẽ đón em. Bé tí ời, đi một ngày ra khỏi nhà là bé có bao nhiêu thứ để sống có ích. Bọn anh ở đây có hôm quên cả ngủ vì cuộc sống tuyệt vời quá, ngủ thấy tiếc lắm. Em đừng mang nhiều thứ linh kính, nhẩy xe hàng và xuồng nhé.

Hôn cô bé tí ti và yêu em nhiều Anh".

Tôi đọc đến thuộc lòng từng chữ, chỗ xuồng dòng hay ngắt đoạn. Mỗi tình đầu tiên. Thoảng va chạm, run rẩy đầu tiên. Tất cả tôi gửi gắm nơi anh. Dù anh đã một lần sang sông. Anh bảo: số anh phải thế. Ai cũng có số cả, việc anh lấy vợ và bỏ vợ là hợp cách. Nếu cứ cố chống, nó sẽ hại đường khác, tốt nhất là kệ. Tôi tin anh bởi anh có cái gì vừa gặp tôi đã tin ngay Mặt anh thăm thẳm buồn. Đôi môi cũng buồn, và cả dáng người cũng buồn rười rượi như thể lần đắm dò thứ nhất đã đè nặng sự cay đắng lên người anh.

Hai ngày sau. Buổi chiều Tôi đã đến bến phà và chuẩn bị sang sông. Phà đông nghẹt người, xe cộ và hàng hóa Nắng đã tắt. Trên sông tràn lan một màu đỏ ối của hoàng hôn. Màu đỏ lịm hắt từ đâu đó loang dài trên mặt sông, ánh trên khuôn mặt những người cùng chuyến với tôi Chắc mặt tôi cũng có cái màu đỏ. Tôi yêu cuộc sống, yêu tất cả những gì xung quanh tôi, những người đàn bà làm lụi, những người đàn ông đen sạm vì gió biển. Tôi là người đang sung sướng. Thế mới biết, bà bao giờ cũng đúng tuy có lúc bà nói hơi nhiều Nước mắt chảy xuôi Bố mẹ có thể chết thay con, còn con thì phần lớn chết vì người khác, ví dụ như người yêu chẳng hạn. Tôi bỏ nhà để đến với anh thế này chỉ được bà đồng ý. Còn bố mẹ thì cấm triệt để. Ngày ấy, con gái mới lớn lại đi xa một mình, đến chỗ người đàn ông mới bỏ vợ, liệu có ai dám to gan mà cho đi chưa Nhưng tôi thì quyết tâm, đi bằng được. Tôi đã thắng.

Phà chậm chạp trôi qua sông. Tất cả thắm đẫm một sắc màu huyền ảo bởi tôi nhìn chúng bằng ánh mắt kẻ đang yêu Một người đàn ông ngồi bên một cái lồng chim. Ông ta hình như ngồi sẵn trên phà từ lâu dù phà bao lần cập bến và lại sang bờ bên kia Ông đang chăm chú vào việc của mình là vật lồng chim. Những cái lồng chim bé bé, mềm mại bay quẩn trong không gian và rắc đầy trên mặt sông, chỗ con phà đi qua Trong ráng chiều, trong tiếng xịch xịch của động cơ, những tiếng lít chít của những con chim trong lồng, những con chim non tròn xoe đỏ bầm máu như những quả sim to đang trổ trĩu quấy đập dưới đất. Tôi bỗng thấy chóng mặt. Tôi hoa mắt. Phần vì đi đường xa Phần vì những cái mắt chim bé tí, đen nhánh như hai giọt mực nhìn tôi Tôi thấy thương chúng quá. Người ta ăn những con này, may ra mỗi con được một phần tư miếng. Tôi đến bên ông, ngồi thụp xuống và giữ lấy tay ông:

- Cháu xin ông. Ông đừng thịt chúng. Có ai mua đâu mà ông thì cứ vật lông chúng mãi thế?

Ông già ngẩng nhìn tôi Đôi môi khô nứt nhếch ra đầy vẻ quái ác. Hai mắt đục lờ như mắt cá ươn. Một khuôn mặt dị dạng. Tôi bỗng chùn lại Ông ta cúi xuống, tiếp tục túm lấy những con chim bé bỏng và miết lông chúng nhanh như máy

Tôi thò tay vào túi, chỗ tiền ít ỏi bà dúi cho tôi chắc đủ trả cho ông ta chỗ chim còn sống trong lồng.

- Cháu muốn mua chỗ chim còn sống.

Ông ngẩng nhìn tôi, hơi nhếch nhếch một bên mép, giọng khản đặc:

- Năm trăm.

Chỗ tiền tôi có, có thể mua được gấp bốn lần chỗ chim đó.

Tôi mở nắp lồng. Lũ chim chao đảo sấp ngửa đê lên nhau Tôi nhẹ nhàng lôi từng con ra và thả chúng. Tuổi trẻ thật ngu xuẩn và hiếu thắng. Gần hết bọn chim tôi thả không bay lên được vì chúng đều bị thương không nặng thì nhẹ. Tôi, lúc ấy, trước mắt mọi người chắc là một con bé thừa tiền và ngu ngốc. Một vài con chim đập đập cánh lập bập bay lên. Thật tiếc cho số chúng. Con nào yếu thì rơi ngay xuống phà. Vài con khỏe mạnh thì bay vù lên, trên nó là bầu trời, dưới nó là mặt nước mênh mông. Tôi nhìn theo, xót xa vì biết thế nào nó cũng bị rơi Sóng và gió ào ào, sức chúng làm sao sống nổi Tôi cúi xuống và tìm kiếm những con bị rơi, nhặt chúng bỏ vào lồng. Thương nó, tốt nhất là để nó yên thân trong lồng còn hơn thả tự do cho chúng. Chúng không thể bay bởi sức tàn lực kiệt.

Phà cập bến.

Tôi bắt đầu phải nghĩ đến tình cảnh của mình.

Không ai đón tôi cả. Anh không đến. Hàng quán lựa thưa Mọi người ai vào đó, chẳng ai còn sức mà nhìn tôi cùng chiếc lồng chim nữa, ngoài mấy đứa trẻ con. Làm gì bây giờ. Tôi tần ngần đứng lại Việc đầu tiên phải giải quyết là chiếc lồng chim và những con chim không có khả năng bay Chúng đáng để thịt. Thật mua dây buộc mình. Tôi đưa chiếc lồng chim vào tay một ông già bán nước "Cụ mang lũ chim này về thịt đi, chúng cũng sắp chết rồi". Tôi đặt chiếc lồng chim xuống chân và chào cụ rồi quay đi ngay Cụ già ngậy ra nhìn tôi, rồi nhìn những con chim bé bé đen đen đang loạch xoạch quấy đạp.

Anh không đón tôi

Mắt tôi bắt đầu cay xè. Đây là nơi nhiều người qua lại tôi cố nhịn chứ phải chỗ vắng vẻ, có lẽ tôi khóc từ lâu rồi Tôi là người kém bản lĩnh. Sai cũng khóc, tranh luận để đúng về mình xong cũng khóc. Tức bực cũng khóc. Tôi không hề biết mình phải đi đâu vì tôi không còn nhớ lắm cái địa chỉ anh viết thư cho tôi Một bà cụ già nghe tôi trình bày, cụ cũng trình bày lại một cách rất rắc rối Tôi không hiểu gì cả ngoài việc là đường sá ở đây lòng vòng lắm. Lần đầu tiên đi xa không cùng bố mẹ. Xung quanh tôi toàn là người xa lạ và bận bịu Bây giờ đang là giờ cơm nước. Sau lưng tôi, phà đã đầy khách và chuẩn bị sang sông. Tiếng máy nổ xịch xịch. Những người cùng chuyến phà với tôi biến đi đâu như thể họ tan vào đất tự lúc nào Tôi chỉ nhìn thấy ông lão bán chim. Ông ta đang ngồi xuống uống rượu với quả khế xanh, và hút thuốc lạt



Tám năm trôi qua nhanh như chớp mắt nhưng cũng chậm như sên. Khi hạnh phúc, thời gian qua mau. Khi đau khổ, thời gian dừng lại. Tôi bây giờ là một thiếu phụ, dù mới bằng tuổi anh ngày ấy. Có khi chưa bằng. Đầy đà và uy nghi, tôi béo và mỡ màng chứ không nhí nhảnh như năm nào đến đây. Và bây giờ đi đâu đã có kẻ đưa người rước. Tốt nghiệp đại học ngoại giao, nhưng tôi không làm cố định ở đâu cả. Có cơ quan ở đó vài năm, có nơi hai tháng. Tôi chuyển đi phiên dịch hay làm ở văn phòng đại diện cho các cơ quan nước ngoài ở Việt Nam. Chồng tôi cũng là một nhà doanh nghiệp. Con gái tôi lên bốn tuổi. Nó xinh hơn bố và mẹ. Người ta bảo tôi có phúc, nhất là bố mẹ tôi. Mẹ bảo: "Lắm khi đang ngủ, tao lại giật mình đánh đùng không hiểu mày có lấy được chồng hay không? Nằm ngẩn ngơ một lúc, nhớ ra là mày có chồng mà có con rồi, tao mừng không thể tả được. May thế không biết".

... Ngày ấy. Lúc cho xong cái lồng chim, và sau khi ngơ ngơ nhìn ngó một lúc tôi bắt đầu đi bộ. Đường bụi lấm và đen đúa vì đất và than. Những chiếc xe Ben bó ì ạch trên đường với những tấn than như con bọ hung. Nhà cửa, cây cối, tất cả nhuốm một màu xám xịt. Nước mắt tràn ra khỏi mi, tôi không giữ nó trong người được nữa rồi. Tôi dừng lại. Hà Nội của tôi bây giờ xa lắc. Bố mẹ đang ngồi bàn về tôi trong sự đau khổ bởi tôi là đứa con không vâng lời. Tôi thèm được về, trong căn nhà với ba con người đó. Tôi bắt đầu ân hận.

- Trúc, Trúc, có phải Trúc không?

Tim tôi khua loạn xạ trong lồng ngực vì đã có ai đó gọi tên tôi. Nhưng không phải tiếng của anh. Một người thanh niên đang lao xe tới chỗ tôi đứng.

- Em là Trúc?

- Vâng ạ. - Tôi ngáy người nhìn anh. Anh đen hay bản? Mũi anh ta hìn hìn.

- Anh Hoạt nhờ anh đón em.

- Thế anh ấy đâu ạ?

- Anh ấy phải ở nhà thu xếp để em đến. Hậu phương bao giờ cũng phải vững chắc thì mới thắng lợi được! - Anh ta cười, nụ cười hồn hậu.

Tôi ngồi lên xe. Chiếc xe anh đèo tôi giống y chiếc xe thô, chỉ khác là không có hai cái sọt thồ. Anh ấy và tôi ngả nghiêng trên con đường lấm bụi. Tôi thấy mình vui lên vì đã bắt được tín hiệu của anh, người đàn ông tôi có đầu tiên trong đời. Anh đưa tôi đến trước một dãy nhà ngói chên vênh bên sườn núi, có mấy cái cây con con đen đúa vì bụi. Cửa sổ mở ra núi, nhìn hút lên cao là cây cỏ hoang dại. Mọi vật khô khốc. Những chiếc giường cá nhân, những chiếc chiếu đen đen, sơ sài và tạm bợ. Tôi nhìn quanh. Trong góc phòng, chỗ tối nhất đang phát ra tiếng khàn khàn. Anh đưa đường mỉm mỉm cười:

- Anh Hoạt đấy. Thôi coi như anh xong nhiệm vụ với anh Hoạt. Anh phải đi về đội đây. Bọn anh còn phải tiếp tục khảo sát thực địa. Lúc nào rồi, em và anh Hoạt sang bọn anh chơi.

Tôi nhìn chăm chăm vào phía góc phòng nơi đang nấp phát ra những âm thanh quái đản. Anh đấy ử. Một khuôn mặt phì phì, ung ủng với một cái mồm há ra thở nặng nhọc như kéo cựa. Hai tay thả thõng thướt như người hết sinh lực. Hai bàn chân đen nhem thò ra ngoài chiếc chăn rách. Trông anh, từ cổ xuống giống như một xác chết.

- Anh Hoạt, anh Hoạt ơi! - Tôi lay người anh khe khẽ.

- Hừm... - Anh hừ tôi một cái rồi trở mình, xoay lưng vào mặt tôi Ngủ tiếp.

Căn phòng thoáng yên tĩnh.

Nước mắt tôi lại thánh thót rơi. Bố mẹ có yêu thương tôi và các cụ ngày ngày có dạy dỗ tôi trăm nghìn sự thì chắc cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ dạy tôi phải xử lý với tình huống này như thế nào.

Bóng tối ập xuống. Trong không khí có mùi ngai ngái của khói củi. Tôi tựa cửa ngóng vu vơ ai đó mà tôi chẳng biết. Thế còn sướng hơn là ngắm một người đang ngủ li bì, quanh người nồng nàn mùi chua chua của rượu, một thứ rượu rẻ tiền và chóng say.

Bây giờ, sau nhiều năm, tôi mới hiểu ra những gì xảy ra với anh và tôi ngày ấy là hợp quy luật. Nhưng ngày ấy, tôi và mọi người thì nghĩ rằng anh là một lão đàn ông đàng điếm, trai lơ và ích kỷ. Một con người không có tình yêu. Bố mẹ tôi thì cho anh là kẻ lọc lừa.

... Lúc ấy, khoảng bảy giờ tối thì anh dậy. Khuôn mặt anh mờ mịt như người vừa ở trong hàng thế kỷ chui rạ. Sau hơn hai trăm cây số và mấy lần phà, tôi được nghe anh đón tôi bằng câu đầu tiên "Anh khát quá. Anh thèm ăn một bát canh rau gì đó man mát. Hoặc là uống một gáo nước lã cũng được. Nước mưa ngọt lắm". Những người cùng phòng ái ngại nhìn tôi và lặng lẽ tản đi hết. Tôi lại khóc rầm rức. Anh thì trở mắt ra nhìn tôi, vẻ không hiểu gì cả. "Sao thế em? Chúng mình gặp nhau thế này vui quá còn gì. Hay em đang gặp chuyện gì buồn. Thế em đến lúc nào đấy, ăn gì chưa?". Tôi khóc vì anh nhưng anh thì nghĩ là tôi khóc vì một cái gì đó. Nói ra chẳng giải quyết được cái gì cả. Và anh ôm lấy tôi. Thế là mọi nỗi uất hờn tan đi hết. Tôi yêu anh. Một tình yêu đầu tiên, thánh thiện và trong sáng vô cùng. Tôi yêu tất cả những gì có ở nơi anh. Và anh là người đẹp nhất trong tất cả những chàng trai xung quanh tôi. Người con gái đến tuổi dậy thì có những đụng chạm đầu tiên với một người đàn ông, thường bị xúc động ghê gớm và không bao giờ quên.

Đêm đến. Hai chúng tôi đi bộ ra rừng. Tôi vui vẻ trở lại và không thấy mệt mỏi. Đêm ở rừng âm u, huyền bí. Xa xa, tiếng sóng biển âm ỉ. Tôi và anh ôm lấy nhau. Rồi anh bỏ tôi ra, thao thao kể về những công việc của anh dưới này. Đi khảo sát địa hình của những mỏ than. Lập đề án khai thác than và đưa chúng vào sử dụng. Có bao nhiêu cách khai thác. Và đủ mọi chuyện đã xảy ra trong những ngày anh ở đây. Anh kể cho tôi nghe về những chuyến đi săn đêm. Rồi biển động thì con sóng to ra sao, tiếng nó va vào kè đá thế nào. Anh hào hứng kể với tôi mọi chuyện, cả chuyện anh trên các cô gái mỏ thế nào, như thể tôi là một thằng bạn lâu ngày anh gặp lại. Đến một thảm cỏ khô khô, tôi và anh cùng ngồi xuống. Anh hôn tôi. Một nụ hôn loang loáng chạy qua môi tôi, môi anh mềm, mát lạnh. Môi tôi nóng run rẩy. Anh chạm vào tôi như gió thoảng rồi buông ra ngay, khi tôi chưa kịp trấn tĩnh. Tôi ngậy người nhìn anh và tự hỏi: anh chán tôi rồi hay sao?

Anh vẫn tiếp tục kể mọi chuyện. Còn tôi thì bắt đầu nghi ngờ anh. Rồi anh thì thào "Về ngủ đi. Em đi xa chắc mệt lắm". Tôi trả lời "Em có thể ngồi đây với anh đến sáng. Em lặn lội xuống đây với anh không phải để ngủ". Anh cười "Vớ vẩn. Sương xuống sẽ làm em quay lơ rạ. Mà anh thì ngày mai cũng phải đi làm. Hôm nay đã say cả ngày rồi. Vì em đấy. Chúng nó bảo anh là người hạnh phúc nhất nên phải khao rượu. Mà tính anh đã uống phải say xỉn thì thôi. Uống lờm khờm súc miệng khó chịu lắm".

Tôi im lặng. Trên trời, những chùm sao nhảy nháy một cách yếu ớt. Hóa ra tôi chẳng quan trọng gì với cuộc sống của anh cả. Anh chồm người lên tôi. Tôi im lặng và chờ đợi. Người tôi run lên vì anh gần gũi tôi quá. Anh hỏi: "Yêu anh không, bé con?". Tôi gật, người nóng bừng.

"Trước anh, bé đã yêu ai chưa". Tôi lắc. "Sao bé có vẻ từng trải và bạo dạn lắm. Anh nghĩ là em đã có một ai". Tôi tiếp tục lắc. "Em yêu anh và tin anh nên em không sợ anh". Anh ngồi thẳng dậy, cười: "Con gái chết vì cái sự tin đó. Hết đời như chơi đấy bé ạ, nếu không biết giữ mình. Bạ ai cũng tin thì nguy. Nhớ anh hại đời con gái của em và bỏ em thì sao". Tôi thấy ngàn ngạt: "Sao lại hại em. Chúng mình yêu nhau và sẽ lấy nhau". Tôi nói và ngồi lên, vòng hai tay ôm lấy người anh. Anh im lìm như pho tượng. "Mọi chuyện xa xôi lắm bé con ạ. Anh vừa thoát cuộc sống gia đình. Thịnh thoảng đón thằng cu, chăm sóc nó là anh thấy sung sướng. Anh chưa tưởng tượng ra mình sẽ lấy vợ và lại đẻ con. Đó là cả một sự mạo hiểm". Tôi nóng mặt: "Thế tại sao anh nói là anh yêu em?". "Anh yêu em ngay từ khi nhìn thấy lần đầu. Nhưng em còn chíp hời lắm. Và lại, chắc gì em sẽ yêu anh mãi. Anh tin là em sẽ chán anh trước. Nhất là anh già rồi, chỉ kém bố mẹ em có vài tuổi thôi". "Vậy anh gọi em xuống đây để làm gì?". Tôi cau "Ờ hay nhỉ. Đi thế này em không thích sao. Em được đến một vùng đất mới mẻ và đáng yêu. Anh thì được đi đây đi đó. Được sống như ý muốn của mình chứ không sống theo ý thích của người khác. Hồi bé thì sống theo ý bố mẹ. Lớn lên một tí, chưa hiểu đời là cái gì và nên xử lý với nó ra sao thì a lê hấp, lấy vợ. Một cô vợ ngày ngày dạo quanh anh như một ông công an mặc váy trong nhà. Trong túi áo của nàng sẵn một cái còi, cần đến là thổi toét toét, ngay cả khi đi ngủ". Anh cười và ôm lấy tôi. Mỗi anh lại lướt nhanh trên môi tôi. Mát mẻ dịu dàng như miếng lệ. "Cài khuy áo ngực lại, cô bé. Ngực em lộ ra hết trước mặt anh rồi". Tôi nóng bừng người. Trong bóng tối, có một chút loe loé sáng của một ánh đèn hắt xa xa, ngực tôi lộ ra, trắng như màu sứ. Anh nhẹ nhàng, chăm chú cài áo cho tôi như tôi là con của anh. Anh phui nhẹ nhẹ đất ở quần tôi và kéo tôi đứng dậy. "Về đi. Đừng bao giờ ra chỗ lạ mặc cái áo để bật cúc như thế này. Nó sẽ kích thích đàn ông, lúc ấy em sẽ bị vạ lây đấy". "Anh không yêu em sao?" Tôi thảng thốt hỏi. "Yêu em và thương em lắm chứ, bé con của anh. Nhưng đừng bắt anh phải sống khác mình. Hiểu cho anh nhé". Tôi cay đắng, im lặng đi theo anh. Đến bây giờ, tôi vẫn còn nhớ là lúc ấy, tôi không còn hiểu anh là kiểu người gì nữa. Theo như tôi được biết, trai gái yêu nhau thì phải hôn nhau và ham muốn được sống với nhau. Ít nhất là anh phải có những hành động gì đó với tôi, khi chỉ có hai đứa với nhau, giữa núi non và biển cả. Chúng tôi là hai kẻ tự do hoàn toàn cơ mà. Mẹ cũng dạy tôi nhiều. Tôi cũng được nghe nhiều, và cả đọc truyện nữa, hình như chưa có trường hợp nào tương tự thế này. Tôi và anh không nói gì cả và về nhà. Anh nhường phòng cho tôi và sang nhờ một người bạn. Biết tôi sợ ma, anh rủ chị cấp dưỡng bếp ăn tập thể về cùng ở với tôi cho vui. Đêm đó, với tôi là đêm trắng. Trong khuya. Không gian lạnh lạnh của một ngày đầu đông. Tôi nghe tiếng gió khua lá cây rừng xào xạc. Thịnh thoảng có tiếng tu húýt của một giống chim rừng gì đó bay vèo qua. Rồi tĩnh lặng. Loáng thoáng, tiếng ngáy của anh bên kia tấm liếp được gió đưa qua bên tôi. Tôi nghĩ đến bố mẹ, giờ này chắc bố mẹ cũng không ngủ được vì còn phải cùng nhau tưởng tượng ra những cạm bẫy nào mà tôi sẽ mắc phải.

Sáng hôm sau, anh chạy sang phòng tôi. Khuôn mặt anh tràn trề sinh lực chứ không như lúc anh mới tỉnh cơn say rượu. Tôi tin là hôm qua anh ngủ rất ngon. "Chào Bé ngủ ngon không? Hôm nay bé ở nhà với các chị nhé, anh phải đi làm đây. Bảo các chị ấy dẫn ra chợ nhé. Tham quan chợ một lúc rồi về ghi nhật ký, vài chục năm nữa giờ ra đọc, thích lắm bé ạ". Anh vô tư trèo lên cái xe đạp mà không cần thấy tôi đang trân trối nhìn anh. Anh nháy mắt với tôi, và phóng vụt đi. Tôi không bao giờ nghĩ hiểu rằng trên đời lại có một cái loại tình yêu quái quỷ như thế này. Chị cấp dưỡng tay bóp chặt nắm tiền, cười: "Đi chợ mua cua bể và mực. Làm món chả mực và cua rang muối. Em sẽ thích lắm". Tôi bèn cáo từ chị và ở nhà một mình.

Tôi ngồi im lìm giữa một căn nhà tồi tàn sơ sài như trong khoang thuyền của người ngư dân sống cuộc đời chài lưới. Nằm ra giường và nhìn ra sân. Ngoài trời, nắng đầu đông loang vàng. Gió se se lạnh. Tôi thấy trống trải và hụt hẫng. Như người đứng trước một cuộc chạy thi, trước mặt là vòng hào quang rực rỡ. Chạy mãi, chạy hết hơi đuối sức, trước mặt còn lại một bãi đất hoang, lờm chờm đá.

Một ngày nữa trôi qua Một sự lặp lại như ngày trước. Anh rất quan tâm chăm sóc đến sức khỏe của tôi Làm mọi món ăn bằng đồ biển cho tôi thưởng thức. Nhưng anh không hề hôn thêm tôi lần nào nữa Tối đến, anh để tôi ở nhà và đi câu tôm cùng bạn bè. Anh không cho tôi đi vì sợ tôi bị lạnh sẽ ốm. Và anh không muốn tôi mất ngủ, da sẽ xấu lắm.

Ngày thứ bọ Anh đưa tôi ra bến phà để sang Bãi Cháy Tôi về. Trước mặt tôi, đó là cả một chặng đường dài tít tắp với ba lần sang sông. Không còn cái đích là tình yêu trước mặt để vẫy gọi nữa Tôi về với căn nhà be bé như cái tổ chim che chở cho tôi Lúc ấy, tôi mới hiểu gia đình quan trọng như thế nào

Tôi vừa đi Hai mắt cay xè, mòng mọng nước và cố gắng kìm nén để đừng khóc trước anh. Phà rùng rùng sang ngang. Anh đứng trên bờ vẫy tôi rồi rít. Anh hét lên trong gió là bao giờ xong việc sẽ về thăm tôi Anh chuyển hẳn công tác về vùng mỏ, nó hợp với nghề và sở thích của anh. Tôi quay đi, hạ cái túi linh kính những tôm, cua, sò, huyết và mực khô anh mua biểu bố mẹ tôi xuống. Bắt đầu khóc. Khóc như mưa giăng qua mắt. Khóc như bị hun khói ngày rằm tháng bảy vào lễ chùa Hà cùng mẹ. Tất cả, tan nát và mịt mờ đau khổ.

Rồi tôi cũng về tới nhà.

Đến bây giờ sau nhiều năm, tôi vẫn còn nhớ nét mặt của bố mẹ khi nhìn thấy tôi hiện ra ở cửa như một kẻ bại trận, với một ít chiến lợi phẩm lục đục trong túi Bố mẹ già xọp đi Cả khuôn mặt toát lên màu xám xịt, như thể hai người vừa chạy thoát được một trận bom. Tôi vào nhà, quăng đám đồ đạc ra đất, ngồi phịch xuống giường. Người khô khốc và nặng trĩu Bố mẹ nhìn tôi đầy vẻ kinh hãi và không ai bảo ai, chạy thẳng ra đường. Hai người ngó mỗi người một ngả, rồi quay nhìn nhau, và lại ngó nghiêng như tìm ai đó. Rồi, cả hai cùng vào Mẹ hỏi: "Nó đâu" Tôi ngơ ngác: "Ai cơ ạ?". "Thằng khốn ấy chứ ai". Tôi thấy nhẹ bồng: "Anh ấy chuyển hẳn về đó công tác. Bao giờ có điều kiện sẽ về Hà Nội chơi thôi ạ". "Ai đưa mày về đến đây". Mặt mẹ đỏ dần lên. "Con tự về mẹ ạ". Mẹ hét lên: "Làm sao đến nông nỗi này con ơi Thôi thế là xong đời rồi Nó xoi mày xong nó đi đàng nó rồi mày lại tự bò về chứ gì? Thằng khốn nạn. Nó bỏ vợ con bơ vợ Nó lại lừa con tội Tôi phải giết nó. Thân tàn ma dại rồi con ơi Sao tôi khổ thế này Tôi có ác độc gì đâu mà giờ phạt tôi". Mẹ đau khổ thật sự, lồng lộn lên như con thú bị thương. Trông mẹ già xọp và quần quại Ai không biết tưởng như một tai họa gì đó như cơn lốc ào vào nhà tội Tôi ra sức thanh minh rằng anh tốt lắm, anh chăm chút tôi bằng tình cảm của một người anh với em gái, rằng tôi chưa hề bị anh xoi một tý nào, rằng anh còn dạy tôi cách sống ra sao giữa những người đàn ông xa lạ. Tôi càng bênh vực anh thì bố mẹ càng gằm rít. Tôi khóc vì nhớ anh và vì cuộc tình của tôi và anh hình như tan vỡ. Còn bố mẹ thì tưởng tôi là kẻ lầm đường lạc lối, bị một thằng Sở Khanh mang cuộc đời con gái đi mất. Và tôi là kẻ thất tình. Bố mẹ đi theo con đường suy nghĩ của bố mẹ trong sự tưởng tượng. Tôi thì lại sống bằng cái dĩ vãng của ba ngày chua chát vừa qua, khi hiểu rằng anh không yêu tôi như tôi tưởng. Tôi là kẻ bỏ đi - trước mắt bố mẹ.

Sau đó, bố mẹ đã bằng khả năng của mình xử lý anh. Nhưng hình như anh cũng không vì thế mà bị làm sao cả. Anh là người có chuyên môn, lại dám xông xáo, hình như anh lên lãnh đạo

Tôi và anh chia tay nhau Phần vì tôi tự ái Phần vì bố mẹ. Phần vì tôi cũng xinh đẹp và có nhiều người mê Và ba năm sau, tôi lấy chồng. Một người chồng tuyệt vời trước mắt mọi người Ngày cưới tôi, mẹ tôi khóc hu hụ Tôi hỏi tại sao, mẹ bảo "Giờ thương tao, tao chết cũng nhắm mắt, nó biết mày mất trinh mà vẫn làm đám cưới to thế. Thời mẹ, con gái như con chỉ đáng gọt gáy bôi vôi thối Cố sống cho tử tế với nó, lúc nào nó cấu quá, có đánh con thì con cũng cố mà chịu néh". Tôi im lặng nhìn mẹ. Không hiểu mẹ có bị lắm lắm không. Hay là tôi phải gào lên với mẹ và mọi người rằng, tôi không bị mất gì cả, chẳng ai trộm cắp gì của tôi cả.

... Những lon bĩa Những đĩa thức ăn đặc sản của vùng biển đầy ụ trên bàn chờ đón đoàn của tôi về công tác. Họ về đây ký hợp đồng mua than của tạ Tôi có nhiệm vụ giao dịch và là mối dây giữa hai cơ quan. Những lời chúc tụng và những ánh mắt đàn ông nhìn ngắm tôi Tôi quen với những thứ đó rồi Chỉ có điều, chưa một người đàn ông nào nhìn tôi như Hoạt ngày ấy. Bây giờ, quay trở lại Hồng Gai, tôi đã thành người khác. Tôi có nhìn thấy một cậu thanh niên xách một túm chim rừng, con mỏ dài, con mỏ ngắn. Màu lông rất đẹp. Anh ta hỏi tôi có mua không, hai ba nghìn một con. Tôi cười lắc đầu chột nghĩ, ở Hà Nội chim quay mười bảy nghìn một con, đắt thật. Tôi nhớ anh còn cào, dù tôi rất yêu chồng và con tôi Hai chuyện đó, theo tôi, hoàn toàn chẳng can dự gì với nhau cả.

Đêm đến. Tôi đi ra biển. Khoảng rừng ngày xưa chúng tôi ngồi với nhau giờ người ta san phẳng và xây nhà rồi Nhà mọc san sát. Trang trí nội thất đẹp như những khách sạn mini Trên đầu tôi, vẫn những vì sao lưa thưa, có vì sáng rực, có vì nhạt nhòa, trên biển ánh sáng nhiều và chi chít hơn ngày xưa rất nhiều Cuộc sống ngày một đi lên, sung túc hơn. Càng sống, càng thấy anh đúng. Những cái gì ngày xưa tôi oán giận anh, ngày nay tôi làm đúng như vậy Hóa ra, con người, từ lúc sinh ra đến lúc chết đi ai cũng đi chung một con đường. Vừa giống nhau, lại vừa khác nhau Người may mắn thì ít xa vào ổ gà. Người đen đui thì hay rơi xuống hố. Những cái sự bắt đầu và kết thúc thì như nhau cả. Tôi im lìm nhìn biển đen thẫm trước mặt. Mùa đông năm nay đi về hướng nào chẳng biết. Tháng mười một nhưng nắng vẫn hoe vàng. Tôi chỉ mặc một chiếc váy thun mà không bị lạnh. Ai đó bảo rằng biển ấm vào mùa đông và mát vào mùa hè. Biển muôn đời đáng yêu và dễ gần. Hồi chiều, tôi tìm đến nơi ngày xưa anh công tác. Người ta bảo anh đi khỏi đó lâu rồi Anh ư sự khám phá. Hình như anh vào khu mỏ mới nghiên cứu và khai thác than mỏ nhỏ. Những mỏ vô danh và chưa ai đặt chân tới Có người thì bảo hình như anh và bốn người nữa trong một lần đi thăm dò mỏ mới, hít phải chất titan gì đó trong khe sâu và chết rồi Có người lại bảo anh chuyển sang Hải quan, chuyên đi tàu trên biển bắt bọn buôn lậu quốc tế. Nói chung, tôi chẳng nhận được những thông tin gì cụ thể về anh, ngoài việc anh là người ư làm việc, ư khám phá. Anh vẫn độc thân. Cuộc sống và niềm vui của anh là công việc. Còn nhớ, ngày ấy, khi chia tay tôi, anh có viết vài dòng cho tôi, đại ý là anh đã trải qua mọi sự rồi Ngay trong tình yêu cũng vậy, anh yêu tôi nhưng anh không vì tôi mà sống khác. Anh hôn tôi bằng đôi môi của người đàn ông từng trải chứ không thèm khát nhục dục của kẻ mới lớn. Anh, lúc ở rừng với tôi, anh có thể nhip nhàng mà chiếm đoạt tôi, và biến tôi thành nô lệ của anh vì tôi rất ngây thơ và tin anh. Nhưng anh không muốn bởi vì tôi còn cuộc đời của tôi Với anh, điều đó không quan trọng, miễn là khi tôi đi lấy chồng, tôi còn nguyên vẹn với chồng.

Tôi không còn nước mắt để khóc nữa Người đàn ông đã có vợ thường tìm trong tình yêu mới vẻ đẹp tinh thần chứ không phải sự cuồng si của thể xác. Anh không muốn lấy tôi bởi anh không muốn tôi đau khổ. Anh bảo: "Lấy nhau sẽ phải đẻ con, anh cũng yêu thương con của chúng ta thôi nhưng cái tình yêu đó không thể bằng tình yêu của một chàng trai chưa bao giờ có vợ và con. Anh vẫn phải dành anh cho con của anh với người vợ cũ. Như thế, chúng mình và các con đều đau khổ vì không ai được trọn vẹn cả".

Anh ở đâu Sao tôi nhớ anh thế này Bao nhiêu năm, tôi sống và tôi hiểu rằng, chẳng bao giờ tôi gặp được người đàn ông nào thay thế được anh trong tâm tính của tôi

Sương nhẹ nhẹ buông. Trong gió có mùi tanh nồng nồng của biển. Có mùi mặn mặn của muối Tôi thấy nóng bừng người vì nhớ anh.

Tôi đang sống trong một năm không có mùa đông.

## Mại

Mại này, hình như những người thợ cầu họ đánh rơi tảng xi măng vào đầu em hay sao mà óc Mại bỗng bẹp dùm đi thế?

- Hưng kê khuôn mặt nóng bừng của mình vào Mại. Tóc cô lướt vương vào môi anh và hơi thở anh lan toả.

- Chẳng có tảng xi măng nào rơi vào hết. Nặng không?

- Nặng. Tắc thở rồi đây này. Để tay vào ngực mà xem.

- Ai lại thế? Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến bây giờ, chưa bao giờ khách đến thăm nhà mà lại ngồi trong tư thế này.

- Thì bây giờ mình ngồi, việc gì phải giống ai? Hưng rúc rúc khuôn mặt của mình vào cổ Mại. Cả hai run lên.

- Không nên thế. Hưng hư quá! - Mại khe khẽ nói.

- Hưng chỉ hư thế thôi, làm gì nào? - Và Hưng bế bổng Mại lên bằng đôi tay của một chàng trai hai mươi tám tuổi.

- Giời ơi, làm gì thế này. Mình xin Hưng, đừng Hưng ạ. - Mại vẫy vùng, run rẩy. Người cô bỗng rất.

- Đừng nói nữa... - Mại thì thầm, lấy chân kéo cái chăn che kín người. - Hưng, máu ở chân Hưng cầm rồi đấy. Người ta rịt đứt chân bằng thuốc lào. Còn mình, mình đắp cả miếng thuốc lá cho Hưng, thế mà nó cũng hết.

Hưng nhắm nghiền mắt. Một tay vòng dưới người Mại. Một tay nắm lấy tay Mại, môi hơi cười.

Mại im lìm nhìn trần nhà. Tường vôi màu xám và những con nhện ghi sẫm đang nhả tơ. Sao lại thế này nhỉ. Sao cô lại ở đây?

Buổi chiều. Hưng bảo: Chốc nữa Mại về mình chơi đi. Hôm nay rằm, đến thắp hương hộ mình nhé. Cả khẩn nữa. Mại cười: mình biết gì mà khẩn với chả vái. Khẩn lung tung, trời phạt cho đấy. Hưng cười: Mình thành tâm, không lo. Mại im lặng. Ánh mắt Hưng nhìn Mại qua cặp kính cận, đăm đăm. Cô rùng mình. lâu lắm rồi, cô lại gặp ánh mắt đó. Thời xa xưa ấy, nghĩ lại làm gì. Còn bây giờ, cô chỉ hay gặp những ánh mắt nhìn như muốn cởi quần áo cô ra. hai lần lắm rồi trong đời biến Mại thành người khác.

Cô đẹp hơn rất nhiều so với hồi con gái. Hai mươi tuổi, và mình đánh đùng vào cuộc tình đầu tiên với một chàng sinh viên kiến trúc, cô trở thành đàn bà. Một người đàn bà goá chưa chồng. Chàng bị tai nạn do một hôm say quá chén, tự mình va đầu vào vỉ hè, tự mình chết. Đau đớn, bế bạng trước cuộc sống như cái dây curoa may khâu được đập liên hồi. Ba năm sau, người đàn bà goá ấy tái giá.

Người đàn ông thứ hai này đã có vợ, chứng chạc và điềm đạm. Chàng bỏ vợ nhanh và lạng lẽ không ngồi. Cô tưởng mọi chuyện chàng làm là vì mình, nhưng không. Hai ngày sau khi chàng

chia tay vợ, chàng bảo cô: Này em, cẩn thận không là có con đấy. mà anh thì không chịu trách nhiệm gì đâu. Vừa thoát nợ xong, còn phải lo làm ăn. Ví dụ mà ăn nên làm ra thỉnh thoảng anh chi màu cho em. Và chàng rít thuốc, hai má tóp lại. Cô sửng sờ và thẳng thốt nhận ra. Từ lúc đó. Minh lại góa chồng. Lần thứ hai.

- Mạ ơi, Hưng khát nước! - Hưng thì thào, trở mình, nằm nghiêng và gác chân lên người Mạ.

- Để mình đi lấy nước cho Hưng uống nhé! - Mạ nhẹ nhàng như một con mèo, chui ra khỏi vòng tay của Hưng, xuống thang gác.

- Hưng uống đi! - mạ nâng đầu Hưng dậy, kê ly nước lạnh vào môi Hưng. Hưng tu một hơi hết ly nước. Quăng cái ly ra, Hưng vùng lên, người chàng trùm lấp Mạ. Cô me đi trong đôi môi mát lịm của Hưng.

- Ừ ừ. Không chơi trốn thế đâu! - Hưng vùng vằng và lại tiếp tục hôn mạ.

Bỗng điện tắt. Ngoài trời, ráng đỏ chạy ngang ngang cuối trời. Góc trời, mặt trăng lên, hơi méo và xanh lét. Hưng châm thuốc và rít một hơi dài. tay vắt ngang người Mạ.

- Sao lại thế? Hưng khinh Mạ không? - Mạ thì thào.

- Đàn bà. Chẳng ai thoát được cái câu ấy. Trong bụng thì biết là không nhưng cứ thích hỏi để nghe người ta nói.

- Hưng nhiều kinh nghiệm nhỉ?

- Thế thì Mạ gọi Hưng bằng anh đi! - Hưng kê mặt gần lại.

- Hâm ở đâu đấy. Ít hơn người ta bốn tuổi, tha bắt gọi bằng chị là phúc đấy. Từ mai kết nghĩa chị em nhé.

- Em xin chị. Đến kiếp sau thế nào không biết, chứ kiếp này thì không có đâu. - Hưng ném veo điếu thuốc qua khuôn cửa ung ung bóng tối. Và lại hôn lên môi Mạ.

- Nói đi. Hưng trẻ, đẹp và tài thế. Mạ biết Hưng xua con gái đi không hết, mà toàn những đứa trẻ măng và xinh nữa.

- Và sẽ quên ngay Mạ, hay là khinh Mạ chứ gì? - Hưng chồm người nhìn hút vào mặt Mạ. Mạ nhắm nghiền mắt lại, gật gật đầu. Tóc cô xoã mềm trên gối.

Mạ im lặng, cảm nhận bàn tay của Hưng trên người mình. Mọi sự tràn đến với cô và Hưng như cơn lũ. Sau hai lần góa chồng, cô luôn cảnh giác cao độ trước đàn ông. Cô không còn có lòng tin ở đời này nữa. Trước mặt cô, cuộc đời là một con đường cỏ xanh rì, và ở dưới là những cái hố. Nhặng ý một cái là xuống hố ngay. Hưng trẻ trung và là thần tượng của mọi người. Còn Mạ, cô đang đứng ở bên rìa con đường và dò dẫm bước, trên vai là gánh nặng bởi một đồng đồng nát cũ rích của hai lần góa chồng.

- Mạ ơi. - Chợt giọng Hưng tha thiết.

- Gì cơ? - Mạ ngẩng nhìn Hưng. Mắt Hưng nhắm nghiền. Mạ chợt nhớ ra là lúc ân ái, Hưng không hề làm nhắm những lời "Anh yêu em. Em có yêu anh không" như hai người đàn ông

trước đã từng nói. Mình hư hỏng mất rồi - Mai nghĩ - Ai lại có thể ngủ với một người đàn ông chỉ gặp nhau loáng thoáng trong những cuộc họp của công ty. Ngày mai, ngày kia và sau này nữa, mỗi lần gặp Hưng, mình sẽ thế nào? Và nhớ mình yêu Hưng thì sao? Trời ơi, thật khủng khiếp vì sẽ chẳng bao giờ có điều đó cả. Hưng ào đến bên mình, cuồng si với mình chẳng qua Hưng còn trẻ quá. Lại là đàn ông nữa. và chẳng bao giờ Hưng yêu mình cả. Thật khủng khiếp.

- Lại đang tự dần vặt mình đấy. Và tưởng tượng ra Hưng sẽ khinh mại, phải không? - Hưng nhìn xoáy vào mặt Mai, chỉ cảm nhận rõ hơi thở nóng hổi vì bóng tối đã xuống và che phủ tất cả.

- Nghĩ thế là sai à? - Mai khóc. Nước mắt bò từ từ trên má, xuống môi. mần mần.

- Mai ơi. Mai biết không. Cuộc đời mình giống như một cơn mưa. Mưa triền miên và có hàng nghìn giọt mưa. Và Mai thì là một bông hoa. Hoa đang nở.

Có một giọt mưa của mình rơi vào nụ hoa của Mai, Mai giữ lấy nhé. Giọt mưa ấy sẽ có hương thơm của nụ hoa. Mọi chuyện, có thể thôi, việc gì Mai phải nghĩ. Hôm nay là ngày đẹp nhất của Hưng. Hưng bỗng nhiên cần Mai. Cần Mai là bông hoa, đậm thắm và thơm. Để Hưng gửi một giọt mưa.

Nước mắt chứa chan trên mặt. Mai nằm úp sấp xuống cái đệm êm mượt. Hưng vẫn thì thầm: Làm một bông hoa. Nhé.

Bỗng có tiếng đám cửa rầm rầm. Và tiếng con giá lách lót: Anh Hưng. Anh Hưng ơi.

Mai vùng dậy, thẳng thốt nhìn Hưng. Hưng hơi chờ ra một thoáng. và nói: Cứ nằm đấy Mai ạ. Hưng xuống nhà một chút nhé.

Hưng mặc quần áo, quay lại nhoèn cười: Nghỉ một tý rồi mình đi ăn bún, Hưng đói quá.

Tiếng đám cửa càng mạnh. Giọng nói trở thành tiếng quát.

- Anh Hưng. Mở cửa ngay.

- Gì thế? - Tiếng Hưng và tiếng kéo chốt.

- Tại sao em gọi mãi anh không ra? Anh làm cái trò gì thế. Tiếng giày cao gót dạo quanh nhà. Áo và túi của ai đây. Và tiếng của cô gái.

- Ai - ai đang ở trên gác kia. mời xuống đây ngay. Nhanh lên. Em không ăn thịt nó đâu mà anh sợ. Nếu đúng cái con mà anh hay đùa, em sẽ xé xác nó ra vì em đã cảnh cáo anh rồi! - Và cô gái nói vọng lên - Mời chị xuống đây nói chuyện. Đây là nhà của tôi. Tôi mời chị xuống đây.

- Tôi không muốn nhìn thấy cô. Tôi không có chuyện gì để nói với cô cả. mời cô ra khỏi nhà này! - Hưng trầm tĩnh đáp.

- Em không đi đâu cả. Nhà này là của em. Mời chị xuống đây tôi nói chuyện. - Và cô bé khóc nức lên, vừa khóc vừa bù lu bù loa.

Mai đấng người. Cô thấy mọi thứ lùi xa tít tắp. những cánh hồng nhưng đỏ sẫm rung rung trong gió và những giọt mưa. Tất cả. Phút run rẩy sung sướng của thể xác, cái thể xác của người



đàn bà đã biết hương vị ngọt ngào của người đàn ông để rồi thành bà goá. Tất cả như tan loãng ra trong cái không gian có mùi thịt kho mặn của nhà hàng xóm bay sang.

- Hưng. Không được nóng. Và em kia, đừng có nói to như thế, hàng xóm họ cười cho! - Mạị tụt xuống cầu thang, trên người là một bộ đồ xanh ngắt.

Trước Mạị, cô bé non nớt mở tròn xoe mắt. Mạị không phải là cái cô mà Hưng hay đùa.

- Chị ngồi đấy. - Cô bé vẫn nhìn Mạị trân trối. Ánh mắt dịu xuống.

Mạị lẳng lẽ khoác áo vào, và giơ tay kéo cửa.

- Hưng phải bình tĩnh, và em thì đừng có nói to! - Mạị bỗng xót thương cô bé con đang quần quai đau khổ vì ghen tuông kia. Cô ta đi hết từ ngõ ngang này đến ngõ ngang khác. Chắc là mai thì mới bình tĩnh để nhớ lại mạị và chuyển cái ghen sang cô.

- Đây là bạn gái của anh. Em ngồi xuống đi! Hưng nói và giơ tay kéo Mạị ngồi xuống bên cạnh mình! - Em pha nước cho anh nhé! - Hưng nhìn Mạị đăm đăm.

Mạị bỗng run rẩy. Thôi, mình yêu Hưng mất rồi, làm sao mà Mạị có thể quên được Hưng nữa. Mà tại sao, bỗng nhiên Hưng lại xưng anh với Mạị bằng một giọng yêu thương đến thế. Mạị bỗng luống cuống và đờ đẫn.

- Hay thôi vậy. Em về đi vậy nhé, anh có việc bận một chút. Mai mình gặp nhau. Tha lỗi cho anh, đã không tiễn em! - Hưng đứng lên, và cầm cái túi và đưa khoá xe cho Mạị. Mạị cầm lấy và ra về như cái máy.

- Hưng bình tĩnh nhé. Và cả em nữa. Đừng làm gì ồn vì mình là người có văn hoá! - Mạị nói, và cô chỉ muốn ôm cả hai người, Hưng và cô bé con kia vào lòng và bảo với họ: Chị xin lỗi cả hai em. Chị chỉ là người đứng ngoài và đừng phải nghĩ gì về chị hết.

Rồi tất cả cũng qua đi. Sau lần goá chồng thứ ba, Mạị trở thành một người khác. Cương quyết và lạnh lùng. Trong cơ quan, người ta gọi cô là Mạị đá. Cô không còn lấy chồng lần nào nữa nên cũng chẳng goá chồng thêm lần nào nữa.

Sau hôm ấy. Mạị xin chuyển cơ quan, dù họ cố giữ cô lại. Hưng tìm cô, mỗi ngày một vài lần. Cả viết thư nữa. Đại khái là Hưng cần Mạị như một nơi che chở cho anh và Hưng rất ân hận là đẩy Mạị vào một tình thế như vậy. Mạị im lặng đón nhận tất cả nhưng không hề hồi lại một câu nào. Mai biết. Chỉ một lần nữa thôi, Mạị ngoái lại với Hưng, Mạị sẽ mất mình mãi mãi.

\*\*\*

Ba mươi năm sau.

Buổi chiều. Bỗng Mạị nghe thấy tiếng gõ cửa. Bà đang lui cui trồng lại mấy cái gốc thơm sau vườn, chợt ngẩng tai lên vì tiếng gõ. Bà ra mở cửa.

Hưng. Hưng giờ đã năm mươi sáu tuổi, lưng hơi khom khom đang đứng ở cửa. Hưng cười. Nụ cười của một vùng thời gian đọng lại. Hưng đã lấy vợ. Không phải là cô bé ghen tuông hôm nào. Hưng lấy một người con gái dân tộc, trong trẻo và thuần khiết như giọt sương, và đơn giản như một con thỏ có hai cái mắt nâu.

Mại bỗng dựng luống cuống. Nhìn xuống mình, chiếc quần vải đen ống cao ống thấp, tất mỗi chiếc một màu. hai bàn tay khô đầy đất. Quần áo có mùi chua. Mại ngượng.

- Mại ơi. Tôi đến thăm Mại để mai đi xa. - Giọng Hưng trầm đục đục.

- Vâng. - Mại không biết phải nói gì vì bà quá bất ngờ.

Hai người ra vườn. Mại luống cuống đến nỗi không biết phải làm gì. Cứ định rót nước mời Hưng uống thì nhìn thấy tay bẩn lại thôi, định rửa tay lại vớ được cái ghế liền kéo cho Hưng ngồi, rồi rút mấy cái quần phơi trên dây đang chạm vào mặt Hưng.

- Ngồi đây với tôi đi, Mại. - Hưng nhìn Mại dăm dăm.

- Vâng

- Mại ơi, mai tôi đi rồi. Tôi và cô ấy lên Lạng Sơn sống đây. Mấy đứa con bảo lên đó làm ăn khá lắm. Cả nhà chuyển lên đây vì cô ấy có mẹ già và một ngôi nhà rất to. Tôi sẽ trông vườn, trông nhà và coi bọn trẻ con cho bố mẹ nó đi buôn. Bọn nó còn đi buôn. Ở đây bức bách lắm.

- Vâng! - Mại đáp và nhìn ra xa.

- Thi thoảng, tôi sẽ về thăm mại. mỗi lần nghĩ đến Mại đang sống một mình, tôi không chịu nổi.

- Thôi Hưng ạ. Mại quen rồi. Mại không cô đơn đâu. Mại có hẳn một kho quá khứ! - Mại nhếch nhếch cười. Méo xệch.

- Mưa rồi. Vào nhà đi. Tháng ba rồi mà còn trở gió mà. Vào nhà đi không có ốm đấy! - Hưng đến gần bên Mại, đặt tay lên vai bà.

Hơi nóng từ ông truyền sang, bà bỗng rùng mình.

- Ủ, mưa rồi! - Mại lẩm bẩm.

- Những giọt mưa... - Hưng thì thào.

- Có một giọt rơi vào một bông hoa. Và ở luôn trong đó.

- Phải rồi. Nó ở luôn trong đó! - Hưng nói và quay ra cửa, giọng nghẹn nghẹn.- Tôi về. Mong Mại khoẻ. Có mệnh hệ gì, nhờ hàng xóm đánh điện. Tôi về ngay.

- Vâng! - Mại nói và tiễn Hưng ra cửa. Cánh cửa chậm chạp khép lại.

\*\*\*

Người đàn bà đi ra sân. Ngược khuôn mặt nhàu nhát vì thời gian lên trời.

Hưng những giọt mưa.

## Hậu thiên đường

Tôi cứ tưởng là mình đã quên mọi chuyện từ lâu. Bỗng dưng chiều nay, tất cả ùa về. Đầy áp ứ, như thể có ai đó đã thu gọn mọi thứ vào một cái bao tải to tướng, buộc chặt nút lại. Và nay, đem mở òa ra trước tôi. Đầy đủ nguyên vẹn.

Khi tôi chợt hiểu ra ở đời mọi sự đều có thể xảy ra như thế cả thì cũng quá muộn rồi. Tuổi già sầm sập chạy đuổi sau lưng. Tôi thì quyết giờ trò ú tim với nó bằng cách làm sao chạy trốn được nó càng lâu dài càng tốt. Hôm nay sinh nhật con gái. Nó tròn mười sáu tuổi. Mặt con gái tôi giống người bố của nó. Nó không bao giờ biết được điều đó vì khi nó hiện hữu trên đời này thì người thực sự là bố của nó đã ở một nơi xa tít tắp. Bây giờ, khi tôi bốn mươi tuổi, chợt thấy tại sao lâu nay mình để tuổi thơ của con trôi qua trong nỗi buồn của sự cô đơn và hứng chịu nỗi cay đắng của một người đàn bà bị phụ bạc. Bỗng nhiên, lâu lắm rồi, tôi mới lại thấy tội nghiệp nó. Ngày xưa, đã một lần tôi thấy tội nghiệp nó, khi nó chạy ra đón tôi khi đi họp về. Nó với tay đỡ lấy bó hoa của tôi, và ngã lăn xuống cầu thang. Máu trên đầu nó loang xuống mặt. Nó không khóc, chỉ mím môi lại và bảo: 'Không sao đâu mẹ ạ. Con không đau đâu. Mẹ về, con mừng quá'. Tôi đỡ nó dậy và nói: 'Thì đã bao giờ mẹ không về đâu. Chỉ có sớm hay muộn thôi'. Nó hơi cố cười. Dù sao tôi biết lúc ấy, nó rất đau: 'Mẹ về sớm, hôm nay là sinh nhật con, mẹ mua hoa cho con, con sung sướng quá nên chạy ra đón'. Tôi cay đắng nhận ra là con nói với tôi bằng tất cả tình cảm và sự mong chờ tình yêu của tôi với nó. Còn tôi. Lúc ấy, tôi không hề nhớ rằng ngày hôm nay là sinh nhật nó. Bó hoa ấy cắm ở hội nghị. Tan cuộc họp, hai ba người đàn ông loe xoe lời nó ra khỏi những cái lọ và kính cần tảng tôi. Họ rất biết kết hợp những nhu cầu của bản thân và hoàn cảnh khách quan bên ngoài, làm sao vừa được lòng những người đàn bà như tôi. Và họ thì chẳng mất gì cả. Chỉ có con tôi là khổ thôi. Cũng như cái sự sinh ra nó trên đời này. Ngày ấy, khi sung sướng chúng tôi chỉ nghĩ đến mình, nhưng khi đau khổ tôi lại mang nó ra mà so, mà ngắm, và nhìn nó như một chướng ngại vật cản trở tôi trên bước đường đời. Nó chẳng có tội gì. Nó là sản phẩm của nỗi đam mê. Ai sướng. Ai hạnh phúc? Nó không biết. Chỉ được biết và được hưởng sự cô đơn, nỗi dằn vặt mà thôi.

Tôi cho con gái một trăm nghìn để làm sinh nhật. Mặt nó dờ dại đi vì sung sướng trước một hành động đẹp, và hiếm hoi của tôi. Tôi nuôi nó tương đối đầy đủ nhưng không mấy khi chăm sóc. Mà con gái lớn thì thích được chăm sóc. Khi ở nhà thì bố mẹ, khi lớn lên thì người tình, và sau đó là của chồng. Nó bảo: 'Con sẽ mua được những gì mà con thích, phải không mẹ?' Tôi gật: 'Phải, con mua gì tùy ý con chỉ có điều con không nên làm ầm ĩ. Mẹ không thích những gì lộn xộn'.

Giọng nó run run: 'Vâng, tuyệt lắm mẹ ạ! Chúng con sẽ lên Tây Hồ, thuê thuyền bơi và liên hoan luôn ở đó'.

Tôi ậm ự vì thấy con vui. Lâu lắm rồi nó mới cời mở với tôi như vậy. Thực ra, tôi và nó ít khi gặp nhau, tôi đi làm, nó đi học. Buổi chiều, thỉnh thoảng tôi ăn cơm với nó. Buổi tối tôi thường vắng nhà. Nó có một khuôn mặt đợi chờ. Nó hay nhìn tôi bằng cái vẻ mặt đợi chờ đó. Nếu tôi lạnh lùng thì nó lảng đi. Tôi vui vẻ và tỏ ý muốn gần nó, cái vẻ mặt ấy thoát biến đi thay vào khuôn mặt tràn trề hạnh phúc. Bao nhiêu năm tôi luôn nhìn nó để tỉnh táo hơn trước đàn ông và mọi cạm bẫy.

Bỗng dưng hôm nay, mọi sự đó tan biến trong tôi. Con gái tôi lớn quá rồi. Sao lâu nay tôi không biết rằng ngực nó đã đội lên sau lớp áo và lưng nó đã nở nang hơn. Khuôn mặt nó đã đầy lên, loáng thoáng có cái trứng cá. Mặt nó vẫn còn trong sáng lắm. Nó đang loay hoay thay cái áo này mặc cái quần kia, hồi hộp như cô dâu sắp về nhà chồng.

- Hôm nay mẹ có đi nhảy không? - Nó hỏi

- Không, mẹ mệt mỏi rồi con ạ. - Tôi thở dài. Chợt thấy chán ngắt mọi chuyện. Nhạc dặt dìu. Những ngọn đèn mờ ảo và ngào ngạt trăm nghìn loại nước hoa. Hình như nó không làm tôi đam mê nữa. Thực ra, cũng nhờ đó mà tôi bớt đi những ngày đau khổ của tôi. Tôi luôn luôn ở ngoạn ngoạn trong tay hết những người đàn ông này đến những người đàn ông khác, nhưng của ai cụ thể thì không. Tôi nhìn tôi trong gương. Khuôn mặt đàn bà sang tuổi bốn mươi. Mí mắt bắt đầu sụp xuống. Biết là mình vẫn còn đẹp, nhưng cũng bắt đầu nhàu nhò rồi.

Con gái chào:

- Con đi chơi mẹ nhé!

Tôi gật:

- Chúc con vui.

Hai chân nó ríu vào nhau, vì quần áo là lượt. Nó đánh tý son môi và ít quầng xanh ở mắt. Hình như nó phải chui vào đâu đó để làm việc này vì tôi chưa cho phép.

Cánh cửa đóng sập lại. Tôi nằm ngả ra giường.

Đáng ngắt. Thế nào nhỉ? Bốn mươi tuổi tôi đã có cái gì cho mình. Tiền tài thì vợ vẫn chỉ đủ ăn và sống một cuộc sống đạm bạc. Một vài cái váy, áo để đi dạ hội và nhảy đầm. Công việc diễn ra đều đều và nổi nghi ngờ đàn ông. Dù thiếu họ nhiều khi cuộc sống của tôi lắm lúc gay gắt. Có những kẻ yêu tôi thật, thì tôi không người được họ. Còn một vài người tôi yêu họ thì họ chỉ xuê xoa 'chơi' với tôi. Biết làm sao được. Con cá trượt thường là con cá to. Không có cái gì trong tay mình là nhất cả. Bỗng dưng, tôi thấy sập xuống người mình, một nỗi trống trải hoang vắng khủng khiếp.

Hàng tối. Khi ông A, ông B đưa tôi về, con gái ra mở cửa và đỡ lấy chiếc xe cho tôi, vác qua phòng khách, nó lau bóng loáng để cất vào bếp, rồi nó pha cho tôi một chậu nước ấm ấm và đưa hộp sữa rửa mặt cho tôi rửa sạch những thứ tôi bôi lên mặt. Rồi hai mẹ con đi ngủ. Thi thoảng, có đêm tôi ôm con gái, bàn tay sục vào gáy nó. Đến khi lùa tay vào mớ tóc dài và dày của nó mới chợt thảng thốt tỉnh ra đây là con gái mình, chứ không phải là người đàn ông hồi tối.

Lâu lắm rồi. Tối nay, tôi là người ở nhà và con gái tôi thì đi chơi. Người bạn nhảy của tôi cũng không đến. Anh ấy là người luôn rạch ròi mọi chuyện. Vợ con anh ấy là một cái lô cốt chắc chắn mà hàng ngày, hàng giờ anh ta cần mẫn nhặt nhạnh tý vôi, tý xi măng xây xây, trát trát. Và cái lô cốt của anh ngày càng to béo vững chắc. Thi thoảng, để xả hơi và để nạp nhiên liệu cho công việc xây dựng của mình, anh đi nhảy đầm. Rất gallant với phụ nữ và lúc nào cũng mang một vẻ mặt thành kính, tác phong giống như thể anh đang gù gù hết như con chim câu, tha những cọng rơm đi dẹt tổ ấm, chỉ thiếu con chim cái thôi. Có những lúc tôi bỗng thấy cần anh ta một cách ghê gớm. Tôi đạp xe đến cổng nhà anh, và nhìn vào. Anh đang ăn cơm. Xúc cho con một thìa, gắp cho vợ một miếng. Say sưa và sung sướng như thể họ là tất cả cuộc đời anh, không như anh phàn nàn với tôi. Anh hỏi tôi: 'Đồ em: con gì ăn lắm nói nhiều, chóng già lâu chết?'. Tôi nghĩ mãi không ra lác đầu chịu thua. Anh bảo: 'Đây là con vợ'. Rồi thỉnh thoảng tôi có việc cần gặp anh buổi tối. Tôi nhờ trẻ con gọi và đợi anh ở đầu đường. Một lúc, anh hiện ra. Chiếc quần đùi vải lòng thòng, anh cởi trần lê đôi dép rách và tay xách một thùng rác. Chớp

nhoáng vài câu và anh quay quả bước về, sau khi đã hoàn tất một trong nhiều nghĩa vụ với gia đình.

Tôi lại bàn học của con gái. Nét chữ nó tròn xoe nắn nót và hàng lối rất nghiêm chỉnh. Con người nó chắc cũng như dòng chữ nó viết. Một là một, hai là hai, chứ không hai cộng hai bằng năm như tôi. Nó đã yêu hay ghét, chỉ là thế chứ không bao giờ thay đổi. Một quyển sổ con ở góc bàn. Ngoài bìa là mấy câu thơ. Sổ nhật ký, Hóa ra con gái lớn hơn tôi tưởng rất nhiều. Trong sổ, nó ghi lung tung nhiều chuyện, chẳng đâu vào đâu. Cãi nhau với đứa này, khen đứa kia có đôi dép đẹp. Nó ước những cái con con, vật vãnh, 'Ngày - Hôm đang ngồi trong lớp đợi mưa tạnh, chợt thấy cuối đường có một chị che cái ô đỏ. Đẹp thế không biết. Trong mưa màu đỏ là màu đẹp nhất. Giá mình có một chiếc nhỉ?'. 'Ngày - Có một người đàn ông cởi trần, mặc quần đùi đang mang một chậu tã lót đầy phân ra máy nước giặt. Mình thì thấy kinh kinh, thế mà ông ta vừa giặt vừa cười một mình, lấm lức môi nhọn ra như trêu ai, lại huýt sáo nữa. Chắc ông ta yêu con vợ lấm'. 'Ngày - Sao mẹ hay về khuya thế? Mình mà như mẹ, mình sẽ lấy chồng. Chọn người nào hiền lành và hơi ngu một tý để lấy mà không cần đi làm nhà nước, chỉ cần biết một nghề gia công nào đó như ông Chiu hàn nhôm đằng trước - mẹ sẽ sướng hơn là ở thế này. Mình thích những người thông minh nhưng ở với họ thì sợ lấm. Những buổi chiều chủ nhật, vợ chồng người ta đi chơi, mẹ thì ở nhà, còn đi chơi như mẹ, mình chẳng thích'. 'Ngày - Anh T ở trường bên cạnh, là giáo viên sang dạy hộ văn nghệ, thể dục cho lớp mình, hôm qua rủ mình mình đi xem phim. Mình cũng muốn đi nhưng chưa xin phép mẹ. Hai người đi cả nhờ hai con mèo con chạy mất thì sao. Nó chưa quen nhà mà, mình thích anh ấy vì mắt anh ấy rất đẹp. Mắt thì lúc nào cũng buồn buồn như ngấm ngội điều gì. Những người đàn ông mặt lúc nào cũng hơn hơn lên mình cũng thích nhưng lại ngại. Họ hơn hờ với mọi người như với mình, tin làm sao được. Không biết từ bao giờ mà mình có thói quen là cứ gặp anh ấy thì cả ngày mình vui lấm. Hôm nào không nhìn thấy anh ấy, mình cứ thấy vắng vắng thế nào...'.  
Tôi thẫn người. Lâu nay, tôi cứ trượt trên những cái dốc nào. Sao không bao giờ tôi hỏi đến cuộc sống nội tâm của con. Lâu lắm rồi, hình như tôi chưa dừng lại ngoảnh về đằng sau để xem nhĩ, chỉ tiến thôi.

Tôi đọc tiếp.

'Ngày - Tự nhiên hôm qua anh ấy đi ngang qua lớp mình, vẫy mình ra rồi bảo: Triệu người quen có mấy người thân, khi lia trần có mấy người đưa? Mình nóng bừng cả mặt. Anh ấy bỏ đi, mặt buồn rĩ rượi. Cả ngày chẳng vào đầu mình được chữ nào'.

'Ngày - Con Cúc 'xoe' thì thắm: Tao hôn rồi đấy. Mình hỏi: Nó thế nào? Cúc bảo: Lúc ấy, tao cảm giác như rơi tồm xuống ao, chìm ngấm đi. - Vừa nói, nó vừa nhắm nghiền mắt lại. Xuôi hai tay và lặn huych xuống sàn nhà. Rồi nó lại vùng phất dậy. Mắt tít lên - Hôn hay lấm mảy ạ. Thử đi. Không chết đâu mà sợ, chỉ sợ rồi nghiện thôi.

Thử đi.

Mình cười ngượng: thử thì thử với ai? Tự nhiên đang yên đang lành bỗng đề người ta ra mà bảo ông làm ơn cho tôi hôn thử ông một cái xem hôn nó mồm ngang mũi dọc thế nào? Họ lại chả tát cho vào mặt ấy và bảo rằng: Đấy, hôn nó thế đấy.

Rồi mình và Cúc cười lẩn ra. Kể ra, nếu biết hôn nó thế nào cũng hay'.

Con tôi lớn thật rồi. Sao đến bây giờ tôi mới biết điều đó nhỉ? Những người đàn ông đi qua đời tôi như thể bắt chợt họ gặp cơn mưa rào, mà họ thì không mang vải nhựa để che. Tôi là một

cái hiên rộng để họ chạy vào đó, yên tâm, từng từng chờ cho qua cơn mưa, rồi về nhà. Hóa ra lâu nay, tôi đi đường tôi, còn con gái thì tôi tự tìm đường mà đi. Liệu nó còn đi lại con đường của tôi không?

'Ngày - mình nhớ anh ấy quá. Hai ngày không thấy anh ấy đâu. Hay anh ấy ốm rồi. Đi học về, mình cứ thấy ngờ ngác như thế nào ấy. Bỗng anh hiện ra ở đầu đường: 'Bé con, mấy ngày vừa rồi anh phải có phi vụ làm ăn, nhớ em quá, phải đón em tại đây'. 'Ồi giờ ơi, sao mà sung sướng thế. Mình yêu anh ấy mất rồi. Lúc ấy, mình không còn thấy cái gì ở trên đời này quan trọng bằng anh ấy. Thế là mình và anh đi chơi với nhau. Bây giờ, mình mới thấy việc mẹ cứ suốt ngày đi vắng là rất hay. Nếu mẹ hay ở nhà, có lẽ chẳng bao giờ đi chơi với anh ấy được như thế. Mẹ mắng chết. Vì mẹ bảo cái bọn đàn ông rất một loài đều cả, đừng nên tin ai. Mình thì thấy ai cũng đáng tin hết. Nhất là anh'.

'Ngày - Cái Cúc 'xoe' bảo: Anh chàng của cậu được đấy - Trông giống chàng Lút lắm. Tớ thích đàn ông phải như Hoanmanuen, vừa bản nhau tổng tiền người ta xong, lại mê cái đàn pianô ngay. Đàn ông phải có hai bộ mặt, vừa tử tế, vừa đều giả, thế mới quyến rũ. Chàng Lút của cậu tớ thấy gian gian. Mình chẳng nói gì. Gian, đều hay tốt, mình cũng không quan tâm nữa, chỉ biết rằng anh ấy là người tuyệt nhất trần gian'.

Tôi lặng người. Đầu bỗng đau buốt. Bỏ quyển nhật ký của con ở đó, tôi đi ra sân. Mùa đông năm nay lạ lắm. Ban ngày thì nắng hoe hoe vàng, tối đến thì gió lồng lộng như mùa hè. Tôi cảm giác như mình đang bắt đầu đứng ở cuối con đường, nhìn thấy con mình đang dẫm chân lên những nơi mà tôi đã đi qua, nhưng không ngăn nó dừng lại được.

Thời gian trôi đi nhanh thật. Thoáng cái. Con gái đã biết yêu. Mới ngày nào nó còn lấm chấm chạy bằng đôi giày đỏ. Ra khỏi bệnh viện khi con bị viêm ruột thừa, bà kế toán cùng phòng bảo tôi: 'Thương lấy nó một tí em ạ. Dù sao nó cũng là con em mình. Bây giờ thì em chưa thấy cần nó đâu. Nhưng sau này, lúc nào đó, nó sẽ là cái gậy cho em chống đấy'.

Lúc ấy, tôi cười nhạt và không buồn tranh cãi với bà ta. Hóa ra bây giờ, cái sự đó cũng gần gần đến rồi.

Mười một giờ. Đồng hồ nhà hàng xóm đang đưa thả nhịp. Con gái vẫn chưa về. Thì ra lâu nay nó đã đi và thường xuyên về muộn. Tôi lại không hề biết vì tôi cũng thường về muộn sau nó. Lòng tôi nóng như lửa đốt. Chẳng có một lý do gì để nó có thể về khuya đến như vậy được. Sinh nhật từ chiều cơ mà. Xung quanh hàng xóm ngủ im thin thít. Đường vắng hoe hoắt. Tôi quay vào nhà. Đến gần bàn học của con gái, định ngồi xuống nhưng tự nhiên cảm thấy hãi hãi trước những gì con ghi trong sổ. Thôi, thà không đọc nữa còn hơn là phải biết những gì khủng khiếp đang xảy ra với con mình. Tôi hỏi hộp đọi nó về gần như hỏi hộp chờ người tình giờ hò hẹn.

Mười một giờ ba mươi. Con về. Mặt nó nhợt nhạt phấn son, tóc nó bông lên đằng sau vai chứng tỏ có bàn tay xới vào đó. Nó cụp mắt xuống, tránh ánh mắt tôi. Thôi, xong rồi con ơi, mẹ đã qua những gì mà con đang đến. Không bao giờ chỉ nói chuyện và đùa cười lại nhạt cả phần ở má và quầng xanh ở mi mắt. Tóc lại rối lên thế kia. Tôi cay đắng nghĩ và nhìn con. Sao tôi thương nó thế không biết. Vội vã thế con. Cuộc đời dài lắm. Mà những hoan lạc con người ai cũng phải trải qua thì ngắn vô cùng. Vội mà làm gì. Hai mươi tư tuổi mẹ mới biết thế nào là hạnh phúc thì lập tức một chuỗi đau khổ kéo theo. Thế mới hay, ai cũng nhem nhem nói rằng mọi thứ ở đời đều có giá của nó. Hoặc trồng cây gì thì ăn quả đó. Gieo gì gặt đấy. Nhưng tôi, tôi có gieo gì đâu mà sao đời tôi gặt toàn cỏ dại. Chẳng lẽ, một phút xiêu lòng mà lại khốn khổ đến thế này sao?

- Con xin lỗi mẹ, con đã để mẹ phải chờ! - Nó lúng búng trong mồm.

- Vui không con? - Tôi hỏi nó và chỉ muốn ôm nó vào lòng. Bỗng nhiên, nước mắt dâng ắp ứ trên mắt tôi.

- Cũng vui mẹ ạ! - Nó trèo lên giường và chui vào chăn quay mặt vào tường.

- Sao lại cũng vui? Phải rất vui chứ?

Im lặng. Rồi tôi hỏi thêm vài câu nữa, nó đều không trả lời. Tôi lại giường, đặt tay vào vai nó. Nó quay mặt ra, ngơ ngác. Chúng tôi từ nãy đến giờ nó không hề nghe câu hỏi của tôi.

- Gì đấy mẹ? - Nó hỏi, mắt tròn xoe.

Tôi lặng người nhìn nó. Xong thật rồi. Con gái tôi thành đàn bà thật rồi. Cái mặt nó ngây dại vì hạnh phúc, và ánh mắt nó như người có lỗi. Ngượng ngùng và dờ dẩn. Đây là ánh mắt của tôi mười mấy năm về trước. Lúc ấy, tôi như đi trên chín tầng mây mười tầng gió. Tôi không nhìn ai hết, không biết ai hết ngoài việc là tôi đang hạnh phúc. Tôi vừa bước vào thiên đường của đời người mà anh - người đàn ông đầu tiên trong đời đã mở cho tôi và đã dìu tôi vào đó. Người đàn ông ấy vừa mở cửa để cho tôi kịp thấy những vòng hào quang của nỗi đam mê thì lập tức, sau đó sáu tháng, anh ta dẫn tôi đến một cái hang sâu hun hút rồi đẩy tôi vào đó. Đến tận bây giờ.

Đứa nào nhỉ, đứa nào mang mất khuôn mặt đợi chờ của con gái tôi đi mất và trả cho nó khuôn mặt đàn bà, vừa đằm thắm vừa non nớt của cô bé tuổi mười sáu? Nó đã đến tuổi thành niên đâu cơ chứ. Tôi đau đớn nhìn con và nước mắt tôi chảy dài xuống má.

- Mẹ làm sao thế? Nó hốt hoảng, khuôn mặt đã trở lại bình thường.

- Không sao cả con ạ! - Tôi quay đi, không muốn con gái nhìn thấy mình khóc trước mặt nó. Đây là một hành động hiếm hoi của tôi.

Tôi lặng lẽ ra sân. Trăng mùa đông lạnh lẽo hắt ánh sáng từ đâu đó. Người tôi thoát lạnh, thoát nóng. Rồi bắt đầu run. Con gái đứng sau lưng.

- Vào nhà đi mẹ. Con xin lỗi đã làm mẹ buồn.

- Con yêu người con trai ấy lắm phải không? - Tôi hỏi. Im lặng. Rồi một lúc, nó khe khẽ trả lời:

- Vâng ạ!

- Con nhớ anh ấy lắm phải không?

- Vâng ạ!

- Lâu chưa?

- Gần bốn tháng! - Nó có vẻ dờ dợn hơn.

- Và hai người đã gắn bó với nhau?

Im lặng, kể ra khi bắt đầu hỏi đến câu đó, tôi cũng nghĩ là con gái không trả lời được. Không một người đàn bà nào trả lời câu đó cả.

- Con năm nay mới mười sáu tuổi. Sao vội vàng thế? - Tôi cay đắng hỏi nó.

- Hai năm nữa, chúng con sẽ lấy nhau. Khi ấy con đủ tuổi để lấy chồng rồi! - Nó hớn hờ dần lên.

- Đấy chẳng lẽ là tất cả cuộc sống của con hay sao? - Tôi hỏi, tim buốt nhói vì một lần nữa, tôi lại chậm.

- Đấy là thiên đường, mẹ ạ! - Nó ngẩng nhìn tôi, mắt lóe sáng - Chúng con sẽ đi làm, sẽ chỉ có nhau và những đứa con. Con sẽ không bao giờ phải buồn như mẹ.

Tôi im lặng, người lạnh ngắt. Con tôi bước vào cái gọi là thiên đường của tôi, cách đây mười sáu năm. Lại vẫn như vòng hào quang như tôi đã gặp. Đến lúc nào, sẽ là một cái hang sâu hun hút?

- Chúng con sẽ ở cùng mẹ. Mẹ sẽ không phải buồn vì được làm bà ngoại của một lũ cháu - Nó vẫn say sưa.

Tôi có cảm giác như mình bỗng hóa thành đá. Thiên đường. Hình như ai trong đời cũng đã từng đặt chân tới đó. Chỉ khác nhau là thiên đường của họ là cái gì, và đem lại hạnh phúc cho họ ra sao. Có người thì chạy hết thiên đường này đến thiên đường khác, có khi vừa lao vào rồi lại chạy vọt ra ngay vì kinh hãi. Tôi đã từng gặp một người đàn bà và người đàn ông từ thiên đường về. Anh ta ngồi trước mặt tôi bên cạnh là một người đàn bà. Người đàn ông mặt bạc phếch, tóc tai dựng tứ phía, môi nhạt thếch và đang ngấu nghiến nhai. Ông ta ăn như bị chết đói hàng thế kỷ. Hai mắt còn đang đờ dại sinh động dần lên. Những sợi phở xào thun thút chui vào miệng anh ta, kèm rau sống, cà chua, như thể trong bụng anh ta có một tảng nam châm và các đồ ăn là vụn sắt hút nhau vậy. Chui từ từ, chui dần dần, ngon lành. Người đàn bà ngược lại. Mỗi một, ngo ngác và không đói. Bà ta chỉ ngồi ngáp vặt. Tôi hỏi hai người đi đâu về mà mệt mỗi thế?

Người đàn bà hơi cười, nụ cười nhệnh nhác như mếu. Người đàn ông tiếp tục nhai nốt miếng dờ, nuốt đến ực rồi tộp một ngụm rượu khà một cái rồi bảo: Vừa lên thiên đường về! Rồi ông ta tiếp tục ăn như thể cái thiên đường ấy nó vật trụi hết mọi sinh lực của anh ta vậy.

Tôi cười: Vừa lên thiên đường về, và bây giờ thì ở đâu?

- Địa ngục! - Anh ta lẩm bẩm, mồm vẫn nhai. Đôi môi dày bóng loáng mỡ, những vụn mì bám li ti ở hàng râu con kiến.

Về sau này tôi có gặp lại anh ta và người đàn bà ấy (Họ cùng một cơ quan với nhau, và tôi thì làm ở bên cạnh). Họ lấy nhau. Hai bên đều bỏ vợ bỏ chồng vì cái gọi là hậu thiên đường nó to dần lên trong bụng người đàn bà. Người đàn bà trông nhàu nhò hơn, giống như một nắm giẻ lau. Rồi họ đẻ ra một đứa con, quặt quẹo vì bố mẹ chúng cũng mệt mỏi lắm rồi...

- Vào ngủ đi mẹ! - Con gái nói.

- Mẹ không ngủ được.



Con gái im lặng và quay vào.

Xa xa, có tiếng gà le te gáy. Gần sáng rồi.

\*\*\*

### Phụ đính :



### Cõi mê

Tôi đứng cô ở cửa, tôi đi vào cô đi ra. Cô cười, môi son đỏ lem nhem và hai mí mắt xanh lét, tóc xoăn tít. Trong gió, tôi thấy hắc tặc cả thờ mùi thuốc làm đầu - nước đá khi - khét lẹt. “Đi đây” và cô lách qua tôi. “Cô đi đâu thế?” Tôi ngó nghiêng. Phở đông nguội. Tết đến nơi rồi. Mọi người ai cũng nhanh hơn, mãi miết hơn như thể mùa xuân đang huỳnh huỵch chạy đuổi đằng sau. “Đi ăn bia uống bánh”. “Với ai cơ?”. “Với anh Len”. “Chú ấy đâu?” tôi nhìn quanh. Chẳng thấy người đàn ông nào về xúng đỏi vừa lừa với cô cả. “Công viên”. Và như thể tôi là kẻ làm mất thì giờ, cô xăm xái bỏ đi. Cô như một con búp bê thứ búp bê phế phẩm - trông thật ngộ nghĩnh. Và, không biết mọi người thế nào chứ tôi mà vô tình gặp một người đàn bà như vậy ngoài đường, tôi sẽ nghĩ ngay, đó là một người điên. Tôi đứng nhìn theo cô. Tóc xoăn, ngắn. Hai tai đung đưa hai cái tòng teng nhựa đỏ. Áo trong đỏ, thò ra ngoài áo khoác vàng. Quần ghi, guốc đỏ. Chiếc túi trắng lúc lắc bên hông. Cô tôi đi đến với hạnh phúc bằng con mắt, cái đầu của một kẻ tâm thần. Cô ba mươi lăm tuổi, nhưng ai cũng đoán cô chỉ hai mươi, hai lăm. Cô trẻ, vì cô đâu phải nghĩ gì. Người ít nghĩ, trẻ lâu lắm. Bà tôi có sáu người con. Cô tôi là con út. Hồi còn sống, bà kể: Bà sinh cô tôi trong một ngày đông. Mùa đông ngày xưa lạnh hơn mùa đông ngày nay. Bà đi xích lô từ nhà thương về. Chẳng một người đón bà. Các bác và mẹ tôi ngày ấy nhỏ lắm. Ông thì say rượu. Một năm, ông say khoảng mười một tháng. Có lần say, ông còn rủ bạn về, chọn một ông cũng say khướt gả cho bà - tức là gả bạn cho vợ mình. Ông nhìn thấy bà bế cô vào, lè nhè: “Cái gì đấy? Ở đâu ra đấy?”. Bà khóc. “Tôi đẻ nó ra chứ ở đâu. Nó được bốn ngày rồi. Tôi đói quá. Ông nhìn con, tôi tìm cái gì ăn”. Nhà nghèo, con đông, tết lại sắp đến. Bà xuống bếp. Ngôi nhà vắng người đàn bà giống như một bãi rác có trăm con gà đến bới. Lâu sau, bà mang ít chấy cộm lên thì không thấy ông và cô đâu nữa. Bà chạy ra đường. Phở khuya. Gió đông lạnh lẽo. Bà chạy đầu này. Không thấy. Bà lao đầu kia. Vắng hoe hoắt. Tiếng bà gọi lạc dần đi, cảm giác như họng bị rách. Vẫn vô vọng. Chỉ có tiếng hun hút gió đêm. Bà gục xuống bên bậu cửa. Nửa đêm. Ông về. Ông đàn người từ trên vỉa hè xuống lòng đường, rồi từ lòng đường lên vỉa hè. Bà túm lấy ông gào to: “Con đâu? Con tôi đâu rồi?” Ông chỉ lên trời. Sau những cảnh bàng khô là bầu trời đen thẫm, âm u và tím tái lại vì rét. Còn sau đó là gì, bà chẳng trông thấy. Bà điên dại giằng xé ông. Quả là bà dại. Ai lại đi cáu giận một

người say. Và trao vào tay người say đứa con mình, dù kẻ say đó là bố đứa bé. Không nên làm gì, nghĩ gì và trao gửi gì cho một người say. Bà bỏ đi. Trong đêm đông rét buốt. Qua những khuôn cửa đóng kín và bên trong, một cuộc sống ấm áp, những ngôi nhà, những con người đón chờ năm mới. Người đàn bà để, giống con cua bầy, đi lang thang cho đến trưa hôm sau. Tuyệt nhiên không tìm thấy cô. Bà kể. Chiều hôm sau, bà cứ đứng ở cửa, và nhìn lên trời. Bà luôn tin rằng người ta khi già từ kiếp người, họ sẽ hoá thành những thiên thần với hai cái cánh mỏng tang, bay vi vút trên trời. Bà tưởng tượng là mình nhìn thấy cô, với đôi cánh bé xíu, đỡ tấm thân bé xíu được tồn tại trên trần gian có bốn ngày. Và bà cứ đứng nhìn lên trời, say mê với hình ảnh mà chỉ mình bà nhìn thấy. Ba ngày sau. Một người ở đầu phố chạy đến báo là họ đi chùa nghe tiếng trẻ con khóc khét lèn lẹt. Họ hỏi thăm, định nhón tay làm phúc thì người giữ chùa bảo nó chẳng cho ai chạm vào người đâu. Nếu có thương hay cho nó tiền hoặc tã lót, ai đó đã quẳng nó ở cổng chùa mấy hôm nay rồi. Nó không ăn, chỉ hớp tí nước trắng và gào khóc. Bà điên dại chạy đến, vớ lấy cô. Khi bà ôm cô vào lòng, cô im luôn, không khóc nữa mà chỉ nức nở. Đến lúc bà gí núm vú vào miệng cô, núm vú đã teo tóp đi, cô liền hớp lấy và rít kèn kẹt. Bà bảo, những đứa trẻ còn ở trong bụng mẹ, khoảng sau bảy tháng là đã biết tiếng mẹ và hiểu ai sinh ra nó. Còn bà, nước mắt tuôn như mưa. Trong làn mưa mờ mịt đó, bà vẫn thấy cô, giang hai cái cánh mỏng dính, bay liệng dưới bầu trời rét tím tái. Tôi ngoảnh nhìn phía cô đi. Dáng cô khuất lâu rồi. Tôi bắt đầu lo. Cô đi đâu nhỉ? Mà chú Len là ai? Hẹn hò gì xa thế. Từ đây ra công viên xa lắm. Mà bây giờ, mấy ai hẹn nhau ra công viên cơ chứ? Sang thì có nhà riêng hay khách sạn. Không sang thì đi các quán xá, đèn mờ. Vậy mà cô đi công viên. Tôi chạy vào nhà. Gặp bác, tôi hỏi. Bác âm ừ “Tao biết đâu được đấy”. Lại gặp một bác nữa, bác chép miệng: “Giời, đồ dở hơi ai thèm nhòm mà cứ vẽ. Tao có giữ ở nhà lại chửi tao, kệ xác”.

Tôi quay ra đường. Từ ngày bà mất, cô giống một gánh nặng. Sai cô việc gì, cô làm việc đấy, cần mẫn lắm nhưng thường hỏng. Những việc đơn giản thì cô làm thành phức tạp, còn việc hệ trọng thì cô lơ đi. Một lần, cái bếp dầu bốc lửa cháy bùng bùng, bén sang cả đồng trống, cạnh đồng trống là những can dầu và đồng gỗ. Chúng đang bắt lửa vào nhau, và chỉ chậm khoảng mười phút là có thể cháy cả nhà. Cô nhìn thấy, chẳng nói gì, đứng xem một tí rồi lên nhà, ngồi vào mâm cơm. Cô không ăn cơm, mọi người dục, chỉ thấy cô thờ dài. Bà hỏi cô làm sao? Cô bảo: “Sắp chết hết”. Tôi hỏi: “Cô bảo ai chết?”. Cô vung tay khoát cả mâm cơm và những người ngồi quanh: “Tất”. Anh tôi cười: “Cô giết à?”. Cô chỉ xuống bếp, lầm bầm: “Bếp giết”. Vừa lúc ấy thì khói đùn đùn cuộn vào. Cả nhà cuống điên chữa cháy. Còn cô thì đứng thờ dài, chép miệng. Một lần khác, bố tôi đi qua sân, đá phải con gà đen sì cô nuôi. Nó mổ vào chân bố tôi một cái. Cô trông thấy thế, chạy lên nhà, hét to như thể sắp động đất: “Gà đen đánh Chính. Chính đánh gà đen. Chết hết rồi”. Tôi đâm nghĩ ngợi về cô nhiều quá. Bây giờ cô đang ở phố nào nhỉ? Cô lạc thì sao? Phố thì đông. Mà cái loạt như cô, ra đường dễ bị trẻ con ném đá lắm. Nhờ có chuyện gì, liệu cả nhà có bình yên mà sống thế này không? Hồi xưa, bà hay khóc với tôi vì bà chỉ có mình tôi là cháu gái. Mẹ tôi lại là người con gái duy nhất mà bà có thể nương tựa vì cô tôi dở hơi mất rồi, sau hai đêm khóc ngằn ngặt ở chùa. Bà lầm rầm kể: đời con người ta giống một dòng sông. Đời bà luôn trôi qua những ghềnh thác, chẳng bao giờ bình yên. Tôi bảo: “Ông tẹ với bà thế sao bà không bỏ ông đi?” Bà cười nhếch nhếch: “Thời bà, ít có sự lựa chọn như các cháu sau này. Bảo lấy ai thì lấy. Bảo làm gì thì làm. Ước mơ không nhiều, tham vọng chẳng có. Được yên ổn là sướng lắm rồi”. Tôi cãi: “Thời là gì hả bà? Cháu nghĩ là tại bà thôi”. Bà cười: “Hôm ấy, bà đang ngồi bên bờ ao giặt quần áo. Có một đám đi xem đá bóng về, bụi cuốn mờ mịt. Trong đó có ông cháu. Mười ngày sau, tự nhiên có mấy người đến hỏi bà, về làm vợ một người đàn ông trẻ, đẹp. Bà chẳng hiểu họ ở đâu ra, và tại sao lại biết bà. Chỉ biết rằng, sau đó, bà được gả cho đám ấy. Nhưng chồng bà không phải là người đàn ông đến nhà bà mà là anh của ông ta, hơn ông ta mười lăm tuổi, đã ba đời vợ, vài đứa con...”. “Vậy mà bà chịu? Họ lừa mà?”. “Chịu chứ, ngày xưa, hay chịu lắm. Rồi cháu thấy, đâu vào đấy cả, có sao đâu?”

Tôi nhìn hút, không còn chút gì mái tóc xoắn tít và cái áo đồ nữa. Tôi cuống cuống lên xe đạp phóng về phía đó. Phố đông. Ai việc đó, mê mãi như đàn kiến ngày kiếm mồi, tối tha về những

cái tổ con con. Những đứa trẻ được sinh ra trong bệnh viện, trong nhà hộ sinh, được đón về hay quăng đi. Những người đột ngột chết hay ngắc ngoải chết. Đều không làm những khuôn mặt kia một thoáng thay đổi. Cũng như, bỗng nhiên ở mỗi một con đường, mỗi một gia đình, có một người tâm thần như cô tôi chọt bỏ nhà ra đi với một người đàn ông chẳng ra có, chẳng ra không, để đến một nơi gọi là công viên, cũng không làm ai bỏ ra nửa phút để quan tâm. Tôi ngó ngược, ngó xuôi. Cô như chui xuống đất. Còn công viên. Đây là cái gì? Có khi chỉ là chỗ vắng, có vài hàng cây. Hay một bãi cỏ, hoặc ven một cái ao thả rau muống? Với một người điên, mọi thuật ngữ tên gọi đều có thể thay đổi. Tôi quay về. Rõng tuếch. Trong nhà có tiếng cãi nhau. Bác trưởng cãi nhau với bác thứ. Tiếng bác trưởng nạt nộ (anh mà) tiếng bác thứ gằm gừ (em mà): “Tôi còn sống ngày nào, vận mệnh ngôi nhà này trong tay tôi”. Bác thứ nghiêng răng: “Có mỗi cái đời mình, với cái con vợ mình còn chẳng giữ được trong tay, đòi đi giữ vận mệnh cả nhà”. Tôi bỏ ra. Mẹ ngồi đun bếp. Mùi than tổ ong thật khó chịu, nó xộc thẳng lên óc tôi, và bỗng nhiên, cổ họng tôi đắng nghét. Nước mắt mẹ chan hoà. “Sao thế mẹ”. “Bác trưởng gọi người xây nhà, cho thuê”. “Cả nhà mình ở đâu?”. “Không biết”. Trên nhà. Tiếng quát hét to hơn, phong phú hơn nhờ có sự góp mặt của hai bác dậu. Họ đang lục lọi trong tủ trong giường ra những thứ mà trong lúc cơn tình cảm dâng cao - họ tặng nhau để thắt chặt thêm cái sự chị em dậu. Và bây giờ, thì ném trả cho thoát. Tôi run rẩy: “Đánh nhau đến nơi”. Mẹ gạt nước mắt: “Không đánh nhau đâu con ạ. Ai dại gì cứ suốt ngày chiến tranh. Đổ vỡ lại tốn tiền sắm. Chửi nhau không mất gì”. Họ bắt đầu lôi những chuyện ngày xưa ngày xưa để nói nhau. Nào là bác dậu trưởng ngày bác trai đi công tác toàn sang nhà lão thợ may già răng bịt vàng tán tỉnh. Nào bác dậu thứ suốt ngày phơi quần áo lót, cả nhà đi húc đầu vào không biết dơ... Tôi giục mẹ: “Mẹ can các bác đi. Con sợ lắm”. Mẹ lắc đầu: “Mẹ có quyền gì? Mẹ là phận gái. Phúc lộc hưởng theo nhà chồng. Phúc dày hưởng dày. Phúc mỏng hưởng mỏng. Chẳng may bố con mất sớm, mẹ được các bác cho ở là phúc lắm rồi”. Tiếng chửi nhau bắt đầu to. Bên này bảo bên kia ngu. Bên kia bảo bên này bất nhân. Chỉ có tiếng chửi và chửi, chứ tịnh không hề đổ vỡ. Hẳn là mẹ có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này. Tiếng bác cả: “Sống thế này à? Đến phát điên mà chết”. Tiếng bác hai: “Điên đi cho người khác nhờ. Điên được đã tốt”. Và sau đó, hai bác dậu như hai kẻ hát bè, chỉ đợi có vậy, cất giọng ngay.

Cửa mở. Cô về. Trong bóng tối nhập nhoạng, lại mờ mịt khói than, tôi vẫn nhận ra cô. Tóc xoắn tít, người bé nhỏ. Tôi chạy lao ra, giữ cô ở buồng ngoài. Tôi bật đèn. Khuôn mặt cô tràn trề hạnh phúc. Sơn phấn còn nguyên. Trông cô có vẻ no nê lắm. “Cô đi đâu về?”. “Ăn bìa uống bánh”. “Với ai?”. “Anh Len”. “Ở đâu?”. “Công viên”. “Cô bốc phét. Làm gì có anh nào?”. Tôi bật cười, chọt thấy mọi cái sự rủa nhau trong kia thật vô nghĩa. Cô lôi trong túi ra một chiếc khăn mùi xoa, một cái vòng nhựa và một chiếc cặp tóc, gií vào mặt tôi: “Len cho đấy”. Rồi bần thần, cô giơ tay vuốt mái tóc, hôm qua dài ngang vai đã vội cắt ngắn và làm xoắn tít cho kịp buổi hẹn hò: “Cắt tóc rồi. Cho đấy”. Tôi ôm lấy cô mà cười. Hoá ra, có chú Len thật. Và điều quan trọng, là có tình yêu thật, tình yêu của một người điên. Nó trong trẻo, thánh thiện và cổ xưa. “Ăn bìa ngon không?”. Tôi vẫn có cái thú là trêu cô. “Ngon, ăn ba bát, Len say, hát to lắm”. Tôi cười rũ rượi, lại hỏi: “Ai trả tiền?”. “Len giả chữ, Len nhiều tiền lắm”. “Bao giờ cô lại đi chơi?”. “Mai”. Rồi cô đứng lên, đi vào nhà. Cô không nghe thấy tiếng cãi nhau, cũng chẳng quan tâm đến những khuôn mặt đang hầm hè nhìn nhau - những bộ mặt thật. Cô đi vào góc của mình, mở cái hòm, xếp những tặng phẩm vào đó. Các bác vẫn chửi nhau, và vẫn ước ai được điên, được chết quách đi cho nhẹ xác. Toàn những ao ước mồm. Tôi bỏ ra đường, cô đi đằng sau, tràn trề hạnh phúc.

Cuộc đời người giống dòng sông. Lúc thì lững lờ trôi, lúc chảy xiết. Nhà tôi ở có một cái ngõ dài hun hút, ngồi trong bếp nhìn thẳng ra cửa. Và trong ngôi nhà ấy, là chúng tôi. Tôi tưởng tượng ra, một ngày nào đó, bác tôi cho đập hết đi, xây lại thành một cái khách sạn. Chỗ mà hàng ngày chúng tôi ở, có thể thành chỗ nhảy đầm. Chỗ để bàn thờ ông bà, có thể thành khu vệ sinh với những cái bồn tắm Nhật mà vào đấy phải có hai người, để giúp đỡ nhau. Chỗ mẹ tôi ngày ngày

quạt than tổ ong, mỗi lần quạt ba bếp liền để tỏ tình cảm với các anh chị, có thể sau này, sẽ trở thành những buồng ngủ xinh xinh, và những đôi trai gái chán ngủ ở nhà sẽ đến ngủ tạm. Thế nào nhỉ, và chúng tôi, mỗi người một nơi. Mỗi nhà lại bắt đầu sửa chữa lại. Việc đầu tiên là lập bàn thờ, thờ tổ tiên. Thờ cúng bây giờ là mốt, là niềm tin, hy vọng. Và, mục đích thờ cúng cũng khác nhau lắm. ảnh ông bà được đem đi phô tô cho rẻ, nhanh, và nhà ai, nhà ấy thờ, theo kiểu của họ. Còn cô. Cô sẽ ở đâu? Cả nhà, chỉ có mẹ là thương cô thật sự, nhưng mẹ nghèo thế, làm sao nuôi nổi cô. Còn các bác, hàng ngày, họ coi cô như nắm giẻ lau, là cái gai trước mắt, nhưng hề có chuyện gì, ví như đồ bể trong làm ăn, vỡ lở một cuộc ngoại tình hay bị thủ trưởng cất cầu làm ăn, họ đều tha thiết ước ao giá họ được là cô, cho thanh thản, cho sung sướng. Tôi xuống nhanh. Con đường trước nhà thưa người qua lại. Cô lại đi đâu đấy, từ lúc này, chắc lại mua cái vòng hay dây chuyền bằng nhựa, đeo đầy người như bà bán hàng xén. Có hơi thở gần kề bên tôi. Mẹ. “Vào ăn cơm đi con. Cô đâu?”. “Cô đi chơi rồi”. “Có xa không?”. “Con không biết”. Hai mẹ con đi vào. Buồng trong cùng, gần hồ xí và bếp. Một cái sân quanh năm ướt và rêu xanh mượt. Mẹ ngồi lặng lẽ, già nua.

Tôi ôm lấy mẹ, mong cho mọi sự qua nhanh. Và tất cả, chỉ là một cơn điên của những người tỉnh táo. Bà hay bảo: “Chớ dại có mùa. Người dại chẳng có mùa nào”. “Mẹ nghĩ gì đấy?” Mẹ nghĩ lại ngày xưa. Yên ổn thế”. Khung cửa sổ tối sầm. Bác thứ vào, mĩa mai: “Lại ngày xưa. Với cô, cái gì của quá khứ cũng tốt hết. Ngày mai, cô lại bảo hôm nay tốt vì hôm nay là quá khứ của ngày mai. Rõ vớ vẩn”. Bác thứ đi ra. Mẹ lại sụt sùi: “Ngày xưa, còn bà, các bác ấy không cãi nhau to thế này”. Cô về. Hớn hờ và xúng xính. Cô nhìn thấy mẹ khóc, sưng lại: “Chị sao khóc. Nhớ mẹ à?”. Mẹ tôi gạt , rồi lại khóc. Cô ôm lấy mẹ tôi, vuốt tóc mẹ tôi ra chiều an ủi, dỗ dành. “Em cũng nhớ mẹ”. Và cô khóc. Những giọt nước mắt của người điên, trong suốt, rơi, tạnh bất kì, vô thường vô phạt như tiếng cười. Và đêm xuống. Mọi cơn cáu giận, mọi mưu đồ làm ăn, mọi ham muốn cũng chìm vào đêm. Yên lặng, huyền bí. Những người đàn bà khóc nhiều, nói nhiều đến hết hơi nên ngủ nhanh hơn mọi ngày. Chỉ có tôi là không ngủ được. Tôi không khóc, cũng chẳng nói gì, đầu óc tôi tỉnh táo lắm. Tôi nhìn lên trần nhà. Loang lổ, mốc meo một màu vôi ó vàng vì thời gian. Tiếng chuột rinh rích. Tiếng thạch sùng tặc lưỡi. Tiếng mèo đực gọi mèo cái. Những con mèo ngày ngủ đêm đi hoang và chữa đẽ vô lối. Lâu lâu, tôi lại nhặt được một con mèo con ở ống máng nước. Nó lăn từ mái ngói xuống. Một con mèo con không cha mẹ. Tôi nuôi nó vài ngày và khi các bác đầu phát hiện, tôi mang cho bạn. Ngày mai, ngày kia, ngôi nhà dài hun hút này sẽ thành khách sạn bốn, năm tầng. Mèo hoang sẽ chẳng đẽ rơi vì làm gì còn mái ngói nữa? Mẹ ngủ. Thở nặng nhọc. Cô cùng ngủ, vừa ngủ vừa nghiến răng. Và làm nhảm những gì chẳng ra tiếng người. Lúc tỉnh, cô nói còn khó hiểu nữa là mê. Chắc cô đang lạc trong cõi yêu. Tình yêu của một người điên.

Mà Len là ai? Chắc cũng chấp mạch hoặc đơ đơ thì mới yêu nổi cô. Những người xung quanh tôi, ba phần tỉnh một phần điên. Người tỉnh thì ác. Tôi và mẹ sợ họ lắm. Mặt họ như tia đèn cực tím xuyên vào soi rọi tận trong ruột gan chúng tôi. Trước họ, chúng tôi bỗng thành người gian dù một việc là nghĩ xấu cho người khác cũng không có. Người điên thì vô tư và trong suốt, như thế cả thế giới này chỉ có mình họ và người tỉnh. Tôi và mẹ thích ở bên người điên hơn, và thấy mình có nhu cầu che chở cho họ. Rồi đêm cũng qua. Tôi dậy, đầu đau buốt. Có cảm giác nhà rất đông người. Phòng bác cả có mấy người đang bàn bạc. Ngoài sân, trong bếp đều có người. Họ đo. Họ tính. Và họ giống như ở công trường. Mẹ vẫn ngồi trong bếp. Lại nước mắt. Lại khóc, trong không gian đầy mùi than nồng nặc mùi của bùn ướt. “Ai thế mẹ?”, tôi hỏi. “Họ đấy”. “Là ai ạ?”. “Chủ nhà mình”.

\* \* \*

Sắp đến ngày lành tháng tốt, những người chủ mới sẽ đến và làm lại ngôi nhà chúng tôi đang ở. Mẹ ra vào như cái bóng, nhặt nhạnh từ cái ống bơ đến thanh củi. Với người nghèo, cái gì cũng cần và quý. Bỗng nhiên, cô lạc. Suốt ngày chẳng thấy bóng cô. Tôi xuống mẹ bảo: “Con đi

gọi cô về ăn cơm”. Quả thật là chúng tôi quên cô. Chúng tôi sắp thay đổi cả cuộc sống, đây là một điều khủng khiếp. Tôi tìm cô. Chẳng ai thấy cô từ sáng. Tôi và mẹ chạy ra đường. Phố xá cũ rích. Dòng người ngược xuôi mê mải. Mẹ cuống cuống với bác trưởng: “Con Thảo nó đi đâu từ sáng, em sợ nó lạc rồi”. Bác trưởng lẩm bầm: “Thảo nó vẫn hay đi, cô tìm nó không có tới”. Bác dâu nguyệt: “Rách việc. Tỉ thứ việc lại phải lo đến loại ấy nữa. Nó có nằm ra đấy cũng chẳng ai rước đâu”. Ngôi nhà xáo loạn như sắp có giặc. Tan hoang. Bữa bãi và đầy đủ thứ đất tiền đến chỗ cùn rế rách. Không cần giấu giếm, che lấp. Chúng tôi chỉ còn hai ngày để đi khỏi đây. Hai ngày cho một sự thay đổi lớn, ngắn ngủi lắm. Tôi và mẹ tìm cô. Gặp ai cũng hỏi, bạ ai cũng nhìn. Chẳng thấy cô. Suốt một đêm trắng, hai mẹ con nằm nghĩ đến cô. Cuộc đời biết bao cạm bẫy, người tình đối phó với nó còn mệt nữa là người điên như cô. Mẹ như người bỗng nhiên mất tất cả: của cải, người thân, sự yên ổn. Tóc tai mẹ rũ rượi, khuôn mặt mẹ thất thần và đôi môi khô nứt nẻ. Mẹ nghĩ đến cô, đến sự tận thế của ngôi nhà và gia đình.

Hôm sau, cô cũng không về. Buổi chiều. Một người đàn ông nhỏ bé, cằn cỗi đến trước ngõ nhà tôi. Ông ta hỏi tên mẹ và tôi. Linh tính mách cho tôi thấy đây là người báo tin về cô. Mẹ cuống cuống lôi ông ta vào nhà. Nhưng chẳng còn chỗ nào để ngồi, tất cả tan hoang, bữa bộn trước một cuộc chuyển dịch. Mẹ và ông ta lại ra đường. “Tôi là Len. Tôi gặp chị...”. Mẹ dồn dập: “Nó đâu?”. “Cô ấy ở nhà tôi”. “Tại sao? Chúng tôi tìm kiếm cô ấy cả ngày hôm qua”. Mẹ khóc. Chắc mẹ mừng quá. Người đàn ông luống cuống đầy vẻ biết lỗi. “Cô ấy không cho tôi đưa về, cô ấy bảo nhà bán rồi. Cô ấy không có chỗ ở. Cô ấy khóc nhiều”. “Bây giờ, anh dẫn tôi đi lôi cô ấy về”. “Đừng chị ạ. Cô ấy đang mất tinh thần. Tôi hứa với chị sẽ bảo vệ cô ấy. Tôi xin chị, cho tôi được lấy cô ấy. Tôi đã có vợ con. Nhưng tôi ở chiến trường về, tôi bị nghẽn ngãng và mờ mắt. Vợ tôi... nó bỏ đi và mang theo con tôi. Tôi muốn lấy em chị...” Mẹ trợn mắt nhìn người đàn ông như thể tất cả là một huyền thoại. Và, môi mẹ mấp máp, run rẩy: “Nhưng... nó bị tâm thần. Nó không bình thường như mọi người đâu. Nó không hiểu gì hết...” Người đàn ông cười, hiền hậu: “Cô ấy không điên, không điên tí nào cả. Tại vì không ai gần cô ấy. Một người như tôi, được lấy cô ấy là hạnh phúc”. Mẹ tôi ngó sững vào mặt người đàn ông: “Anh có điên không đấy?”. Ông ta cười: “Tôi cũng không biết nữa. Theo chị, tôi có điên không?...” Dừng một lát, ông nói tiếp: “Vài ngày nữa, cô ấy bình tâm, xin chị đến nhà tôi. Đây là địa chỉ...”. Ông ta dúi vào tay mẹ một mẫu giấy. Nét bút thô, to, chân thành, nguệch ngoạc. Mẹ ở người, mồm như cứng lại. Ông ta chào mẹ, và bảo rằng phải về không cô đợi. Ông phải trốn cô đến đây. Ông ta quay đi.

Tôi và mẹ sững nhìn, chẳng kịp nói gì, làm gì vì bất ngờ quá. Đúng là cuộc sống. Đầy bất ngờ và khó hiểu. Bao cô gái hờ hờ ra, của hồi môn nhiều và sự khôn ngoan cũng lắm mà ế chồng. Còn cô, vừa nhiều tuổi, với hai bàn tay trắng thì có người muốn lấy cô - một kẻ điên. \* \* \* Chúng tôi đi khỏi ngôi nhà. Người và đồ đạc chồng chất trên những chiếc xe tải. Những con thạch sùng, những con chuột cũng đi theo. Chúng rúc rích trong ngăn tủ khi xe qua ổ gà. Bác thứ đi từ hôm qua. Sau khi dặn một câu: “Ngày kia đẹp ngày, hẹn về cùng làm việc chuyện tiền vàng với bác trưởng”. Xe sắp rẽ sang phố khác. Tôi ngoái lại nhìn. Ngôi nhà trầm mặt đứng. Cổ kính, rêu phong từ bao đời nay không còn của mình nữa. Mẹ cứ giơ tay lên rồi hạ tay xuống, mồm lẩm bầm: “Hết rồi. Hết cả rồi giờ ơi. Giờ ơi là giờ, sao tôi khổ thế này. Hết cả rồi”. Tôi muốn ôm lấy mẹ, an ủi mẹ nhưng tôi phải giữ đề. Tôi không thấy gì cả. Với tôi, mọi sự lại bắt đầu. Chỉ có điều, tốt đẹp hơn hay tồi tệ hơn, tôi không biết. Làm sao biết được ngày mai? Tuy nhiên, tôi nghĩ đến cô. Cô là người hạnh phúc bởi cô chẳng phải mưu tính gì. Giờ này, chắc cô và chú Len đang đi chơi. Ăn kem, uống bia hoặc ngồi hóng gió bên bờ hồ. Để nếu ai hỏi đến, cô lại hớn hờ khoe: “Ăn bia uống bánh”. Hoặc: “Đi ăn kem ngọt lắm. Hai tay hai cái. Một cái mút. Một cái cắn”. Cô và chú ấy sẽ nói những chuyện vô thường vô phạt, không đầu không cuối, không tổn hại đến ai, chẳng câu nào ra câu nào và cười tít mắt. Họ nghĩ đến ngày cưới. Và cuộc sống tương lai bằng ước mơ của một người quá tỉnh táo nhưng mất mát và một người điên, được hay mất đều không hay biết gì. \* \* \* Ngôi nhà lụi xa. Chiếc xe cồng kềnh, nhấp nhồm trên một phố đông người. Mẹ chỉ còn nức nở chứ không nói gì. Mắt mẹ nhìn ra xa, vô

hồn. Tôi chột giật mình. Lúc này, trông mẹ rất giống cô, giống một người điên. Và thất ruột lại vì sợ. Nhớ mẹ điên? Và các bác nữa. Lúc lên xe, tôi thấy bác trưởng, bác thứ ai cũng thất thần, hốt hoảng và già sọm đi vì tính toán, lo âu. Hai bác dâu thì nhìn nhau gằm ghè như canh trộm. Sau mọi chuyện vừa rồi họ có thể điên lắm. Có những người đau khổ quá, sau một đêm đầu bạc trắng. Có người bất hạnh quá vì mọi thứ bỗng tuột ra khỏi tay mình, cái sự điên tình chỉ là gang tấc. Mà suy cho cùng, nếu điên, được như cô, tôi thấy tất cả nên điên, đó sẽ là hạnh phúc./.

## Thu xếp cuối đời

Vào lúc 3 giờ chiều thì phòng xông hơi vắng khách. Lại ngày đi làm, chỉ có ông thu vé nằm ngủ, chân thõng xuống đất, ưỡn phần nhạy cảm vào mặt tất cả những ai đi qua hành lang mốc ẩm, để vào khu tắm và xông hơi. Thừa vắng người quả là dễ chịu, dù mọi vật ở đây đều bản, hơi hám mùi công cộng, không chút ánh sáng tự nhiên. Có một dãy phòng tắm nhỏ, vừa đủ cho một người, vòi nước rò rỉ, không quen mà chạm tay, nước sẽ phun tia vào mặt.

Hoa nói: "Tao mua hai nắm lá xông. Thấy trong điện thoại hôm qua, giọng mày ngàn ngạt. Chắc cảm cúm rồi. Mùa này nồm ẩm, dễ sụt sịt lắm". Nàng không nhìn tôi, nói như với chính mình. Mặc chiếc váy ôm sát làm đường viền quanh hông uốn cong, không biết thợ may đo cắt khéo kiểu gì làm hông Hoa đội cao lên, tròn hơn, vểnh ra như trêu người. Chiếc áo đen cổ quả tim ôm sát vòng ngực, có vẻ rất thoáng nhưng không hở. Đủ để thấy ngực Hoa đầy đặn, da mịn màu ngà. Cột mái tóc xoắn bằng cái chụp, cúi người kéo cái khay nhựa to, tụt đôi giày lười đỏ huyết dụ khỏi chân, cho vào trong làn, Hoa bắt đầu cởi áo.

Tôi cũng làm những việc giống Hoa. Tháo giày. Cột tóc. Cởi dần đồ, tống vào chiếc làn. Hai đứa cùng quấn khăn bông ngang ngực, dài xuống đùi, đi chân trần, cất đồ vào tủ, khoá lại và móc dây vào cổ tay. Hoa đứng, tay cầm một chai sữa tươi đựng nhờ vào chai nước khoáng, tay còn lại cầm hai bó lá xông. Tôi lò dò chân đất trên nền gạch nước trơn trượt, ra ngắm người đàn ông ngủ ngon lành trên chiếc ghế dài, có tựa, có vịn dùng cho khách mát xa chân. Thấy bộ phận nhạy cảm gò lên sau lớp quần soóc, hơi tản ngán.

Nhưng chẳng lẽ, cứ đứng nhìn mãi thế này, càng tản ngán. Đành rặn ra một tràng ho, chìa mặt về phía tiếng ngáy ư ư phù phù mà phá như muốn bung cuống họng. Những tiếng ho chém ngang giấc ngủ, tác dụng ngay. Ông bật dậy: "Săn sàng chưa?". "Rồi anh ạ". "Ô kê! Anh bật cả hai phòng. Bên khô lò hơi chậm đấy". "Vâng. Bọn em ướt trước!".

Người đàn ông sau khi bật công tắc điện tổng cho hai phòng xông khô và ướt hoạt động, nghiêng nghiêng tai nghe tiếng xì xì phát to dần sau hai cánh cửa gỗ, ngáp một cái thật dài, đi ra. Còn lại hai người, và mịt mù hơi.

Tôi nói: "Quên tắm rồi!". Hoa đang chống hông trong đám hơi ùn ùn ra như khói nhà cháy phía bên kia, nhét hai nắm lá xông, không quay lại, đưa ngược cho tôi chai sữa tươi, giọng bắt đầu ngạt: "Xoa sữa tươi cho mát, da mịn lắm". Tôi nhịn thở, đón lấy chai sữa: "Một tạo thế này, mày xoa đi. Tao ra tắm cho ướt, xông nhanh thoát mồ hôi".

Chỉ mấy phút sau, Hoa trước mắt tôi chỉ là một dáng mờ. Nàng đã bỏ khăn tắm, khoả thân hoàn toàn trong khói. Không thấy rõ ràng, nhưng biết người Hoa rất căng. Tôi đặt cái khăn mặt ướt nước lạnh vào mũi, thông qua đó để thở hơn một chút. Khói ùn ùn ra đặc quánh mùi hương nhu, củ sả rồi tất cả chui qua mũi, chạy thẳng lên não. Tôi hít hà, muốn đẩy cửa xông ra, hết

chịu nổi rồi. Hoa nín: "Cố ngồi 5 phút nữa, toát càng nhiều mồ hôi, mảy càng đỡ đau đầu". Tôi ừ qua mấy lớp khăn mặt. Hoa lại nói: "Mày suốt ngày ngồi văn phòng, máy lạnh vù vù, không ra mồ hôi, bao nhiêu độc thấm ngược lại hết". Tôi lại ừ, cố chịu thêm một lúc nữa. Hoa như không chịu bất cứ ảnh hưởng nào của hơi nước đặc, của tức ngực khó thở, nói tiếp: "Mai tao thi lấy bằng lái xe. Tập thể mà cũng ba tháng mới chạy hết Láng-Hoà Lạc".

Rồi Hoa cười khúc khích vì điều gì đó trong đầu, ngồi xuống sát cạnh tôi, chiếc khăn mặt nhỏ xíu chà lên chà xuống phần ngực, cặp vú dày, nhô cao: "Hôm thầy giáo bắt tao lái từ Xuân Mai về đường Nguyễn Thái Học, ra Bờ Hồ đúng giờ tan tầm, quần tao ướt nhep. Cái ghế ngồi sưng nước. Mà tao không hề đái dầm. Không biết nước ở đâu ra!". Tôi nghe mà thần phục, muốn nói một câu gì đó, nhưng ngực tức đầy hơi, không thở được nữa, đẩy cửa đi ra.

Bên ngoài.

Mới mấy phút trước đó ảm thấp, thiếu không khí, bây giờ rộng toang thoáng mát. Bỏ khăn ra khỏi mũi, hít thở từng cơn. Người đỏ như tôm hấp, hai má rục hồng, mắt sáng long lanh. Ngồi xuống chiếc ghế, vừa lúc Hoa cũng chui ra. "Mày giỏi thật, lái được ô tô. Tao thì chỉ có một cách duy nhất, cạy vào não một cái chíp. May ra được". Hoa nói: "Ngày xưa, tao dạy mày đi xe đạp, rách toạc mấy gấu quần vì bị cái xích cắn. Nhớ không?".

Tôi tu Vital mần ừng ực, nhìn Hoa rục sáng như thể mười mấy phút xông hơi vừa thay một lớp da mới cho nàng, gật đầu. Hoa cầm chai sữa tươi lúc trước dùng để xoa lên da giờ thừa ra, uống nốt, tiếp: "Khi bố tao mua cái xe Cúp Nữ Hoàng, tao tập đi được một mình, việc đầu tiên là tới nhà mày. Ngõ lúc đó đông người xếp hàng lấy nước. Tao hoa mắt, chóng mặt, càng tránh lại càng hút vào đám người. Thế là lao ngay vào một ông, bụng rất trắng, mặc cái quần đùi vải rộng như cái váy. Tao vẫn còn nhớ tiếng quần đùi ông ấy rách xoạc một cái, cứ như tao xé vậy. Rồi tao nằm dưới đất, ông ấy nằm trên tao, trên ông ấy là Cúp Nữ hoàng. - Hoa lại cười, hàm răng đều trắng loá trên khuôn mặt đỏ rục - Rồi tao chở mày đi chơi. Cái tay ga xe bị kẹt, không tắt máy được. Phải chạy mấy vòng hồ Hale, chờ hết xăng, tự tắt. Hai đứa đẩy về. Bố tao đứng sẵn ở đầu ngõ, tát tao bốp bốp, rồi quay sang lườm mày, gầm gừ: Đồ giặc cái hai đứa mày". Tôi gật: "Mình chơi với nhau đến giờ, 24 năm rồi nhỉ?". Hoa quay sang: "25 năm chứ".

Gần 4 giờ.

Khu xông hơi có thêm hai người. Đàn ông. Có vẻ như không quen nhau, và cũng không lạ gì chuyện sẽ tổng ngồng chui vào phòng xông hơi với người khác giới. Họ lặng lẽ thay đồ, cất vào tủ, rồi chui tọt vào những đụn khói đang đùn ra từ phòng xông khô. Hoa vẫn miên man: "Xem ra đi được xe đạp là khó nhất". "Dễ nhất thì có". - Tôi nói. "Mày chưa lái ô tô, chưa biết là dễ thế nào. Nhất là lái xe xịn. Càng xịn, càng ít người đâm vào. Họ ngại đèn nên tránh từ xa. Đi xe đạp khó nhất vì cái yên đã bé, lại cứng. Đau lắm".

Sau ba lần chui ra chui vào, tôi và Hoa sang phòng nghỉ, nằm ăn khoai tây chiên và nghe nhạc. Mùi mồ hôi dầu, mùi nước hoa đàn ông, keo xịt tóc hắc đến ám ảnh trên những ghế da. Người trực thu vé đã dạt vào góc tối nhất, ngáy pho pho. Ngoài sân, qua khuôn cửa nhỏ, là bể bơi. Nước xanh đảo điên phản chiếu mái kính. Những cái đầu đội mũ bơi nhấp nhô. Thỉnh thoảng ré tiếng cười.

Hoa bảo: "Cave nó cười cũng khác người thường. Vô tư, không cần biết đến ai". Một thoáng, như bị tiếng cười lãnh lớt lôi kéo, nàng kéo tôi ra ngoài. Bể bơi trong nhà, nhưng sáng trắng. Đang giữa chiều, nắng rục lên làm nước loá mắt, nheo mắt một lúc, thấy đáy bể có vài viên gạch trắng vỡ sứt. Cô gái cười như cave, hay cave cười tiếng con gái đang tát nước vào mặt

một thằng cu con ngượng nghịu. Nó thèm khát con bé đến nỗi không cần biết đây là nơi công cộng, là chỗ mà trừ áo tắm quần tắm che giúp, thì cái gì trên người mình cũng bị người khác thấy, xông vào chộp người con bé kia từng từng nhảy sau mỗi cơn sóng tới, sóng đi.

Tôi nhìn hai đứa. Chắc con bé kia bằng tuổi Tuyết. Nhưng con gái tôi, ngực không lớn thế. Cũng có thể bằng như vậy nếu mặc kiểu áo bơi kia. Tuyết cũng biết bơi, nhưng không thích nước. Yêu con bắt lỗi, tội con cho trèo. Ngày tôi mang nó ra bể bơi, phải mất một tuần sau, nó mới thôi ngồi thả chân xuống nước khoáng khoáng, cười toét: "Con biết bơi rồi, về thôi mẹ". May sao, bể bơi hôm đó có một người, trông mặt là thấy nên tin vào người này, mà không cần tìm hiểu tại sao mình tin. Anh ta đưa hai cánh tay nổi cuộn cơ đón Tuyết, như đã thân nhau từ lâu: "Xuống đây, bơi với chú nào, công chúa". Thế là Tuyết nhảy ùm xuống. Vẫn còn nhớ, lúc đó, bụng tôi quặn lại. Chưa bao giờ cha của Tuyết gọi con mình là công chúa.

Hoa nằm dài ra ghế, thì thầm: "Mày lo xong thiết kế nhà ở Tuần Châu chưa?". "Tuần sau có bản vẽ và chi phí nguyên vật liệu tạm tính. Anh ấy bảo, xây tường đá là bền nhất, làm cột cũng bằng đá. Giá kiểu nhà sàn. Nước biển mặn, không dùng thứ khác được. Anh ấy cũng khuyên là đừng làm gì vội, đã ở đâu mà xây. Cứ quây tường bao lại, mười năm nữa, xây cũng vừa".

Hoa nhắm mắt, thờ dài: "Tao chỉ hỏi là mày lo xong chưa thôi. Đã bảo, chuyện xây nhà nghỉ là của mày. Muốn làm gì thì làm. Tao thì lo lái xe cho chắc, học thêm cách sửa xe, nhớ không may giữa đường chết máy gọi ai. Thế còn nhà ở Hoà Bình, ông hàng xóm có cho mình mở cái cổng qua con suối bên ông ấy không?" "Ông ấy OK. Nhưng bố ông ấy lại không. Nói là nếu hai đứa mình về ở, ông ấy sẽ cho. Sợ đồng ý bây giờ, mình mở ra xong, lại bán đi. Thế là ông ấy bị lừa à". "Gớm, tám mươi hai rồi mà vẫn sợ thiệt. Không cho thì thôi. Hay mình thuê bọn ở làng đào một cái ao, thả ít hoa súng, vài con cá rô. Khỏi cần suối nữa. Nước nào chả là nước!".

Tôi cười nhẹ, thấy lúc nào Hoa cũng dứt điểm mọi chuyện nhanh hơn mình. Chắc nhờ cái tính đấy mà nàng lái được ô tô, còn tôi thì không. "Để tao gặp thêm lần nữa. Hôm sang chơi, ông tám hai đấy có vẻ thích cái máy tính xách tay của tao. Ngày xưa mua có 500 đô, khấu hao hết nhè rồi. Tao sẽ gạ. Kính biếu cụ hẳn cái máy tính. Ông ấy có cái chơi. Tao sẽ cho nhà mình mở ngõ ra suối". Hoa ho húng hắng, rồi gật: "Tuỳ mày. Tao chỉ cần biết lái xe".

Dưới bể bơi.

Hai bà khoảng trên năm mươi, không chịu nổi cảnh vầy vùng nghịch nhau quá lố của cô gái và chàng trai, hét lên: "Này, nhóc con. Đây là bể bơi công cộng, chúng mày có rửng mỡ thì về nhà. Có coi ai ra gì không?". Hai đứa kia tạm ngưng vờn nhau. Thằng bé ngoảnh sang nhìn hai bà đang phùng phùng đốt lửa dù người ngâm hết dưới nước vẫn không thể nguội bốt, cười toét: "Thưa hai má, bọn con đang tập bơi mà".

Hoa nhìn như hút mắt vào thằng bé, khi nó cười. Khuôn mặt đầy nước, hàm răng trắng. "Nó giống thằng Thắng quá. Những lúc tao hết chuyện này chuyện khác, bao giờ nó cũng cười, nói nhanh một câu rất đơn giản, tao hết giận ngay". "Thì con cái mà. Mẹ thì lúc nào chả phải chạy theo. Vài năm nữa, chắc nó cũng bằng thằng kia". Tôi nói, nhìn hai đứa tiếp tục vọc nước vào mặt nhau. Hoa nhìn sâu vào thằng bé, như cân đo xem so với thằng Thắng con mình, ai hơn ai kém.

Hai bà béo lờng lộn trèo lên bờ, đi tìm người quản lý phản ánh. Hình như không có quy định người đi bơi không được đùa cười to, nên chị quản lý đứng ngây ra, chịu trận với hai bà nhưng không tiến lên nhắc nhở. Tôi bật cười: "Nhìn rồi rút kinh nghiệm nhé. Sau này tao với mày đừng như hai bà kia. Con đâu con rể nó tống cổ ra đường". Hoa có vẻ bốt căng thẳng hơn vì sự so



sánh này giờ, thở hắt: "Chưa cần bị tổng cổ, tao với mày chẳng đã chuẩn bị trước chỗ lủi đấy sao? Già là vớt đi, mà lại không chết được, về núi hay ra biển ở cho yên. Đúng là bọn mình chỉ ở được với nhau, không ở được với ai".

Như để khẳng định cho chắc chuyện sẽ không ở được với ai, Hoa kể thêm nàng vừa bỏ anh chủ của hàng tiêu thụ đồ điện gia dụng. Hoa không thể ở với người mà trừ lúc ngủ, khi tỉnh dậy thì một nửa thời gian alô nhập xuất hàng, nửa còn lại bàn mưu diệt đối thủ cạnh tranh ngày càng mọc ra nhiều, bằng đủ mọi trò. Hoa chỉ là nơi anh ta ấm êm, giải quyết sinh lý, yên tâm hơn chơi bậy ngoài đường. Con cái có rồi, lại nhiều tiền, gặp đứa trẻ ranh nào là sợ nó lừa không mất tiền thì nó đẻ ra con để trói, còn chết hơn. Cặp với Hoa an toàn nhất. Tiền nàng có đủ, có thêm con nàng không cần, đàn bà bốn mươi ba, chín nòng nàn, việc gì phải đi đâu cho căng thẳng.

Người đến đông dần, rồi toả vào các cánh cửa. Thấy những con đường nhỏ nước ướt nhiều hơn, tiếng cười, hét, gọi nhau phòng nọ phòng kia. Hoa ngồi dậy, nhìn tôi: "Vào thêm vài phút nữa. Tao có thời gian, đi xông nhiều. Mày bận, lâu lâu đi được một lần, cố đi!".

Khi tôi và Hoa chui vào, thì phòng chật những thân người trần truồng. Bê xây bằng đá, hình chữ L. Ngồi sát vào nhau, chắc đủ cho mười cái mộng. Phải mất một lúc, họ tự sắp xếp, tôi và Hoa mới có chỗ ngồi. Những tiếng vỗ bồm bộp vào bụng, cho tiêu mỡ. Người thì đứng uốn éo vặn vẹo trong khói sương, hai cái vú chảy lắc qua lắc lại. Hôm nay, đàn ông không sang bên xông ướt, nên đàn bà thật hồn nhiên. Có hai người ngồi trong góc đang tính giá mua bán chung cư, quy thành tiền thì lãi gấp đôi, nhưng đổi sang vàng thì hoà. Một chị xì mũi liên tục, rồi ho khan. Cứ vài phút, thấy một người choàng vội cái khăn, mở cửa, lao bắn ra ngoài.

Hoa bảo: "Hôm qua, bố thằng Thắng về. Mặt nát bét. Vay tao năm triệu. Nói là phải tiêm kháng sinh". "Ngã xe máy à?". "Lão ấy tổ lái từ năm 15 tuổi, sao có chuyện ngã xe. Tao chán, không hỏi tại sao, cho 3 triệu. Vay với chả mượn, nói vay cho sang mồm. Loanh quanh một lúc, kể là lên thăm con bồ trên Tuyên Quang, bị chồng nó bắt, đánh cảnh cáo".

Tôi thấy tức ngực. Khói loãng dần. Mùi củ sả, hương nhu bay đi hết. Pha vào trong hơi nước đặc, mùi mùi người đàn bà. Hương rất đậm. Hoa thở dài: "Vi ông ấy là bố con mình, phải chịu. Tao cho tiền xong, bảo lão ấy đi thật nhanh, sợ thằng Thắng về trông thấy, không biết nói với nó thế nào". "Ừ, thà không gặp bố còn hơn. Chứ gặp như vậy, chỉ hại con mình".

Thêm vài thân người trần truồng mập mạp đẩy cửa. Người mới vào, vì chưa quen hơi khói nên không thấy ai. Dáng đi có phần nghênh ngang. Người ngồi sẵn bên trong, nhìn ra thấy hết, lặng lẽ co gọng, nhường chỗ. Có một ông thập thò, dò dẫm như vén màn mây đặc, ngó nghiêng. Lập tức, mấy bà cuộn ngay khăn lại, che thân trong sương mù. Cảnh giác. Tiếng một cô véo von: "Anh giai ơi, khô trước đi, ướt sau cũng được". Người đàn ông chắc người được không gian hôm nay đặc mùi đàn bà quá, đang ngộp ngừng, được lời như cởi tấm lòng, gật gật như anh mù, giật lủi quay ra.

Hai đứa ra tới đường, là sáu giờ.

Còn chút nắng đầu đó nên trời vẫn sáng. Tôi lấy trong túi ra hộp OMEGA-3 bỏ vào giỏ của Hoa: "Mày uống cái này, tốt cho nội tiết". Hoa cúi nhìn, cười: "Tốt cũng chẳng làm gì. Hôm nọ, đi họp phụ huynh cho thằng Thắng, mọi người đoán tao 35. Lúc nói 43 rồi, lác mắt hết". Nhìn tôi, Hoa hỏi: "Mày vẫn quyết bỏ ông Dân?". Một cơn tức ngực dâng lên. Mỗi khi nghe tới tên Dân, thường là thế".

Kéo dài mãi, chẳng đi đến đâu. Mỗi lần về Hoà Bình tính chuyện xây nhà nghỉ, hay nghỉ tới khu đất ở Tuần Châu, tao nghỉ, sau này, khi xong tất cả, thì ông Dân sẽ ngồi ở đâu? Ba bề bốn hướng, không thấy có chỗ nào hợp cho ông ấy hết".

Hoa lê đôi giày lười trên đất, thỉnh thoảng tuột ra khỏi bàn chân nhỏ xíu, trắng nổi gân xanh: "Mai kia thằng Thắng nhà tao đi du học, con Tuyết nhà mày đi lấy chồng. Rồi chúng nó có những đời riêng. Bố thằng Thắng hay ba con Tuyết đều biến hết. Không còn con chung ở đó, lý do gì mà về. Mà ba con Tuyết phải cái tội không chịu làm ăn, nhưng còn hơn bố thằng Thắng, cờ bạc, đánh nhau. Chán nhỉ?".

Tôi nhìn về cuối đường.

Chợ cóc chiều vẫn họp, thưa vắng nên phố bỗng rộng, "Lâu rồi không thấy ba con Tuyết về. Chắc vào Sài Gòn rồi. Cũng may mà ông ấy đi xa". Tôi thì thầm, không hiểu sao mỗi lần nhắc tới chồng cũ, giọng thường lạc đi, rồi lái sang chuyện khác. Chuyện gì cũng tốt hơn chuyện về chồng cũ "Cứ nghĩ ngày bọn trẻ con đi hết, mình già, không ở với ai được. Bây giờ đã không thì sau này càng không. Càng nghĩ, càng thấy tao với mày ở với nhau là đủ".

Hoa cười, khuôn mặt hắt sáng: "Thế thì tao mới học lái xe để làm tài xế cho mày. Mày kiếm tiền giỏi, về nuôi tao. Tao chả ăn uống gì, chỉ thích rượu. Chả may mày yêu được ai, bỏ tao một mình, tao sẽ uống rượu suốt ngày. Thế cũng xong". Tôi cười: "Sao mày không nói là mày biết lái xe, rải mỗi tỉnh một ông bò, bỏ tao chết già với cái nhà có dòng suối chảy qua cửa ông già năm nay tám hai, sau này chắc chín lăm, vẫn tính toán hơn thiệt, sợ bị lừa?".

Đến bãi đỗ xe.

Hoa ngồi lên yên xe, nhoèn cười: "Tao mới mua thùng rượu vang Chilê. Mười hai chai một thùng. Lúc nào rảnh, sang uống". Tôi cũng ngồi lên yên xe, đầu quay hướng khác, ngoảnh lại: "Lúc nào lấy bằng lái, khao tao một chuyến. Mình sẽ lên đất của mình bằng xe của mình, do mày lái. Tao là thích nhất thế đấy".

"Ừ, tao cũng thích thế nhất".

## Cát đợi

Đêm nay. Dù biết chỉ là một mình. Sẽ cô đơn và tràn mi nước mắt. Nhưng tôi vẫn ra biển. Cả một ngày tôi lang thang kiếm tìm trên bãi vắng dấu vết hôm qua. Tuyết nhiên không có. Biển về đêm. Cát mềm và ấm, nồng nàn vị quyến luyến. Biển hùng vĩ, bao la đến vô cùng. Chẳng còn lạ gì. Cát vẫn là cát. Gió thổi bay vô tư, hào phóng. Một triền cát rập sạo vàng trắng sáng dưới chân trời, xanh như hoá thạch. Bây giờ anh ở đâu? Bước chân thập thò lún chìm dưới cát. Phía xa. Trên sự vô cùng vô tận thẫm đen đó, nhay nháy sáng từ những chiếc thuyền đánh cá. Mọi vật như ngưng đọng.

Tôi bỏ giày, rón rén kiếm tìm trên cát, dấu vết ngày hôm qua, chiếc giường trong đêm tân hôn. Tôi hồi hộp chờ mong sẽ thấy cái hõm nơi tôi nằm xuống. Tuyết nhiên không. Hôm qua. Lúc ấy. Tôi ngu ngơ thì thầm với anh: Chỗ chúng mình yêu nhau, có gần một chiếc thuyền, mai em sẽ ra đây trồng một cây dương kỷ niệm, nghe anh. Anh cười, sáng loá: Khi con. Cô bé tí của anh. Ngày mai thuyền ra khơi, cát sẽ xóa mọi dấu vết. Bé biết đâu mà tìm để trồng dương? Tôi cãi: Em sẽ ra sớm khi thuyền chưa đi biển, chịu không? Anh cười: Em nói cứ như chuyện đánh dấu

mạn thuyền. Tôi hỏi: Chuyện ấy là gì? Anh trả lời tôi bằng cách khẽ khàng áp khuôn mặt trầm tĩnh lên triền cổ tôi. Rồi chúng tôi nắm tay nhau, đứng lún chân xuống cát. Đợi thủy triều lên. Song táp mạnh lên bờ, nước thấm qua quần mát dịu. Có một đợt sóng xô đến, anh nhấc tôi lên, quay một vòng rồi thả tùm xuống. Tôi ướt thêm áo. Anh bảo: Mai mình xa nhau, em ngoan nhé. Tôi lắc đầu quày quạy. Không biết. Không nghe. Không nghĩ. Anh ơi, bà bảo: Hôm nay rằm tháng bảy, ngày xá tội vong nhân, nên đi thả ốc để cứu vớt các linh hồn có phải không?

Đêm nay. Trăng mười sáu. Tròn trĩnh và trinh nguyên, vàng rực tưới ánh sáng xuống sóng nước như thể lần đầu hiển hiện trên đời. Chỗ hôm qua chúng tôi nằm, giờ gió và sóng đã làm chìm đi tất. Cách đây xa xa. Ngược về phía đường vào thành phố, hàng nghìn dấu chân in hằn trên cát. Chắc về đêm, thủy triều sẽ lại xoá đi. Tôi ngồi xuống. Rồi nằm ra, tóc để dài trên cát. Cát chõ che, triu mền vuốt ve tôi như thể cát hiểu tôi cô đơn. Giờ này. Hôm qua. Tôi mê đi trên chiếc giường hạnh phúc, chiếc giường có một không hai trên thế gian này. Tôi yêu và tôi được yêu. Dù biết rằng đến phút ấy, tôi vẫn chưa được gì trọn vẹn ở cuộc đời. Luôn luôn cô đơn, khát khao một cái gì cụ thể, nên chẳng bao giờ có. Rồi chợt gặp anh. Anh bình dị nhưng sang trọng. Anh dân dã, nhưng đầy ấp những gì tôi khuyết. Có người ví tình yêu ào nhanh như cơn bão. Anh đến với tôi chẳng phải mưa dông, chớp giạt. Anh êm đềm thấm vào tôi như hơi thở. Tôi không tin rằng mình lại có tình yêu bởi tôi mất nó quá lâu rồi. Bà bảo: "Trong tình yêu, có lúc phải giành lấy cái để gọi như chơi bạc ấy, được thì phát, hỏng thì thôi, nhưng cứ phải cướp cái".

Chuyện tình yêu bây giờ thật cũ. Hầu như trong đời ai cũng đã xếp xó vài cuộc tình. Còn tôi. Cũng một lần. Chỉ khác là tôi không xếp xó tình yêu của mình, tình yêu của tôi không bị mạng nhện chằng bởi tôi đem nó đặt lên ban thờ, và siêng năng thờ cúng. Tôi cúng vái nó mỗi khi chiều đến sương giăng khói toả vào đông. Những vòm sấu ran ran tiếng ve ngày hè và khi một cơn mưa rào đổ vội, cả mặt đường trắng ly ty hoa. Vài bận hương khói khi ban thờ hiện lên con đường đầy ấp kỷ niệm tôi có với người ấy. Từ chiếc lá khô chợt sa vào lòng đến bông sấu ngại ngái rơi rắc hương. Rồi tôi thờ tình yêu của mình bằng những bản nhạc dĩ vãng. Chỉ buồn và tuyệt vọng là bây giờ, những bản nhạc xưa cũ của tôi được vài nhạc sĩ tài hoa gộp lại, lấy mỗi bài dăm đoạn để tạo nên một liên khúc, bài nọ đuỗi bài kia, ào ạt như thể hát khoán. Khi mới nghe bản hên khúc hùng vĩ gồm những tình khúc của Vũ Thành An, Trịnh Công Sơn... tôi bật khóc bởi nó nháo nhào xáo trộn tất cả. Kỷ niệm trong tôi đuỗi nhau như bắt cướp. Có bài tôi và người ấy nghe trên một con tàu đánh cá, một người dân chài đã hát mộc mạc cho tôi quên sợ hãi. Có bài tôi nghe khi anh đưa tôi về đêm, vắng ra qua nhà ai đó... Vậy mà giờ đây. Tất cả được xâu lại như một xâu cá rô, quấy đập liên hồi với cái tên: Liên khúc tình yêu số... Tuổi học trò của tôi ra đi cùng người ấy. Và tôi chờ người ấy hàng ngày, dù tôi biết họ vẫn chình chu chờ nhau đi làm mỗi sáng. Họ - bộ ba ấy nghễ nghện trên đường bằng một chiếc xe cúp đỏ. Đầu tiên là rồ xe muôn năm chờ áo mưa, túi lược. Đến một thằng cu kháu khỉnh. Rồi người ấy với một "nền độc tài êm ái" sau cùng. Thi thoảng giáp mặt nhau, tôi chợt thẩn người tự hỏi: Tôi thờ ai, thờ cái gì? Lâu nay tôi hương nhang cho một tình yêu quá cố, để không biết cái kẻ trước mặt tôi với cái áo mưa chung thân bên người và hàng lô bút bi cài túi kia là hai hay một với người tôi thờ cúng?

Tôi áp người xuống cát. Một cảm giác êm dịu, không mịn màng mà ram ráp xâm chiếm lấy tôi. Anh đã đi thật rồi. Ngày xưa, cái người đàn ông chăm đem áo mưa đã mang đời con gái của tôi đi không hoàn lại một câu xin lỗi. Hôm qua. Anh mang nó trả lại cho tôi. Trọn vẹn đủ đầy. Có lẽ bây giờ anh đã đến nhà. Anh bảo: Anh về. Sẽ cách xa em lắm đây. Anh sẽ tìm em. Chắc chắn sẽ gặp. Còn có gì hơn nữa thì anh không dám hứa. Anh yêu em, dù muộn màng. Anh thương em, cô bé tí của anh, khỉ con của tôi... Lúc ấy. Anh chỉ ôm tôi, chạm bờ môi anh vào môi tôi. Còn tôi. Chợt nhận ra anh là tất cả những gì lâu nay tôi thờ cúng, khẩn vái. Tôi tự động nằm xuống cát. Tôi cần anh, đã tìm thấy anh và cần dâng hiến cho anh. Lúc ấy Có một giọt nước

mắt tràn qua mi tôi. Cảm nhận được vị mặn của nó, anh thì thầm: Tin anh nhé, anh yêu và thương em. Tình thương quan trọng và lâu dài hơn tình yêu. Tôi lắc đầu, bật khóc. Tôi đâu cần anh nói thế. Khẽ rướn người. Bản năng của người đàn bà trở dậy dù ai cũng tưởng tôi còn con gái. Tôi cong lưng áp sát vào anh. Dưới tôi là cát. Ngoài kia là sóng êm đềm hùng vĩ như anh bên tôi. Lúc ấy. Tôi mới thôi ám ảnh về người đàn ông đeo áo mưa trong giỏ xe giữa trời nắng và mùa khô. Mới thôi bực dọc về cái liên khúc tình yêu đánh số...

Sáng nay. Khi tỉnh dậy. Biết anh đi rồi. Tôi thẫn thờ nhìn bà đang ngồi hướng đôi mắt kèm nhèm gần loa ra xa lúc nào cũng như tâm niệm điều gì. Bà thuộc nhiều chuyện, biết nhiều cuộc đời. Tôi hỏi: Đánh dấu mạn thuyền là gì hả bà? Là: Có người đi trên thuyền giữa dòng rời cái gươm xuống nước, liền đánh dấu vào mạn thuyền. Lên bờ, cứ chỗ đánh dấu mà tìm gươm, chẳng bao giờ thấy. Rồi bà đứng lên, lẩm bẩm, tiếng thập thồm cùng chân bước lên vào sân... Ôi dào, ảo vọng cuối cùng của ta là tin rằng không còn ảo vọng gì sất...

Từ từ ngồi dậy trên chiếc giường cưới của mình, tôi để lại dưới lưng một cái hõm nông hơn hõm hõm qua một nửa. ánh trăng thanh khiết, bao dung như mẹ chõ che. Giờ này, anh đang ở nhà, với mọi sự cố định mà tôi không bắt anh phải dứt bỏ. Bởi tôi là kẻ đến chậm. Tôi đứng lên, hai tay xách giày, lẩm lũi đi trên con đường để vào thành phố. Cát và biển ở lại sau lưng. Đợi chờ. Xa dần. Đêm nay. Tôi sẽ sửa lại ban thờ. Một ban thờ không có bản liên khúc đánh số.

Một ban thờ mới.

Thờ anh.

## Cầu thang

Một, hai, ba  
Một, hai, ba

Cứ bắt đầu đến chỗ rẽ, là Trân lẩm bẩm đếm. Ba tầng gác cô còn đếm được một cách không dứt quãng. Tầng gác thứ tư Trân hơi dừng để thở Một... Hai. Ba.  
Tầng năm. Chỉ còn tiếng thở hắt ra.  
Cổ họng Trân khô đắng và như bị cứa.

Còn những hai tầng nữa mới đến phòng làm việc. Trân cúi đầu, cố gắng bước lên và tự ghì mình hơi thở của mình cho nó khỏi bật ra. Còn nhớ, hôm chọn phòng làm việc này, mấy đồng sự thắc mắc: "Chị Trân, sao chị đồng ý mình ở tầng bảy, mà thang máy hay bị hỏng, chị biết rồi đó". Trân cười. Họ đâu biết là cô chỉ được cảm thấy mình là mình nhất khi cô đi ở những bậc cầu thang kia cũng là sự bất ngờ Cuộc sống thời hiện đại, tìm phút tự do của mình khó qua. Đường lên nhà anh cũng qua 68 bậc thang gỗ Cầu thang hẹp, nhiều chỗ gỗ mục cho nên Trân đi phải dè dặt. Không bị cảm giác càng lên càng mệt mỏi như lên phòng làm việc hàng ngày qua 68 bậc gỗ (có khi 67 hoặc 69 bậc) đấy là anh.

Để đếm được 68 bậc cầu thang. Trân phải đi qua một ngõ dài hun hút. Đầu ngõ là một hàng phở Họ bán chui bán lủi phải giấu mỗi nơi một thạp Bánh phở thì treo lủng lẳng ở giữa ngõ, cuối ngõ thì có hai chậu bát linh xình nước và những chiếc bát nổi cùng hành, ớt và văng mợ Và đặc biệt, chỗ tin tưởng nhất dù đông người qua lại, có một con chó Nhật đen vì bản, một con mèo mắt long sòng sọc hay ngồi thì họ để gạ Những con gà công nghiệp béo căng nứt toác cả

da, dòng nước mỡ ứa ra, chảy rỉ rỉ xuống bậc cửa nổi sang bậc cầu thang thứ sáu. Bao giờ đến anh, Trân cũng gặp những con gà béo căng phao câu chống lên trời với những cái cổ rụt. Hai cánh nó sải ngang ra về thách đố Cảnh đây là chú mèo ngồi ngay ngắn, liêm khiết vô cùng. Cái gì chờ Trân ở cuối những bậc thang gỗ kia. Lúc nào cô cũng tự hỏi mình điều ấy. Hành trình một ngày của Trân thật đơn giản. Sáng leo đủ bảy tầng gác, đủ để nhiệt tình - nản chí và lại nhiệt tình. Các cuộc họp. Các khuôn mặt tưởng như thân với mình lắm nhưng chỉ để nói những câu chuyện vô thường vô phạt nhất. Rồi Trân sốt ruột. Buổi trưa về ăn cơm. Buổi chiều, leo đủ bảy tầng gác để rèn nghị lực và rồi, đến anh, qua 68 bậc gỗ.

Bao giờ cũng thế Anh luôn ở những trạng thái chẳng lặp lại bao giờ Dù có cố đoán già, đoán non, chưa bao giờ Trân đoán đúng. Lúc Trân tưởng giờ này anh phải ngủ, thì anh lại kỳ cách chữa máy nước. Lúc Trân tưởng anh đang ăn cơm thì đến 61 bậc thang gỗ, Trân nghe thấy anh hát vống lên một bài gì đó Anh thích hát Karaoke mà Luôn luôn bất ngờ Nhưng cái sự bất ngờ đó chẳng mới mẻ gì, chỉ làm Trân mệt mỏi hơn. Nhưng rồi, tất cả mọi chuyện lại xảy ra, lặp lại và như một thứ nạp điện cho Trân. Cô lại thấy ở anh điều gì đó mới mẻ để chạy xuống 68 bậc thang và mong chờ ngày mai, để lại chạy lên 68 bậc đến với anh.

Chiều nay, thay vì việc Trân mê mãi đi trên đường, đầu óc tưởng tượng ra lúc đến với anh sẽ thế nào thì cô ở lại cơ quan. Tầng bảy lộng gió chiều. Dưới sân, tất cả nhuộm một màu đỏ của mặt trời hắt sáng. Phía xa, thành phố đã lên đèn. Người đi lại thưa thớt. Chỉ có gió Gió bốn bề tứ phía. Tất cả lạnh ngắt. Trên chiếc bàn hình bầu dục là chiếc gạt tàn đầy những mẩu đầu lọc. Mẩu thì bị dí xuống bẹp dẹt dẹt Mẩu thì sẫm lại vì người hút có thói quen nhúng vào nước mỗi khi hút. Rồi cốc, chén, chiếc nghiêng, chiếc thẳng. Vừa qua một cuộc họp. Người nọ nói người kia ngu Người kia mắng người nọ hồ đồ Suy cho cùng, tất cả, sau đó, để làm gì?

Họp xong. Mọi người hối hả thu dọn những gì là của mình tay xách, nách mang, lao vút xuống bảy tầng cầu thang, lên những chiếc xe máy và tỏa ra các ngã Mọi chuyện, chắc rơi rớt đi trên đường. Có một người đàn ông đứng lại. Người đàn ông cùng phòng của Trân. Cuộc họp vừa rồi, anh chủ trì Anh tung vấn đề ra để mọi người bàn luận và anh chốt lại. Ngày mai anh lại chuyển vào làm đặc phái viên ở Sài Gòn một thời gian. Anh chẳng ở đâu cố định. Anh đến bên Trân, cười như thể chưa có cuộc họp vừa rồi. Anh bảo: "Trân này! Anh đi đợt này cũng khá lâu. Em có nhận xét gì về cuộc họp hôm nay không?"

Trân lắc đầu: "Mọi cuộc họp đều thế Có cảm giác là mọi sự sắp thay đổi nhưng sự thực, đâu lại vào đấy." Anh cười. "Em thông minh lắm. Anh có cảm giác, chúng ta tạo ra những điều may rủi và chính chúng ta gọi nó là số phận".

Trân đứng tựa lưng vào lan can. Gió lùa mênh mông. Gió trải ra vô cùng tận.

Anh im lìm hút thuốc. Rồi anh giơ tay nắm bàn tay Trân. Bàn tay anh bóp mạnh tay cô Hơi ấm từ bàn tay đó truyền sang cô làm cô rùng mình. Anh lại nói: "Em có đoán được số phận em không?" Trân nhìn anh khẽ lắc đầu: "May rủi đến với em là do người ngoài mang lại chứ em không tự tạo ra nó ". Rồi Trân hỏi: "Thế còn anh?"

Anh cười nhìn xuống dưới sân. Đằng sau bức tường rào là đường đi làm. Đằng sau con đường đó là mặt hồ phẳng lặng. Anh thì thào: "Đoán làm gì Người ta bảo anh chỉ sống được một năm rưỡi nữa, 365 ngày cộng 180 ngày. Ngày nào dài lắm là hôm nay, còn ngắn hơn giống hôm qua Sau tất cả sự ngắn dài đó, là mặt đất, là giun dế, sâu bọ, là các luồng nước triền miên chảy dưới lòng đất mà khi chôn một ai đó xuống, họ bảo chỗ người đó nằm có long mạch chảy qua".

Trân mở sững mắt nhìn người đàn ông mà hàng ngày cô gặp. Cô cùng công việc và chẳng bao giờ cô nghĩ là họ lại có lúc đứng với cô thế này. Tại sao lại là một năm rưỡi nữa!

Người đàn ông hơi cười như mỉa: "Anh là sống lâu nhất so với những người đàn ông trong họ. Bố anh chết trận. Anh Cả bị đụng xe. Em anh cảm nhập tâm. Người ta bảo, đáng lẽ anh phải "đi" từ lâu rồi".

Trân rùng mình, bỗng thấy người đàn ông bên mình có cái gì ma quái. Cô bỗng thấy rét. Rét không phải vì gió lộng của những ngày cuối đông mà lạnh ngắt từ trong ra. Suy cho cùng, những điều anh nói cũng có lý. Anh vẫn triền miên kể, như vào luồng vào mạch.

Anh vẫn còn nhớ ngày anh Cả chết, họ bảo anh Cả chết trùng. Đưa anh Cả về quê Đến nghĩa trang làng, mẹ anh mua được chỗ đất ngay bên đường cái. Có sẵn một cái huyệt lớn với những bậc thang dẫn xuống. Càng xuống sâu càng nhỏ dần. Anh còn bực Có hiểu chết là gì đâu. Anh chạy lăng xăng xem mọi người. Anh thấy các cụ trong họ bê ra những bát máu đỏ tươi và những người khác bê những cây trúc ra. Những cây trúc được vót nhọn. Họ khoắng một đầu cây trúc vào bát máu. Anh hỏi: "Máu gì đấy chú". Ông chú quát: "Máu chó đen ". Anh lại hỏi "Để làm gì" Ông chú trợn mắt: "Để cấm đường anh mày về bắt nốt chúng mày. Xê ra, hỏi lảm thệ Không ra kia mà khóc anh đi, chốc nữa hạ huyệt rồi ". Trân rùng mình, nhìn sang người đàn ông. Chợt thấy gần vô cùng và cũng xa lạ Người đàn ông rút thuốc ra hút. Khói thuốc hơi quần lại rồi tan loãng ra. Có cảm giác nó mỏng và nhẹ như linh hồn sau khi lìa khỏi xác. Trân nhìn người đàn ông, giọng khàn đi: "Anh kể với em mọi chuyện để làm gì".

Anh lắc đầu, rít thuốc mạnh. Hai đụn khói từ mũi anh bay ra: "Chẳng để làm gì cả Tự nhiên anh muốn nói chuyện với em. Anh ít khi tâm sự với ai lắm".

Trân hỏi: "Vợ anh chẳng hạn?".

Anh cười, một nụ cười khó tả nhưng đủ để Trân hiểu rằng vợ anh ta là một cái gì đó anh ta cần phải có nhưng cũng chẳng giải quyết được việc gì ngoài sự mệt mỏi. Anh nói: "Em phải thoát ra khỏi cuộc sống này đi. Đòi người ngán ngủ lắm. Em đã không thích cái gì thì cố gắng đừng làm mà phí thời gian, phí sức"

Anh cười: "Nhà anh đối diện với nhà người ấy. Có lần, anh thấy em khóc từ nơi đó ra. Rồi hôm sau, anh lại thấy em đến. Lúc về, có khóc nữa hay không thì anh không biết. Đúng không?"  
Trân gật nhẹ, người lại rét lên.

Anh nhẹ nhàng: "Mọi cuộc tình đều thế cả Hôm nay cứ hy vọng ngày mai khá hơn. Và cứ cố tìm cái này để bào chữa cái kia, nhưng suy cho cùng, giống nhau cả".

Trân hỏi: "Vi thế nên anh cứ đi đi về về"

Trân nhìn xuống, có một người đàn ông lao vút vào sân để xe, khóa nhanh và chạy lên. Người đàn ông đó ở phòng Trân. Anh châm thuốc và cười tủm tỉm. Có tiếng chạy lên thang gác. Tiếng thợ Và ông ta hiện ra, tóc dựng đứng ở mái, bụi làm tóc ngả màu ghi đất. Ông ta sững lại khi thấy Trân và người đàn ông đứng. Rồi cười bả lả (khuôn mặt khác hẳn cuộc cãi cọ quyết liệt lúc trước về việc phân chia lợi nhuận và trách nhiệm): "Ờ các bạn chưa về à"  
Trân hỏi cho có chuyện: "Sao anh Hoàn quay lại?"

Người đàn ông tên Hoàn chạy vụt vào trong phòng, thoáng cái mang ra một chiếc biển thể nhỏ, dứ dứ: "Quên cái này. Tôi mua nó hơn triệu bạc để giảm điện đấy. Mọi đường điện qua

đây coi như tắc luôn. Không có nó, mỗi tháng hai, ba trăm nghìn thì ốm. Dùng dăm tháng coi như hòa vốn". Rồi lút cút chạy xuống đây về hơn hờ, sung sướng như cả thế giới thu lại trong chiếc biển thể dùng để ăn cắp điện.

Anh nhìn xuống sân. Trần cũng nhìn xuống sân. Người đàn ông tên Hoàn gói ghém đậy điệm kỹ càng chiếc biển thể, rồi phóng vút đi.

Anh cười: "Đằng sau tất cả những gì quyến rũ của tình yêu, có những lời có cánh là có cái đó đấy. Vì có cái đó, người ta mới sống được. Đừng thi vị bất cứ điều gì!"

Trần nhìn người đàn ông: "Vậy em phải làm gì"

Người đàn ông nhìn Trần, rồi anh ấy tựa vào tường, nhìn ra xạ Bóng tối âm thầm buông phủ, băng láng sương khói. Người đàn ông đến bên Trần, ôm lấy cô, thì thào: "Em chẳng phải làm gì cả Em nhắm mắt lại và đừng nghĩ đến đạo đức."

Trần nhắm mắt và tim cô đập rộn ràng.

Môi cô bỗng khô ran lên, như muốn nứt ra vì bỏng. Cô thấy nóng toàn thân. Rồi cô chợt chùng người xuống khi đôi môi người đàn ông đặt lên môi cô, cũng nóng bỏng và cuống quýt. Hai người hôn nhau. Bên dưới, đèn các nhà bật sáng. Gió lửa réo rắt. Và bỗng nhiên, họ như bay lên những tầng mây. Dưới kia là cuộc sống, là bon chen giằng giật, là mưu đồ này nọ

Rồi họ cũng buông nhau ra.

Trần ngưng ngưng đưa tay chùi môi một cách bản năng. Người đàn ông châm thuốc, im lặng. Rồi người đàn ông nói, giọng khàn đi.

- Em đừng tìm những thứ em muốn. Cố gắng lắm thì em sẽ được một chút, một chút thôi là quý lắm rồi. Anh làm như vừa rồi là để em thấy, nếu em chỉ vì giằng buộc thể xác với anh ta thì sự giằng buộc ấy mỏng manh vô cùng. Em cũng đã xúc động với anh hơn xúc động với anh ấy vì anh mới hơn. Có nghĩa là chỉ nên cố yêu ai đó bằng tinh thần thôi, chứ còn vì thể xác, chóng chán lắm cô bé a Thôi, anh đi đây. Ngày sống của anh còn ngắn lắm.

Người đàn ông đưa tay bóp vai Trần. Cô rùng mình, sự rùng mình của một thể xác hồi sinh. Thể xác đàn bà. Cô nhìn ra xạ Và nghe tiếng chân xuống cầu thang nhỏ dần.

Lại những bậc cầu thang. Chỉ lên hay xuống quanh quẩn trong một ngày, rồi một tháng, một năm và một đời người. Leo lên thì khó Càng cao càng khó Mà xuống thì nhanh qua.

Tối từ lúc nào. Trần không thấy người đàn ông đi ra. Bất giác, cô lấy tay đặt lên môi. Cảm giác nóng rẫy rần rật như bốc từ trong ra. Cả người Trần rùng mình và cô như phát điên lên. Trần chạy lao xuống cầu thang như để trốn chạy khoảng trống gió làn hun hút của tầng bảy, lại như chạy đuổi theo người đàn ông đếm thong thả những ngày còn lại của đời mình nhưng vẫn luôn rất nồng nhiệt.

Rồi một người chạy lao vào Trần.

"Cô Trần. Cô lần thân ở đây làm gì thể" "Thế còn anh? Anh quên gì ả" "À tôi quên cái phong bì". "Hôm nay họp làm gì có phong bì" "Không, tôi có một tập phong bì Trong đó có năm mươi nghìn. Cứ tối nào tôi đi em út, tôi phải thả một cái để đem về còn đưa cho mẹ béo, bảo là đi họp được tiền". Nói rồi ông ta cun cút chạy lên cầu thang với đầy niềm phấn chấn. Thế mới hiểu, sau những giờ mà người ta buộc phải tỏ ra công chức, họ dễ dàng tâm sự những điều thầm kín

với nhau hơn. Và lần đầu tiên. Trân thấy ông ta không phải là ông ấy trong vẻ trịnh trọng, đạo mạo và đứng đắn.

Rồi đứng ở sân. Gió vẫn lùa qua tai, gió vẫn lồng lộng bốn bề Trân nhìn lên. Sau tầng bầy là trời. Ở đấy là những vì sao, những số phận.

Một  
Hai  
Ba.

Những cây trúc quét vào máu chó cấm quanh ngôi mộ của người chết trùng để người ấy hết đường về dù lúc còn sống, người ấy tốt vô cùng. Cả họ bây giờ sợ người ấy vì người ấy có thể về bất đi bất cứ ai mà lúc sống người ấy yêu quý.

Năm  
Sáu

Những con gà béo cụt đầu chống mông lên trời. Gần đấy là một con mèo ngồi ngây ngất.

... Hai tư  
Hai năm

Người đàn ông hôn như điên nhưng vẫn không quên những ngày được sống. Những dự án hợp tác với người nước ngoài với số vốn hàng tỷ đô la và chiếc biển thể con con để ăn cắp điện.

... Bốn hai  
Bốn ba.

Những chiếc phong bì có sẵn để lấp liếm những cuộc tình vụng trộm...

Sáu sáu  
Sáu bảy.  
... và sáu mươi tám.

## Nước mắt người đàn ông

Bão tan. Bây giờ sáng tôi lên tàu về phía Nam. Tàu đi qua những miền đất xác xơ, cây cối đổ hoang tàn. Càng xa thành phố, cuộc sống càng như lao xao bởi trận bão vừa qua cuốn theo nó sự yên bình.

Hai ngày sau, đất Sài Gòn hiện ra, nóng bỏng nắng. Một thành phố gần như không bao giờ có bão. Tôi xuống các miệt vườn, với những đường phố nhỏ nhắn, những vườn dưa xanh um toả bóng. Tôi là thằng đi thu gom hạt điều và xuất khẩu chúng.

Bốn tháng sau, trở lại Sài Gòn, tôi nhận được thư của mẹ, lá thư duy nhất cho tôi trong những ngày xa nhà. Tôi chăm chăm nhìn vào dòng chữ: "... Vì cái tội tin bạn, bị bạn nó lừa...". Một người như cậu mà cũng bị lừa ư? Chuyện đó chỉ có thể xảy ra cách đây ba mươi năm. Một người bạn của cậu bảo tôi: "Mày có một ông cậu tuyệt vời, ông ấy bao giờ cũng đi trước lịch



sử. Ngày ấy, tớ ti teo về cùng phòng của cậu mày, tớ kém ông ấy gần chục tuổi. Cậu mày mê văn chương lắm, khởi đầu là viết một truyện ngắn cực hay bởi cậu mày rút ruột ra viết, những suy nghĩ của một thanh niên trước cuộc đời. Ai ngờ, khi in ra, truyện bị coi là chống chế độ và hoài nghi về công cuộc xây dựng chủ nghĩa xã hội...". "Cậu cháu viết chữ à?", "Không, viết về tâm trạng của người lính trước cuộc sống, trước những hiện tượng tiêu cực của xã hội. Lúc ấy, đang chiến tranh, con người phải dốc lòng ra chiến đấu, người lính không được đứng ngoài cuộc nhìn mọi thứ bằng ánh mắt không xây dựng. Bị phê bình, thậm chí có bài viết còn phân tích rõ ràng, rành mạch những tư tưởng vấn đề của cậu mày. Lúc tao hỏi là ông có viết thế không, cậu mày cười phá lên, bảo tớ không ngờ ngòi bút của các nhà phê bình và lối suy diễn của họ giỏi thế, tớ chẳng còn biết họ bình chuyện của tớ hay của thằng nào? Rồi cậu mày chuyển sang làm kinh tế, nói một là một, hai là hai chứ không hai với hai bằng năm như bên văn chương. Cậu mày thành tỷ phú. Tôi cãi là gì có chuyện tỷ phú, cậu ấy chỉ giàu thôi, chú cứ làm như kiếm tiền bây giờ dễ lắm ấy?". Càng kiếm tiền càng khó, lao vào hàng nghìn người, trụ lại khoảng năm người cực mạnh, vài thằng lau nhau còn đầu toi hết. Trong số những người cực mạnh có cậu mày. Vốn của họ lớn hơn vốn của cơ quan, nhân viên của họ tử tế hơn nhân viên nhà nước bởi họ ăn lương cao hơn, làm tốt thì nhiều tiền, hỏng thì đuổi, buộc con người sống phải có trách nhiệm. Càng lớn càng hiểu thêm, chú nhóc ạ. Rồi sẽ đến lúc mày thấy một người như cậu mày là hiếm lắm. Cậu mày là hình tượng và mơ ước của tao". Thế mà giờ đây, mẹ viết thư bảo tôi là cậu bị lừa? Đứa nào to gan và khốn kiếp đã lừa cậu?

Tôi thôi thúc một ý muốn ra Hà Nội. Được cơ quan cử làm chân chạy đi chạy về trong việc xuất khẩu nông thổ sản, bởi lẽ tôi chưa vướng vợ con. Ba ngày sau, cầm một khoản tiền thưởng, thu xếp ổn công việc, tôi lên tàu về Hà Nội. Thành phố đang mùa hè mà thời tiết như chớm đông. Đường phố mát rượi, yên bình một màu xanh.

Tôi ở nhà với mẹ một buổi chiều rồi lên nhà cậu. Mọi vật dường như thay đổi. Cậu cho thay những thanh gỗ ốp quanh nhà, tất cả các phòng đều lắp điều hoà nhiệt độ. Bàn ghế, đồ đạc trong nhà mới biết. Nếu trước đây là những nệm bàn ghế bọc mút, hay phoóc-mi-ca của Sài Gòn thì nay tất cả đều là đồ cổ hoặc giả cổ đắt tiền. Các phòng đều có tivi, hai phòng có một tủ lạnh và dàn cát-xét. Con bé út của cậu đang bật máy phát một bộ phim tâm lý xã hội Hồng Kông.

Tôi hỏi: Nhà có vài phòng, tại sao phải dùng máy phát?

- Để cho hàng xóm láng giềng cùng xem, nhà nào gần chỉ cần cái vô tuyến đen trắng là bắt được. Bố em thích thế.

- Bố đâu?- Tôi hỏi hộp muốn gặp cậu như gặp người yêu.

- Bố mẹ em đèo nhau đi phố, về bây giờ đây. Bố em mới thay cho em con Dream này đây, con 82-89 kia bán rồi. Đi xe này đầm lắm, anh lên đây em chở một vòng!

Con bé hăm hở bật khóa điện và ấn nút đề. Nghe tiếng nổ pình pình, mặt nó mãn nguyện lắm. Tôi lại gần và sờ lên chiếc xe bóng loáng. Một bên gương gãy gục, cốp xe xước sơn và cái yên rách.

Thấy tôi nhìn, con bé cười lấp liếm:

- Sáng cho mấy thằng bạn mượn, nó din ba cầu, sợ công an đuổi chúng phóng nhanh nên đâm nhau què rồi. Chốc em xin tiền mẹ đi thay mấy thứ, mông má lại. Em hỏi rồi, mất hơn triệu thôi.

- Hơn một triệu? - Tôi như không tin nổi ở tai mình.

- Riêng đèn hậu của em cũng vài trăm, còn bao nhiêu thứ, cái xe này hai mươi tư vé đấy.

- Vé là cái gì? - Tôi hỏi

- Mỗi vé là một trăm đô la. Một trăm đôla bằng một triệu một tiền Việt, anh nhân lên.

Tôi im lặng nhìn nó. Một đứa con gái mười bảy tuổi, chưa tự tay kiếm ra một xu mà nói tiền triệu trơn đầu lười. Nó mặc một cái váy bó chặt lấy người, chiếc áo thun ba lỗ và người đầy những dây chuyền và nhẫn vàng. Trông nó không kém những cô gái Sài Gòn tôi vừa gặp, chỉ có điều mặt nó thật non nớt. Một triệu, đó là cả số tiền tôi đi xuôi ngược làm bốn tháng rồi được thưởng, tặc lười một cái nó nghiêng xong.

Con bé chạy ra mở cửa. Cậu tôi đang cúi người đẩy chiếc xe to đùng, xanh ngắt như màu con cánh cam vàng. Cậu trông hồng hào hơn trước. Mợ đi sau, tay ôm một bịch hoa quả khác nhau.

Cậu trông thấy tôi, reo khẽ một tiếng ánh mắt đầy triu mến. Tôi và cậu đi lên cầu thang, qua phòng cậu và ra ban công bảo tổ ngày nào. Cậu đưa tôi một bao ba số dẹt.

- Hút đi cháu, khoẻ không?

- Bình thường cậu ạ. Cậu thế nào?

- Cậu vẫn thế. Sao hôm đi không lên cậu, vào trong đó tiền đâu mà tiêu.

- Cháu tìm cậu mấy lần mà không gặp. Hôm nay về nhà, nhìn thấy cái ti vi màu cậu cho, bật xem tỉnh cả người. Sao cậu cho mẹ con cháu nhiều thế?

- Vớ vẩn, có gì mà nhiều? - Cậu lảng tránh câu hỏi của tôi.

- Thấy cậu vui là cháu mừng rồi. Có lúc cháu tưởng cậu sẽ bỏ mợ.

- Bỏ gì nữa. Tao già thế này rồi, mợ mày cũng thế, còn thời gian nữa đâu mà làm lại? Vợ chồng là số phận, chống cũng chẳng được. Cứ sống thế này thôi.

- Tại sao cậu chiều Dung thế? Cháu thấy nó tiêu tiền như rác. Cậu im lặng không trả lời tôi.

Tôi tiếp tục:

- Dung cũng ngoan thôi nhưng tại cậu mợ chiều, nó chưa kiếm ra tiền nên không thấy quý. Trên đời này sướng nhất là tiêu tiền của người khác. Cậu không cẩn thận, một đứa con gái như nó dễ hỏng lắm. Lúc nãy bật ti vi, thấy vợ kịch nói về Ngày thương binh liệt sĩ, nó tắt ngay, bảo xem cho phí điện, lảm nhảm toàn chuyện nhớ nhãng. Cháu hơi bực. Một đứa phá phách như nó mà lo chuyện tốn điện? Có phải thế hệ nó quên hết rồi sao?

Cậu thờ dãi rút ra một điếu thuốc rồi châm lửa hút.

- Không ai chọn được bố mẹ và con cái, thậm chí cả vợ.

- Nhưng phải có biện pháp chứ? À, nghe nói vừa rồi cậu bị lừa?

- Cậu ký hợp đồng làm một con đường làng. Cậu thương tay Hoạt đang đói, nhường cho hắn làm. Ai ngờ hắn làm sai kỹ thuật, đường gì mà vừa mưa đã nổi bụi bặm. Họ túm cậu. Cậu lo xong rồi, đang tiến hành làm lại.

- Còn cô ấy? - Tôi dè dặt. Cậu im lặng rít thuốc. Một đốm sáng loé lên. Gió khe khẽ lùa qua kẽ tóc tôi, mát và êm dịu.

- Cô ấy lấy chồng rồi.

- Tại sao hả cậu? - Tôi giật mình.

- Cậu khuyên cô ấy và cô ấy nghe. Suy cho cùng, đợi cậu thì cô ấy được cái gì. Cô ấy yêu cậu không phải vì cậu giàu. Toàn bộ cuộc sống riêng cô ấy dành cho cậu. Mà tình cảm cậu chỉ dành cho cô ấy trong giờ hành chính thôi. Chiều tối là ở nhà lo việc gia đình. Vậy kéo dài thêm chỉ khổ cô ấy, cậu bỏ vợ lấy cô ấy chắc gì đã hay, mà cô ấy cũng không muốn cậu chia tay với vợ mày.

- Cậu có tiếc không?

Tôi nhìn cậu. Một cơn gió tạt qua, điều thuốc lá nơi môi cậu loé sáng.

- Cậu chỉ yêu một mình cô ấy.

- Hình như cậu già mất rồi.

- Ừ, cậu già quá rồi. Nay cậu dặn, mai kia cậu chết đi, khi cho cậu vào áo quan, mày nhớ đục hai lỗ to ở hai bên ra nhé.

- Để làm gì hả cậu? Sao cậu cứ nói linh tinh cái gì đấy?

- Đục hai cái lỗ để tao chìa tay ra ngoài! - Cậu chột cười phá lên. - Cậu làm thế để xem có ai đi qua còn túm chứ!

- Chết rồi, còn túm được ai?

Cậu lại im lìm.

- Cậu thò hai tay để mọi người thấy rằng cậu đi vào cõi chết bằng hai bàn tay trắng. Cậu không mang theo người lấy một xu bởi lúc ấy tất cả thành vô nghĩa.

Tôi thôi cười và im lặng nghe cậu nói. Cậu là người của sự tiến bộ, thích khám phá và đi lên, tại sao cậu luôn buồn?

Tôi hỏi:

- Một người như cậu đáng lẽ rất sung sướng, sao cậu lại khổ?

- Tại cậu nhiều ham muốn. Muốn nhiều tiền, muốn làm văn chương, muốn có một người yêu thực sự....

- Cậu đã có tất cả, thậm chí còn dư thừa đầy thôi.

- Bây giờ cậu sắp mất tất...

- Tại sao ạ? - Tôi hỏi vội

- Bởi cậu cô độc. Con cái không ai theo nghề và hiểu cậu, chúng không có nổi mười lăm phút tâm sự với cậu ngoài câu chuyện tiền bạc. Cậu mang vật chất cho chúng dư thừa, chúng chẳng cần làm ăn vất vả cũng đủ sống. Người yêu cậu thì đi lấy chồng vì đợi cậu có ích gì? Tiền của, ăn mặc, tất cả mọi nhu cầu vật chất đến một lúc nào cũng sẽ chán ngấy. Ai nhìn cậu cũng thấy cậu sung sướng. Còn bản thân cậu, cậu thấy cô độc. Theo cháu, thế có đáng buồn không?

- Cậu còn mong gì nữa khi mình là mơ ước của bao nhiêu người, và lý tưởng sống của cháu?

- Cậu muốn có tuổi trẻ để sống lại.

- Cháu chỉ thêm lúc về già sẽ được như cậu.

- Nhảm lẫn đấy. Đừng có nhắc lại những ngu xuẩn của người khác.

Tôi nhìn cậu. Ông như một người khác. Tôi giật mình tự hỏi: Đấy có phải là cậu - Trước đây bốn tháng? '

Một tay giữ dây chuyền, một tay giữ bánh lái, ông lẩm bẩm:

- Gió to đấy.

Tôi đáp:

- Vâng, gió to. Sắp bão rồi.

Ông hơi cười, neho mắt nhìn ra xa. Cuối trời, mây xám vẩn vù. Mặt hồ sóng sủi sùng sục. Tôi hơi sợ, dò xét nhìn ông. Ông bình lặng, thoáng trầm ngâm như đang mặc niệm ai đó mới là đời. Gió thổi sóng trên hồ, tất cả tạo thành một không gian đại như ngựa phi trên đồng cỏ.

Tôi nhẹ nhàng:

- Có lẽ phải về thôi, sắp bão rồi.

- Chưa đâu. Bây giờ mới là lúc sướng. Tớ cho thuyền ra xa đón gió. Nằm xuống đi không dây nó quạt cho vào đầu đấy. Tôi lẳng lặng nằm xuống. Trời mênh mông và bao la. Mây cuộn cuộn trên đầu như đũa lốc xám xịt. Con thuyền dập dờn. Ông đang kéo dây, xoay chiều thuyền để xuôi theo luồng gió mới. Khuôn mặt từng trải và trầm tĩnh nổi bật trong không gian.

- Cậu biết hôm nay có bão à?

- Biết chứ.

- Biết mà cậu vẫn thuê thuyền?

Tôi hơi lo.

- Vớ vẩn, bão gì mà bão, có buồn ngủ thì ngủ đi, cậu cho sang bờ bên kia chơi.

- Thôi cậu, nhớ ra không về kịp...

- Cậu chịu trách nhiệm. Tôi và ông im lặng. Tiếng gió đập phàn phật vào cánh buồm đỏ thắm. Tôi nhắm mắt, bông bênh, lắc lư chao đảo và mê ly. Không có một chần đệm nào êm ái và dịu dàng bằng sóng nước.

Tôi ngồi dậy, chúng tôi im lìm nhìn mỗi người một phía. Một góc Tây Hồ khói cuộn mù mịt trong lùm cây.

Ông hơi cười:

- Hôm nay ngày rằm, cháu có muốn vào phủ Tây Hồ thắp hương không?

- Cháu vô thần mà cậu. Cháu chỉ cần tiền thôi, nó sẽ mở tất cả các cánh cửa cho cháu. Và ao ước có một mái nhà như cậu. Thế là đủ.

- Chả đủ được. Nhà cậu thì đã ra cái gì. Vào thắp hương đi. Cậu giữ thuyền ở ngoài này!

Ông nói và lấy chân đá cái túi da đen dưới chân.

- Tiền đây, cầm đi vào mua hương và công đức.

- Cháu không vào. Cháu chỉ thờ bố cháu ở nhà thôi, cháu cũng có biết khăn vái gì đâu. Thôi, đi cậu, có hạt mưa rồi.

- Thì đi! - Ông lại trầm ngâm, khom người đẩy thuyền ra xa bờ. Tôi cảm thấy loang trong không khí có mùi hương.

- Cháu yêu cái con bé hôm nay đến nhà đây à?

Cậu hỏi ngoảnh mặt ra hướng khác. Tôi cười, cử chỉ đó tôi đã quen từ lâu. Mỗi khi cậu cho ai cái gì, giúp đỡ ai việc gì, mặt cậu đầy vẻ bên lên. Cậu mang cho người khác tiền y như cậu đi xin người ta vậy. Không bao giờ kể lể ban ơn.

- Yêu đương gì đâu cậu, bạn bè thôi. Trông nó được không cậu.

- Tao không thích con gái sơn phấn và đi mỹ viện. Hình như nó làm lại mũi, người thì thấp mà mặt mũi nom như tây, chỉ thiếu cái tóc vàng. Chơi với nó thì được chứ lấy loại đó làm vợ, ngủ cùng giường với nó thì kinh lắm, sơn phấn nhoè nhoẹt trông như ma. Tôi phá lên cười. Mặt hồ nổi sóng. Đất trời bao la hùng vĩ. Vắng ngắt, đơn độc một cánh buồm đỏ của cậu cháu tôi.

- Hôm nay cậu có chuyện gì bức ở cơ quan phải không? - Tôi hỏi.

- Chuyện vặt.

- Cậu kể đi.

- Cậu góp bảy tám trăm triệu vốn cùng lão Kháng, tổng cộng trên một tỉ, định xây khách sạn

mini và lập trụ sở cho công ty liên doanh hàng điện tử. Đâu vào đấy rồi,, thằng bên A dở quẻ. Nó có thợ. Nó bảo phải thợ của nó nếu không nó ngắt hợp đồng. Chó má, nó lôi thợ nó đến, thợ của cậu chết đói à?

- "Bên B là chum khế ngọt, bên A trèo hái suốt ngày". - Tôi hát

- Rồi cậu xử thế nào?

- Phải chấp nhận thôi, mình phụ thuộc vào nó. Hồi chiều cậu vừa biếu một bộ giàn và đĩa lade cho lão bên A. Coi như xong. Đi ăn xúp lơ, hay ra Tống Duy Tân ăn gà tần?

- Thôi cậu ạ, mợ còn chờ cơm.

- Kệ xác mợ mày và nồi cơm quanh năm ngon hơn đặc sản. Ăn gì?

- Cháu thích nghe cậu nói chuyện. Hôm nọ đứng trú mưa vô tình cháu gặp một ông quen cậu, ông ấy bảo có thời cậu phải ra tòa, đúng không ạ? - Tôi hỏi.

- Đúng. Khi ấy cậu ít tuổi hơn cháu bây giờ.

- Tại sao?

- Cậu là lính đánh thuê, chúng sai cậu can một bản thiết kế cái nhà, cậu làm theo nó, lúc xây lên, nhà nghiêng, bọn nó bùng hết còn lại cậu, dù cậu là thằng làm thuê.

- Bọn nó thoát làm sao được?

- Kiểu gì chả thoát, chỉ có những thằng ngu như cậu ngày ấy mới lôi thôi. Nó ăn ốc, mình đồ vỏ. Ở đời chuyện đó thường lắm. Ai mà chả có lần bị. Đêm Nôn, cậu nằm trong trại giam. Nghe tiếng gió lạnh của mùa đông, thoang thoang tiếng nói cười của bọn trẻ đi chơi chùa Giáng Sinh, cậu tự thề rằng trong đời cậu chỉ đồ vỏ một lần thôi. Cậu không bao giờ quên cái cảm giác mất tự do của ngày ấy! - Mặt cậu già xạm, hằn những vết nhăn đau đớn.

- Tuần sau cháu vào Sài Gòn công tác, nhập rồi, xuất hạt điều, bây giờ loại đó đang ăn - Tôi lảng sang chuyện khác.

- Thế còn mẹ mày? - Cậu hỏi

- Mẹ cháu giờ ốm luôn, tai lại hơi nghễnh ngãng, hay cậu bàn với mợ cho mẹ cháu lên ở với cậu mợ những tháng cháu đi vắng, bao giờ về cháu đón.

- Không nên sống cảnh chị chồng em dâu. Ở riêng sướng hơn.

- Giá cháu được theo nghề như cậu.

- Cháu cũng như mọi người chỉ nhìn thấy những lúc cậu mang tiền về chứ không nhìn thấy cảnh cậu làm thế nào để ra tiền. Cậu đánh đổi cả cuộc đời lấy nó đấy.

Mưa lác rác, chéo xiên hắt vào chúng tôi. Phía chân trời rắng đỏ chạy vòng quanh như bao bọc lấy khoảng trời xám xịt trên cao. Con thuyền lướt vù vù, máu đỏ của cánh buồm bật lên trên sóng nước.

Tôi giục:- Về đi cậu, cháu sợ thuyền lật. Nhà thuyền họ réo loa từ lúc nãy.

- Sẽ không ai gọi nữa vì họ cũng mãi chạy bão hết rồi, hồi mới tập cậu cũng uống nước như điên.

Cậu cho thuyền vào bờ sau khi lượn một vòng ra xa để tìm hướng. "Đi thuyền buồm là thế" - Cậu nói - Muốn xa bờ thì trước hết phải ra thật xa, sau đó vòng lại". - Lấy trong túi cậu vài chục, gửi cho bà giữ thuyền! - Ông nói và dắt chiếc xe mới cong.

Tôi lên xe, ông đèo tôi chậm chậm ra đường. Hai hàng phượng rồi đến những cây ban rũ rượi trong gió. Những người đi làm về lầm lũi đạp xe trốn chạy cơn bão. Ông và tôi im lặng. Ông như một người khác, trầm ngâm và già nua, mặc dù so với tuổi năm nhăm của mình, ông quá trẻ.

Tôi và cậu về đến nhà. Trong nhà đầy áp tiếng cười, cả những tiếng chửi thề. Có một đám đông xúm quanh chiếu bạc ở góc phòng. Không ai ngẩng lên nhìn chúng tôi. Tôi thấy mặt cậu sầm xuống.

- Sao con Dung không đi học, con gái cũng cờ bạc à? Cút ngay. Tao thì phá tan cái ổ của chúng mình bây giờ! - Cậu quát.

- Con được nghỉ vì sợ bão to không chạy kịp!

- Dung đang học trường Đại học ngoại ngữ khoa tiếng Anh, hệ không chính quy.

- Nhà cửa tối om, chửi nhau nghe như hát thi, giải tán! - Cậu chống hai tay vào mạng sườn, mắt vẫn lên.

- Bố cho con gỡ một tý, chiều nay thằng Quảng nó xoi của con "hai băng" rồi. - Một tiếng nì nèo và những tiếng quạt quạt quân bài đen đét.

Cậu quay người, đi lên gác. Qua chỗ để chiếc tivi và đầu video, cậu tiện tay bật chúng lên. Một khuôn mặt chảy dài với cái mũi sần sùi, nhoe nhoét máu hiện ra.

Những cái răng dài nhe nhớn hai bàn tay hủi đầy máu của con ma chuyên ăn thịt người đang tiến lại một cô gái đẹp nhất trần trường. Bộ phim ma ăn thịt các cô gái đồng trinh. Phải nói trước Mỹ sản xuất phim ma rất thành công, đến nỗi một thằng thanh niên ba mươi tuổi như tôi cũng thấy hoảng. Cậu nhăn nhó, ấn nút tắt phụt. Miệng lẩm bẩm: Nhảm nhí.

Mợ tôi hiện ra ở cầu thang lên tầng hai. Mợ mặc một cái váy có hai dây, thắt ở eo và xoè ở hông. Khuôn mặt mợ xương xẩu, hai mắt to tròn do tác dụng của mỹ viện. Mũi mợ thẳng gồ lên, khuôn mặt căng bóng vì mợ mới đi căng da mặt. Tổng công trình đại tu của mợ đáng giá bốn triệu bạc, bằng một cây vàng. Mợ như một người sản xuất nước hoa. Ở đó là sự tổng hợp của nhiều loại nước hoa đắt tiền. Mợ giải thích với mẹ tôi: "Em dùng nhiều loại, có loại hơi hắc, có loại mùi ngọt như kẹo, có loại sang trọng. Mỗi loại một tí ngửi mùi để chịu lắm".

Mợ nhìn thấy hai cậu cháu, chì chiết:

- Gớm hôm nay bão to có khác, về sớm thế. Thế cậu thả mày ở đâu rồi lại đón về chứ gì? Chắc quãng cho cháu một ít tiền, kiếm cho cháu một ả gái tơ rồi để cháu ngồi đó, cậu téch với gái già

của cậu.

- Bà làm nhằm cái gì đấy? - Cậu nghiến răng.

- Là tôi vạch cái bộ mặt thật của ông để cho cháu ông thấy.

- Thôi, bà lui ra đi! - Ông nói và lấy tay gạt mợ sang một bên, chạy nhanh lên cầu thang gác như trốn khỏi một tai họa sắp giáng xuống.

Tôi im lặng nhìn ông biến vào căn phòng rè rè tiếng điều hoà. Một lúc sau, căn phòng tắt phụt đèn. Có tiếng nhạc phát ra, lúc đầu to, sau to dần. Tiếng trống phách đập rầm rầm như rung chuyển ngôi nhà bốn tầng.

Tiếng mợ tôi the thé:

- Điên rồ, đứ đờn mãi rồi về rừng mõ, nhạc nghe như chó kêu, điếc hết cả tai.

Tôi nói nhỏ:

- Cậu đang buồn, mợ đừng làm gì căng thẳng thêm.

Tôi đi lên gác, đẩy nhẹ cánh cửa vào phòng cậu. Cậu ngả người vào chiếc ghế xích đu quay mặt ra cửa sổ. Ngoài trời đang mưa, lúc to lúc nhỏ. Mưa trong cơn bão thất thường. Cây bàng già trước cửa oằn mình trong gió. Tôi lại gần, mặt cậu chìm lấp trong bóng tối, trong tiếng gào thét tàn phá của âm nhạc và gió bão. Có ánh nước ở mắt cậu.

Tôi ngồi xuống, hỏi nhỏ:

- Cậu muốn cháu đi đâu cùng cậu không?

- Muộn rồi.

Tôi nhìn ánh nước mắt lặn tẩn trên mặt cậu.

- Cháu nghĩ là mình đi đâu đó, cậu sẽ đỡ buồn.

- Chẳng có chỗ nào đỡ buồn hơn chỗ nào. Thế cả.

- Cháu không hiểu một người như cậu mà không có đâu để đến?

- Nhiều chỗ lắm, nhưng đến để làm gì?

Cậu thờ dài im lặng chìm lấp vào trong bóng đêm. Trong đôi loa thùng, giọng người đàn ông trầm ấm hát một bài về sự thất tình. Buồn bã nào nề

Người ấy đi rồi?- Giọng cậu bỗng khản đặc.

- Ai đi cơ cậu? - Tôi hỏi nhưng cũng thăm đoán ra người đàn bà cậu yêu.

Người đàn bà mà mợ đánh ghen mấy lần. Cô ấy đi hẳn. Vào Sài Gòn sống và mang theo tất cả những gì cậu cần ở cô ấy.



- Cậu theo vào Sài Gòn tìm cô ấy.

- Tìm, tìm thế nào được? Cậu hiểu tính cô ấy. Cô ấy đã không muốn thì đừng có tìm cách mà gặp. Có những ngày đầy ắp niềm vui và sự may mắn, có ngày thì toàn chuyện khổ nạn. Hôm nay chẳng hạn.

Tôi im lặng vì không muốn đẩy thêm câu chuyện buồn bã này.

Tôi lặng lẽ đứng dậy chào cậu:

- Thôi cháu về đây!

- Đi làm sao được lúc mưa bão này?

- Không sao đâu cậu ạ, sức thanh niên, cháu về không mẹ cháu lo.

Tôi đi xuống nhà. Quay quanh chiếu bạc đến hơn chục người. Tiếng hét, tiếng cười nói như gát như đang ở giữa chợ. Một cái bàn đầy thức ăn.

Mợ cầm tay tôi:

- Chiều nay cậu đi đâu đấy?

- Cháu và cậu đi xem cát.

- Xi, cát với chả đất, đừng lấy vải thưa che mắt thánh. Giấu ai chứ giấu thế chó nào được con già. Tao thì để ra những trò đó.

- Mợ bĩu môi, nheo một bên mắt

- À, ở đây chén thịt chó mày. Hồi chiều, mấy thằng em mày vật ra thịt con Lu đấy. Ai lại nuôi chó ta chung với chó Nhật. Con chó Nhật của tao gần chục triệu, con kia nó nhảy lên để chết à?

- Con Lu ở đâu ra hở mợ? - Tôi hỏi nhìn chiếc bàn dài, những đĩa Tàu hình bầu dục đựng một thứ thịt đen tai tái. Mùi thịt chó nồng nặc, tanh tanh.

- Hôm kia tự nhiên cậu mày ùng ùng ùng nó về. Nó đen và hôi trong cái rọ. Gớm, trông như chó dại. Cậu mày bảo mua nó về trông nhà. Nó chỉ là con chó mới lớn, trông thế quái nào được. Đến bec-giê Đức tao còn thềm vào nuôi nữa là chó ta. Suốt hai hôm nó tru lên nghe phát tởm. Mày này, tao để ý nó quen cậu mày lắm, cứ trông thấy cậu mày là nó ngoe nguẩy, nằm phủ phục. Cậu mày cứ đi một cái là nó tru như có người chết, tao mất cả ngủ. Tao nghĩ con chó này là của con đĩ nào đây, thế là thịt luôn. Hôm nay ngày rằm ăn được rồi, sáng nay tao đi xin rơm, bọn nó thui nhanh lắm. Con này non, đã kíp lớn hẳn đâu ăn ngon và mềm ra phết.

- Cậu có biết không hả mợ? - Tôi thẫn người.

- Trưa nay đi đâu về, phăm phăm lấy đĩa thịt quay của tao mang cho Lu. Từ ngày có Lu, ông ấy chăm về trưa cho nó ăn hơn. Ông ấy ra đến sân, thấy bọn trẻ con đang đốt rơm thui chó, ngoảnh lại thấy cái rọ không lẫn lóc dưới đất, ông nghiêng răng ném cả đĩa thịt quay vào tao.

Tao tránh được. Tao chửi ngay cho một bài. May mà cái đĩa không trúng tao chứ không vô phúc cho ông ấy, nó mà trúng mặt tao, tao cầm dao chém ngay chứ chẳng tha. Ông ấy đi luôn rồi cùng về với mày đấy. Làm gì tao? Tao là chủ nhà này. Tự nhiên tha con chó điên của con đĩ nào về bắt tao nuôi, tao thịt ăn là tốt đấy. Tao nghi cậu mày lắm, chứ chó mới nuôi tại sao thân thế?

Tôi quay người, đi nhanh lên cầu thang, bỏ lại sau lưng tiếng xoe xoe của bà mợ. Nhạc ở phòng cậu vẫn âm ỉ phát ra. Cậu mà tiếp tục ngồi trong không khí này một lúc nữa, chắc chắn sẽ điên. Tôi đẩy cửa vào, cái ghế trống không. Trong ánh sáng nhấp nháy của bộ đèn phát ra từ cái giàn cattssete, tôi nhìn thấy giường cậu trống trơn. Không có cậu. Tôi ra sân. Gió gào thét, rít rú trên đám dây điện. Gió quật lên tấm nhựa xanh. Phố xá mờ mịt mưa không một bóng người. Những ngôi nhà đóng im ỉm thu mình trong giá rét.

Cậu đứng tựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực. Trông cậu như hoá đá. Mặt cậu đầy nước. Tôi mong đó là nước mưa bắn vào chứ đừng phải là nước mắt.

- Vào đi cậu, mưa ướt hết bây giờ.

Im lặng. Gió phàn phật như muốn bứt tất cả những gì nó gặp trên đường. Bỗng điện tắt phụt. Ở góc phố tiếng loa truyền thanh ọ ẹ cát lên một giọng đàn ông rề rề: "Mọi người chú ý: Cơn bão số hai đã về đến Quảng Ninh và vùng trung du Bắc Bộ. Sở điện lực ra thông báo tất cả các đường dây cao áp phải chú ý thực hiện tốt mọi biện pháp phòng chống bão lụt, đề phòng tai nạn xảy ra trong mùa mưa bão này"...

- Y như hồi chiến tranh, loa báo mọi người chạy xuống hầm trú ẩn. Thật khủng khiếp.

Tôi đứng bên cậu, trong bóng đêm. Tiếng nhạc òn ã trong phòng cậu đã tắt để lại cảm giác hụt hẫng. Bây giờ mới thấy gió mạnh. Dưới nhà, tiếng chân chạy rậm rịch, tiếng í ới gọi nhau, tiếng cười. Họ bắt đầu ăn thịt chó, trong ánh sáng của những ngọn nến.

- Mợ thịt của cậu con Lu rồi. Mọi chuyện đã qua, cậu cũng đừng trách mợ - Tôi trầm ngâm.

- Ừ, thịt rồi! - Cậu thờ dài.

- Cậu lòi ở đâu ra nó đấy? - Tôi hơi vui hơn, bởi lẽ cậu đã bắt đầu nói chuyện.

- Cửa cô ấy.

- Sao? - Tôi hỏi.- Hôm kia cô ấy đưa nó cho cậu nuôi vì nó quấn cậu lắm. Nó xinh và khôn, theo cậu lóc cóc mỗi khi cậu đến! - Tiếng cậu bỗng khản đặc như tiếng một thanh niên vỡ giọng.

Tôi không còn biết nói gì nữa. Hôm nay đúng là ngày tận cùng của sự khốn nạn đến với cậu. Ướt sũng.

Tôi nắm tay cậu:

- Cậu vào nhà và ăn một cái gì đó đi, rồi uống một viên thuốc ngủ. Ngày mai cậu sẽ đỡ mệt. Thời gian sẽ làm cậu đỡ buồn.

Tôi bỗng thấy mình già dặn, chững chạc, lại dám dạy khôn một người như cậu.

- Cháu cũng thế, lần bố cháu mất, cháu và mẹ tưởng như không sống nổi. Nhưng rồi cậu thấy đây, mọi thứ đều vào đấy cả.

- Mất một người chết khác, còn đây người cậu mất lại không chết. Nhìn thấy nhau nhưng không đến được với nhau.

Mưa ào ạt hắt vào chúng tôi. Mẹ tôi giờ này chắc đang ngóng tôi và lo lắng, may mà tai mẹ nghễng ngãng nên không nghe thấy tiếng rú của bão. Mẹ đỡ sợ.

Để cậu đứng một mình, tôi lầm lũi đi xuống nhà. Phòng ăn ồn ã. Họ khen thịt chó mềm, vì đó là chó con. Họ tự thấy khả năng làm thịt chó như thợ, và rủ nhau lúc nào hết tiền sẽ bán thịt chó, bóp chết bọn ở chợ Âm Phủ.

Tôi đi ra đường, đúng lúc gió giạt mạnh nhất. Phải về với mẹ, dù căn nhà của tôi tồi tàn và không tiện nghi, nhưng nó ấm cúng. Mưa gió. Đường vắng ngơ ngắt. Chiếc xe đạp khô dầu rít lên vì nước mưa. Cả thành phố quần quại trong cơn bão. Ba hôm sau, tôi lên tàu đi về phía Nam. Đất Sài Gòn đầy nắng.

Buổi chiều. Tôi đạp xe lên Hồ Tây. Mặt hồ xôn xao gió và gió, dịu dịu sóng lăn tăn, loang loáng màu ráng mờ gà không quật quã như hôm nay. Tôi vào nhà thuyền. Từng tốp thanh niên cưỡi túm vịn vào nhau xuống những chiếc thuyền con, rồi nhẹ nhàng lướt ra xa. Tôi đứng lặng nhìn. Cuộc sống thanh bình quá. Làng Nghi Tàm xanh um xa xa.

Bà giữ thuyền bảo:

- Cậu thuê thuyền gì?

- Cháu chỉ đến xem thôi chứ cháu có biết bơi đâu. Hôm nay không ai thuê thuyền buồm hả bà?

- Mấy ai biết bơi cái loại thuyền này đâu hả cậu. Đến nhân viên nhà thuyền tập chán chả xong. Hồi trước có một ông già thỉnh thoảng đến đây. Cái hôm bão to ông ấy cứ dút khoát thuê. Tôi bảo chết thì sao? Cái ông ấy cười bảo tôi cao số lắm, chết làm sao được. Lâu nay không thấy đâu. Tôi im lặng nhìn ra xa. Diu dặt lan ra tiếng nhạc ở nhà du thuyền. Thôi, chiều muộn rồi, phải về thôi. Vả lại bọn thanh niên cứ nhìn tôi như nhìn thẳng đờ người. Tôi lên xe, chậm chạp về tự hỏi: Không biết đến bao giờ nữa sẽ có một cánh buồm đỏ trên mặt hồ đầy sóng kia?

Cánh buồm của cậu tôi.

## Chị tôi

Tôi luôn nghĩ mình là đứa trẻ bất hạnh. Nhà nghèo nên việc học hành của tôi vất vả lắm. Mười một tuổi phải xuống Hải Phòng ở nhà cậu để vừa học vừa làm thêm. Vài năm sau, về nhà, bố mẹ lục đục. Nhà cửa tan hoang, tôi hỏi: "Chị đâu?". Mẹ cười như mèo: "Vào Sài Gòn theo bác trưởng". Tôi nhìn lên tường, chị cười tươi sau vành nón, hai mắt lóng lánh nước.

Hai năm sau trốn học, tôi về. Nhà cửa tươm tất. Tôi hỏi mẹ: "Chị đâu?". Mẹ chum chim: "Chị làm to lắm, lấy chồng giàu gửi tiền thường xuyên". Tôi hỏi: "Cả tiền nuôi con học?". Mẹ gật, rồi nói: "Chị bảo đàn bà có thể không cần học chữ nhiều, chỉ cần học lễ thôi. Nhưng đàn ông thì cần có học. Có cả hai thứ ấy mới thành người". Tôi im lặng, thầm cảm ơn bố mẹ sinh ra chị. Mẹ

lại bảo: "Nghe nói con uống rượu?". Tôi gật: "Cả nghiện thuốc?". Tôi lại gật. "Có đánh nhau không?". Tôi thờ dài nhìn chỗ khác. Và mẹ thì thầm: "Đừng yêu vội, con gái tỉnh không thật đâu". Tôi cười: "Cái đó còn phải xem đã. Đàn ông lại xa nhà mà mẹ". Lúc đi mẹ dúm tiền vào túi, với theo: "Những cái con thích, chị không thích đâu. Chị muốn con là sáng danh nhà mình".

Tôi bớt hút thuốc bỏ dần rượu mỗi chiều mỗi sáng. Suy cho cùng rượu chỉ làm quên nỗi buồn trong chốc lát. Sau cơn say là cảm giác nhạt thếch, khát thêm một cái gì không rõ rệt. Còn đáng sợ hơn cả nỗi buồn lúc tỉnh. Tôi vào đại học, vẫn không gặp chị. Chị vừa gần gũi vừa xa xôi, hàng chục năm rồi còn gì.

Tôi đỗ loại ưu, được giữ lại trường làm giảng viên. Bố mẹ già dần không còn lực đực nữa. Hình như học mệt. Tôi nhắc lại chuyện xưa, mẹ cười: "Với mẹ, bây giờ cuộc sống là quý nhất".

Mẹ đánh điện: "Về ngay, bác trường mất".

Tôi về. Hôm sau, cả nhà lên tàu vào Nam. Bố mẹ thương bác và nghĩ đến phận già của mình. Tôi cũng thương bác nhưng nhớ chị nhiều hơn. Tôi thích gặp chị để chị thấy tôi không làm chị buồn. Tàu vào ga. Mẹ nhấp nhòm không yên. Bỗng mẹ kéo giật tôi: "Rụt vào. Có tàu chạy qua phẳng đầu đấy". Tôi thì chả thấy con tàu nào cả, mẹ vẫn thất thần, cuống cuống hoảng loạn vì chuyện gì đó. Tôi đâm nghi ngờ cái sự hốt hoảng của mẹ. Tôi ngó nghiêng. Chẳng có gì đáng chú ý. Chỉ có một người đàn bà, phía bên kia đường rầy rầm nhìn chúng tôi. Quần đen, áo bà ba - người đàn bà thật nhỏ bé, nhếch nhác. Dưới chân là mẹt thuốc lá, bên cạnh là cái làn nhựa, bà đứng như bức tượng nghiêm lạnh giữa khung cảnh huyên náo bậc nhất này. Có một đoàn tàu dài chạy qua. Chật người và hàng hoá, chưa rời ga mà đã mệt mỏi quá. Tàu qua, tôi nhìn lại phía ấy. Không còn người đàn bà đó nữa.

Tôi và bố mẹ về nhà bác.

Dự đám tang xong, hai ngày sau, một mình tôi về Hà Nội, vì công việc, vì không gặp chị. Mọi dự định của tôi với chị tan hết. Mẹ bảo chị cùng chồng đi Đài Loan. Vợ chồng chị không có con nên hay đi lắm.

Sài Gòn mùa mưa mát và thơm mùi trái cây. Lên tàu sớm, tôi ngồi ngó lung tung. Bất chợt lại thấy người đàn bà đó. Vẫn những hành trang của mình, bà ta trân trối nhìn tôi. Tôi vẫy bà ta lại định mua giúp vài bao thuốc dù tôi đã bỏ từ lâu. Chị không thích tôi nghiện. Hình như bà ta chỉ đợi có thể, vội bước lên những thanh tà vẹt leo lên toa chỗ tôi ngồi. Hai mắt lóng lánh nước, trên khuôn mặt chẳng chít nếp nhăn như sét rạch bầu trời mỗi khi mưa gió. Một bao Vinataba sáu nghìn năm trăm đồng, bà ta cứ dứt khoát lấy bốn nghìn. Tôi chột bực mình và ân hận vì cái thiện chí của mình. Thuốc giả, chỉ có đồ giả mới phá giá chung như thế. Bà ta biết không thể lừa được tôi nên mới bán hạ giá? Tôi quắc mắt ném trả lại bao thuốc. Lập tức, bà ta dúm tất cả vào lòng tôi 5 bao thuốc và chạy biến, lẫn vào đám người lên xuống. Tôi sửng sò, việc gì phải sợ tôi như thế, tôi có tổ giác bà ta đâu! Tàu đã chạy. Tôi nhìn ra cửa sổ. Người đàn bà lại đứng chỗ cũ, cách tôi những đường ray chằng chéo.

Năm ngày sau, mẹ gọi điện: "Chị mất rồi. Tàu hỏa cán". Rồi khóc hu hu trong máy, mẹ tiếp: "Đã hỏa táng". Tôi gào to "Chị Ở Đài Loan cơ mà". Mẹ rên rí: "Chị con là cái người bán thuốc lá ở sân ga".

Tôi lao ra sân trường. Trưa loang nắng, hấp hiu gió. Chạy vào phòng bạn bè, tìm lại những bao thuốc. Thuốc hết, còn vỏ không, tôi ôm vào lòng bật khóc.

Tôi hiểu, đây là nhưng thứ cuối cùng chị dành cho tôi.

